

HARLEQUIN™

Страст™

40

НЕПОДВЛАСТНИ НА ВРЕМЕТО

Джоан ДЖОНСТЪН

ДЖОАН ДЖОНСТЪН НЕПОДВЛАСТНИ НА ВРЕМЕТО

Превод: Татяна Виронова

chitanka.info

МИНАЛОТО: Макар Тексас през 1864 година да не е най-безопасното място за разходка на самотни млади дами, Ейнджъл Тейлър тръгва за Сан Антонио. Тя не се страхува, защото може да надхитри всеки бандит, но груб и безцеремонен непознат я отвлича сякаш в друго време...

НАСТОЯЩЕТО: В сърцето на Далас Мастърсън няма място за любов към дръзката млада жена, която твърди, че е от друг век. Ала той скоро открива, че бъдещето е тяхно...

ПЪРВА ГЛАВА

Ейнджъл Тейлър отстъпваше, докато гърбът ѝ опря в скалата. Беше хваната в капан. Пресметна шансовете си. Шест на един — и то не в нейна полза. Не беше твърде обнадеждаващо. Трябваше да свие от пътя, още когато ги чу, че приближават. Сама сред полето бе твърде лесна плячка. Спокойно, дишай дълбоко, каза си. Преследвачите ѝ не знаеха, че има огнен темперамент и че в малкото ѝ пръстче се крие повече неустрашим дух, отколкото у доста мъже. Не се предаваше лесно. Очите ѝ се присвиха, тя стисна юмруци и се приготви за бой. Шестимата около нея можеше и да я надвият, но трябваше доста да се потрудят.

— Хей, малката, ще се разберем ли или не? — провлече заплашително един от каубоите.

— Не!

— Я, колко е наперена! — добави друг.

— Не ми харесва изразът ѝ — каза трети. — Никак не ми харесва.

— Ти май се уплаши, Слим? Една нищо и никаква фуста не е...

Ейнджъл видя как устата на мъжа застина отворена, а очите му се разшириха от удивление. В същия миг силна ръка я хвана през кръста и я вдигна във въздуха. Тя започна да рита, да дращи и да удря, но напразно. Изведнъж осъзна, че ѝ бяха приложили известния стар номер. Нападателяте ѝ не бяха шест. Бяха седем!

Но последният явно не възнамеряваше да я дели с останалите. А те пък не бяха особено щастливи от това.

— Хей, ти! Къде отиваш?

— Момичето е наше! Върни я веднага!

— По дяволите! Там има пещера! Виж! Той я отмъкна вътре!

— Хайде, след тях!

Ейнджъл искаше да вика, но не можеше дори да диша. Седмият я беше стиснал така здраво, че колкото и да се бореше, нямаше начин да се измъкне. Ръката му беше силна и мускулеста. А зад гърба си

усещаше и цялото му тяло също толкова силно. Краката ѝ изобщо не достигаха земята. Той я носеше все по-навътре в пещерата през лабиринт от тунели. Беше тъмно като в рог и не ѝ беше ясно как ще успеят да се върнат.

Изведнъж спряха. Чуваше се само дишането на непознатия и шумът от безуспешните ѝ опити да се освободи.

Започна да я обзема още по-силен страх. Тъмнината! Тя изпитваше ужас от тъмнината. Дори спря да се бори. Паниката я завладяваше все повече и парализираше крайниците ѝ. С широко отворени очи тя търсеше някаква светлинка.

Нищо.

Ейнджъл отчаяно изстена.

— Тихо — просъска мъжът.

Но ужасът, сковал сърцето ѝ, беше много по-силен от заплахата за физическо насилие. Несъзнателно стенанието ѝ се превърна в ридание. Похитителят запуши устата ѝ с ръка. Тъкмо навреме. Покрай тях мина един каубой. Толкова близо, че тя усети в тъмнината миризмата на пот, кожа и кон. Ейнджъл си отдъхна, после отново се разтрепери, като дочу отдалечаващите се стъпки. По-добре срещу шестима на светло, отколкото с един в мрака.

— Никога няма да ги намерим в тази тъмница — изруга каубоят.

— Аз излизам. Тук е пълно с призраци — обади се друг.

Гласовете се отдалечиха, но все още се чуваха в мрака.

— Нима ще да го оставим да ни я отмъкне?

— Кой казва, че ще го оставим?

— Я, какво имаш тук? Динамит? Какво ще правиш с него?

— Ще ги пратя на оня свят! Или поне ще ги зазидам тук до Страшния съд! Щом не можем да я имаме, никой няма да я има!

Няколко запалени пръчки динамит паднаха във входа на пещерата.

Ейнджъл имаше само няколко секунди, за да осъзнае, че ще бъдат затрупани. Обзе я гняв. Та тя не искаше да умира, погребана в мрака. Освободи се от ръцете на мъжа и затича към входа. Трябваше да се измъкне оттук!

Чу как похитителят ѝ тихо изруга. Сигурно се ядоса, че му избяга. С цялата си тежест се стовари върху ѝ, събори я на земята и я покри с тялото си. След миг се чу първата експлозия, последвана от

втора и трета. Грохотът беше оглушителен. Ехото се блъсна в стените на пещерата. Ейнджъл се задуши от вдигнатия прах, но до тях паднаха само няколко дребни камъчета.

— Къде беше хукнала, по дяволите? — запита мъжът. Седна и изтърси праха от себе си.

— Намеренията ми бяха съвсем ясни. — Ейнджъл се опита да го види в мрака. Задави се от праха. — Дали ще можем да се изкопаем някога оттук?

— Едва ли.

— Поне сме живи...

— Тихо! Слушай!

— Нищо не чувам...

Той запуши устата ѝ с ръка и тогава Ейнджъл чу зловещия тътен на падащи камъни. Мъжът яростно изруга, а тътенът приближаваше и стените на пещерата се тресяха.

Изведнъж той скочи, изправи и нея.

— Ако ти се живее, бягай! Бягай, все едно дяволът е по петите ти!

И сам хукна в тъмнината, стиснал я здраво за китката. Ейнджъл затича след него, но едва смогваше да догони големите му крачки.

Оглушителният грохот приближаваше все повече и накрая ги настигна. Сякаш силен вятър я вдигна във въздуха. Мъжът я скри в прегръдките си, преди да я отнесе въздушната вълна.

— Внимавай! Сега ще дойде!

Ейнджъл искаше да попита: „Какво ще дойде?“, но закъсня. Пещерата зад тях се разлюля. Изсипаха се тонове камъни и блокираха пътя им назад. Бяха зазидани като в гробница.

Когато прахът се разсея, Ейнджъл с изненада откри, че все още диша лесно. Зачуди се докога ли ще им стигне въздухът. И дали похитителят ѝ ще го използва, за да си вземе онова, за което рискува живота и на двамата.

Той седна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Добре ли си?

— От всички тъпотии, които съм чувала, тази е най...

— Хайде, стига! Така ли разговаряш с човека, току-що спасил живота ти?

Ейнджъл рязко се измъкна от ръката му и се втренчи в тъмнината. Знаеше, че е там някъде, макар да не го виждаше.

— Е, сега ме имаш само за себе си — горчиво констатира тя. — Отплата за всичкото добро, което ми стори. Но аз нямам намерение да жертвам своята добродетел за някакъв си...

— Хайде, стига! Нищо не застрашава твоята, хм, добродетел!

— Тогава защо ме завлече тук?

— Аз те спасих, по дяволите!

— Спасил си ме?! Та ние сме затрупани! Ще умрем! Ще...

— Хайде, стига!

— Ако още веднъж кажеш това „Хайде, стига“, ще закреця! — предупреди Ейнджъл. Мъжът се разсмя, а тя гневно продължи: — Какво ти е толкова смешно? Ще умрем!

— Няма да умрем.

— Ти откъде падаш? От небето ли? Не знай къде си бил през последните няколко минути, но да ти напомня, че току-що цялата пещера се изсипа на главите ни. Между нас и единствения изход лежат тонове камъни!

— Това не беше единственият изход.

Ейнджъл подскочи. Дори се уплаши от надеждата, която проблесна и я завладя.

— Какво?

— Има и друг изход. Бил съм в пещерата и преди, но никога не съм идвал в тази посока. Днес бях разсеян и се обърках. Не съм и подозирал, че има друг вход. Нямах представа как се изненадах, когато те видях. — Той подсвирна. — Сякаш беше намислила да дадеш добър урок на онези момчета.

— Нямаше да им е лесно. Имай го предвид.

Той искрено се разсмя.

— Нямам намерение да докосна дори с пръст дива котка като теб. Как се казваш?

— Ейнджъл.

Името го разсмя още повече.

— По моите наблюдения си всичко друго, но не и ангел.

— Виж какво, господин...

— Далас. Казвам се Далас Мастърсън. Приятно ми е, Ейнджъл...

— Тейлър.

— Приятно ми е, Ейнджъл Тейлър.

Тя си представи как леко повдига шапката си в тъмнината. Всъщност беше сигурна, че не носи шапка.

— Ако знаеш пътя, защо още стоим тук?

— Има малък проблем.

— Какъв? — Ейнджъл се напегна.

— Оставих багажа си на входа и нямаме светлина. Така че, аз знам за другия изход, но трудно ще го намерим в мрака.

Тя бе забравила за тъмнината. Страхът ѝ се върна и я задуши.

— О, Боже мили!

— Какво има?

— Страхувам се от тъмното — прошепна тя.

След миг две силни ръце я обгърнаха. Далас притисна главата ѝ към гърдите си и тя усети забързаните удари на сърцето му.

— Така по-добре ли е?

За нейна изненада, наистина беше по-добре. Мракът вече не бе толкова страшен.

— Откога се боиш от тъмнината? — запита Далас.

— Откакто... — Тя се запъна и замълча. — Не е твоя работа. Сега какво, тук ли ще стоим или ще опитаме да намерим пътя?

— Да вървим!

Ейнджъл усети раздразнение в гласа му. Не искаше да бъде груба, но не можеше да обяснява на някакъв непознат нещо толкова лично и интимно. Все пак му беше благодарна, че взе ръката ѝ и я задържа в своята. Сигурно го правеше, за да не я изгуби в мрака. Въпреки това тя се чувстваше по-добре.

— Наведи си главата. Таванът става по-нисък.

— Ох!

— Удари ли се?

— От всички тъпотии, които някога съм чувала...

Далас тихичко се засмя.

— Имаш много старомоден начин на изразяване, Ейнджъл. Все пак разбрах. — Той се пресегна и хвана ръката, която тя притискаше към челото си. — Много ли боли?

— Дреболия.

— Добро момиче. — Потупа я по рамото и наведе главата ѝ. — Дръж я така. Става все по-лошо.

Я, колко се загрижил, помисли Ейнджъл. Но той се оказа прав. Наистина ставаше по-лошо. Скоро те вече пълзяха на колене, а не след дълго и по корем.

— Още колко има?

— Час, може би два.

Дори пет минути изглеждаха твърде много! А час или два — цяла вечност! Тя беше изтощена. Панталонът ѝ се бе скъсал на коляното и всяко движение ѝ причиняваше болка.

— Може ли да починем за минутка?

— Малко по-нататък има място, където ще седнем.

Звучеше по-привлекателно от почивката по корем и Ейнджъл продължи да пълзи. След няколко минути наистина седнаха един срещу друг. Нямаше място да опъне краката си и тя се настани със свити колене. Камъкът беше студен, но, слава Богу, подът беше сух и в пещерата нямаше животни.

— Защо приятелите ти постъпиха така с теб? — запита Ейнджъл.

— Не ми бяха приятели.

— Тогава защо се намеси?

— Такава ми е работата. Помагам на девойките, попаднали в беда.

— И какъв си? Рицар?

— Не. Тексаски рейнджър.

— Ох, от всички тъпотии, които съм чувала някога, това е...
Защо не ми каза още в началото?

— Нямах възможност.

— Като си помисля колко се бях изплашила — за едното нищо.

— Значи ли това, че вече не се страхуваш от мен?

— А трябва ли? — рече тя след дълго мълчание.

— Не съвсем. Искам просто да те измъкна оттук и да те заведа вкъщи. После ще забравя, че изобщо някога съм те срещал.

Странно защо Ейнджъл се ядоса. Значи той нямаше търпение да се отърве от нея. Много важно! Тя също не беше във възторг от компанията.

— Ти какво правеше съвсем сама? — запита той на свой ред.

— Разхождах се.

— И накъде беше тръгнала?

— Към Сан Антонио.

— Доста дълга разходка. Особено за крехка жена като теб.

— По-силна съм, отколкото изглеждам.

— Няма спор. И все пак е много път за сама жена.

— Или се разхождам сама, или въобще не се разхождам.

— Нямах ли съпруг?

— Не. Нямам семейство.

Мисълта за самотната разходка ѝ напомни за нараненото коляно.

— Имаш ли случайно носна кърпа?

— Имам. Защо?

— Панталонът ми се скъса и дясното коляно ме боли при всяко движение. Искам да го превържа.

— Аз ще го превържа.

Преди да възрази, той я докосна. Но в тъмнината намери не коляното, а бедрото ѝ. Тя потръпна от допира. Пръстите му се плъзнаха по крака ѝ, докато стигнаха коляното.

— Намерих го. Лошо си го одрала.

Ейнджъл затаи дъх, докато пръстите му внимателно опипваха ожуленото място. Цялата изтръпна, когато той сложи крака ѝ в скута си и започна да го превързва с кърпата. Не беше свикнала някой да я докосва, още по-малко мъж.

— Това ще свърши работа — каза Далас и я потупа по бедрото.

Ейнджъл изведнъж пожела да не е толкова тъмно. Може би, ако виждаше лицето на непознатия, не би се чувствала така неудобно от присъствието му. Но нямаше никаква светлина. И нямаше да има още час, а може би два.

— Как изглеждаш? — попита тя.

Настъпи дълга тишина. Далас пое дълбоко въздух и издиша.

— Не знам какво да ти отговоря.

— Какви са на цвят очите ти?

— Кафяви.

— А косата?

— Кестенява.

— Опиши ми лицето си.

— Ами... Просто лице.

— Не ми помагаш много.

— Какво искаш да ти кажа?

Тя осъзна, че е глупаво да го кара да се опише сам. Но беше доволна, че не каза „хубав“, нито пък „грозен“. Продължаваше да я мъчи любопитство.

Ако ситуацията беше друга, сигурно никога нямаше да дръзне да зададе следващия въпрос.

— Може ли да докосна лицето ти? Може би ще успея да разбера как изглеждаш.

— Добре — съгласи се след кратко колебание той.

За нейна изненада сам я повдигна и я сложи в скута си с лице към него, така че краката ѝ го обгръщаха от двете страни. Позата бе твърде интимна и никак не ѝ харесваше, но тя не възрази, за да не загуби разрешението да изследва чертите му. Гърдите ѝ бяха на сантиметри от неговите. Усещаше топлината на бедрата му, чувстваше дъха му върху лицето си. По гърба ѝ плъзна странна приятна тръпка.

Ейнджъл затаи дъх, когато посегна към него в тъмнината. Намери брадичката му. Имаше малка трапчинка.

— Откога не си се бръснал? — запита, усетила наболата брада.

— От три дни.

Имаше здрава челюст, която преминаваше във високи скули. Носът му беше прав и не много голям, но имаше някаква издатина.

— Това от какво е?

— От счупване в ръкопашен бой. Два пъти.

Тя усети леки бръчки по челото и около очите му.

— На колко си години?

— Ще стана на трийсет и четири другия месец. А ти?

— Дамите не отговарят на подобни въпроси — рече тя и продължи: — На дваайсет и две.

Косата му падаше на челото. Беше гъста и мека и тя прокара пръсти през нея.

— Имаш нужда от подстригване.

— Харесвам я така.

Очевидно бе твърде своенравен.

Очите му бяха големи, разположени дълбоко, а миглите — удивително дълги. Клепачите бяха нежни и много по-меки от останалата кожа на лицето. Някакъв белег на бузата я заинтригува.

— А това от какво е?

— От нож.

— Ти май не си от най-кротките.

— Рисковете на професията.

Най-после ръката ѝ се плъзна към устните му. На бузите му се усещаха трапчинки. Как ли изглеждаше усмихнат?

— Усмихни се.

— Защо?

— Моля те...

Това, което почувства под пръстите си, приличаше повече на гримаса, отколкото на усмивка, но веднага усети трапчинките.

— Достатъчно — каза тя и този път усети искрена усмивка.

— Колко си великодушна!

Устните му бяха тънки, долната бе леко издадена. Ейнджъл прокара пръсти по нея и почувства, че той се напрегна.

— Гъдел ли те е?

— Не. — Гласът му прозвуча дрезгаво. Неочаквано ръцете му обгърнаха кръста ѝ.

— Ейнджъл? — Тя усети дъха му върху лицето си, приближаването на тялото му към нея. Какво искаше? — Ще можеш да научиш повече за устните ми ето така — рече и тя ги почувства върху своите. Меки. Влажни. Настоятелни. Да, наистина, долната беше поплътна.

Езикът му се плъзна по зъбите ѝ в търсене на пролука. Усещането беше толкова вълнуващо, че Ейнджъл пожела да се повтори. Сърцето ѝ биеше до пръсване, беше ѝ трудно да диша. Ейнджъл сграбчи с две ръце ризата му.

— Далас, аз...

Но той не ѝ позволи да продължи. Устните му отново се впиха в нейните. Тя се съпротивляваше някак съзнателно на настойчивия му тревожен език. Та това беше забранена територия. Девствена територия.

Неочаквано Ейнджъл осъзна, че се целува с абсолютно непознат мъж. Отблъсна го и се освободи.

През последните секунди беше толкова погълни целувката и собствените си преживявания, че не забеляза какво става с Далас. Едва сега усети, че той диша учестено и сърцето му ще пробие гръдния кош под пръстите ѝ.

— Е, откри ли всичко, което искаше да знаеш? — запита я. Гласът му бе дрезгав от потиснато желание.

— Да — прошепна тя.

— Тогава е време да тръгваме.

Той я отместе нежно и тръгна. Тя нямаше друг избор, освен да го последва. В противен случай щеше да остане сама в мрака.

За нейно облекчение таванът на пещерата ставаше все по-висок и те вървяха прави. Той хвана отново ръката ѝ.

— Не ми се ще точно сега да те загубя.

— А аз искам да ти благодаря, че ме спаси.

— Все още не сме излезли оттук.

— Но вече нищо не може да се случи. Искам да кажа...

В същия миг се озова в прегръдките му, сякаш някаква невидима сила я хвърли там. Едната му ръка бе в косите ѝ, другата притискаше бедрата ѝ. Телата им бяха плътно прилепнали и тя съвсем ясно усети възбудата му.

— Това достатъчен отговор ли е?

— От всички тъпотии...

— Не започвай пак. Държах се прилично, докато ти не започна своето изследване по лицето ми. Но в главата ми се върти образът ти от мига, в който те видях.

— Какъв образ?

— Когато отстъпваше към скалата. Дълга златиста почти до бяло коса, развята от вятъра. Гърдите, очертани от тясната риза. Сините ти очи, блестящи от предизвикателство срещу неравния двубой. Не съм престанал да те желая от първия миг, в който те зърнах. Ако си умна, не ме насърчавай да взема онова, което ми предлагаш.

— Трябваше да се досетя, че и ти си като другите — просъска тя.

— Тексаски рейнджър, дрън-дрън! Къде ти е значката? Не я усетих на ризата ти!

— Свалих я.

— Защо?

— В отпуск съм.

— Защо?

Далас се поколеба, после каза тихо и някак безизразно:

— Мой приятел, също рейнджър, беше убит преди три дни. Той спаси живота ми.

— О, съжалявам — прошепна Ейнджъл.

— Съжаленията няма да го възкресят, Ейнджъл — той отново я притисна към себе си. — Ако бяха убили мен, никой нямаше да съжалява. Кейл остави жена и две деца. А аз загубих приятел, който ми беше като брат. Влязох в пещерата, за да бъда сам и да потърся отговор на въпроса, който ме измъчва — защо той умря, а аз съм все още жив. Достатъчно жив, за да те желая!

— Далас, аз...

Беше късно. Устните му отново намериха нейните в мрака и този път не бяха нито нежни, нито внимателни. Целувката бе настойчива, изпълнена с нескрито желание. Опустошителна. Погубваща. Нетърпяща възражения. Вземаща, вместо да дава.

Ейнджъл почувства, че зад страстта му се крие болка. И не го отблъсна. Ръцете ѝ го обгърнаха. Тялото ѝ се поддаде на желанието да му предложи утеха. Така неочаквано, както се появи, отчаянието му изчезна и остана само копнежът.

В този миг той можеше да вземе от нея всичко, което поиска. Бе излишно да се съпротивлява — той беше по-едър и много по-силен. Но устните му се отделиха от нея. Далас я вдигна от земята и скри лицето си във водопада от коси, разсипан по раменете ѝ.

Ейнджъл почувства напрежението му. Бореше се с мъката. Тя потръпна и усети, че едва преглъща от вълнение. Докосна лицето му и го погали.

— Всичко е наред — тихичко се опита да го успокои. — Не се измъчвай. Нямаш вина. Зная, че си направил всичко, което си могъл. Така е, нали? Ето, днес ти ме спаси, без дори да помислиш за собствената си безопасност.

Той не отговори, не я пусна. Тя шепнеше думи, думи, които нямаше да върнат приятеля му, но поне щяха да го накарат да повярва, че не е безполезен страхливец.

За пръв път в живота си Ейнджъл беше благодарна на тъмнината. Тя беше причината непознатият да потърси нейната утеха. Тя ѝ позволи да го приласкае и успокои. Благодарение на нея нямаше нужда да го погледне в очите, когато той най-сетне я пусна на земята.

— Благодаря ти.

— Няма за какво.

Далас отново ѝ подаде ръка и те тръгнаха. Той се придържаше близо до стената, за ориентир, докато тъмнината отстъпи място на сиви сенки.

— Виждам светлина! — извика Ейнджъл.

Далас се разбърза. Накрая почти тичаха.

Ето го! Изходът! Навън слънцето грееше. Тревата беше яркозелена и свежа, тук-там обагрена в жълто и оранжево от дивите пролетни цветя.

Ейнджъл усети необяснима тревога. Нещо не беше наред. Откъде се взеха пролетните цветя? Нали беше есен и ранна слана беше попарила тревата... Вероятно цветята бяха есенни. Сигурно сланата не беше засегнала тази долинка и затова тревата е по-зелена.

Тя застана до Далас. Ослуша се. Пчелите жужаха. Птичките пееха. Бъзът цъфтеше. Стисна ръката му.

— Много е хубаво.

— Винаги е така през пролетта.

Тя се намръщи и го погледна... Дъхът ѝ спря. Как можеше да казва, че очите му били кафяви! Бяха лешникови очи, с играещи зелени пламъчета. Косата му може и да е била някога кестенява, но слънцето я бе просветлило до златисто.

Не беше красавец, но не беше и обикновен. Очите, скулите, силната мъжествена брадичка — всичко беше впечатляващо. А устните...

— Не ме гледай така! Освен ако не искаш да завършим започнатото.

Тя отмести поглед от устните му и го погледна в очите.

— Ти току-що каза, че е пролет.

— Да.

— Не е пролет.

Той се намръщи и внимателно разтърка леката подутина на челото ѝ.

— Добре ли си?

— Разбира се. Когато ме отмъкна в пещерата беше октомври.

— Беше април.

— Октомври — настоя тя.

Той поклати глава и прокара ръка през косата си.

— Не, Ейнджъл. Гресиш.

— Не разбирам.
— Вероятно заради шока от нападението и тъй нататък.
— Спомням си всичко, което се случи, от минутата, когато шестимата ме обградиха.
— Слушай, може би е по-добре да те види лекар.
— Нямам нужда от лекар. Ти имаш.
— Да, добре, може би...
Далас я водеше надолу по хълма. Когато местността се изравни, Ейнджъл изведнъж замръзна. На пътя имаше нещо, което тя никога не бе виждала.
— Какво е това?
— Кое?
— Това. Какво е? — и посочи с ръка.
Далас я гледаше объркан.
— Изглежда си се ударила много по-лошо, отколкото си мислиш.
— Той докосна малката цицина на челото ѝ.
— Много съм добре. Просто драскотина — тя го загледа с очакване, после отмести очи към странното черно чудовище.
— Наистина ли не знаеш какво е това? — запита с подозрение Далас.
— Не. А ти?
— Това е моят пикап.
— Така ли? И какво значи пикап?
— Ако е някаква шега, изобщо не е смешно — Далас отстъпи крачка назад и я изгледа втренчено.
— Защо да се шегувам?
— Къде си живяла? В двайсети век всеки знае...
Ейнджъл сграбчи ръката му и заби нокти в нея.
— Двайсети век ли?!
— Да. Е?
— Невъзможно е. — Тя преглътна с мъка.
— Защо?
— Защото сега е 1864 година.
— Сега е 1992 година. — Той недоумяващо се втренчи в нея.
— Грешиш. Когато ме завлече в пещерата, беше 3 октомври 1864 година.

— Нищо подобно. Когато излязох от пещерата и те видях, беше 14 април 1992 година.

— Но как е възможно?! — очите на Ейнджъл се разшириха от удивление.

— Не зная — отвърна той и стисна устни. — Но ако казваш истината... — замълча. Беше ясно, че се колебае дали да ѝ вярва. — Едно е сигурно. Връщане назад няма. Ако наистина си от миналото, започвам да мисля, че отново си попаднала в капан — този път в бъдещето.

Ейнджъл почувства как слънцето гасне и тя пропада в някакъв тунел от мрак, който я повлече надолу като водовъртеж. Тя се отпусна в него и се остави да я погълне.

ВТОРА ГЛАВА

Далас бе стоял спокойно дори пред дулото на пушка, но, когато Ейнджъл припадна, се паникьоса. За времето, което прекараха в пещерата, тя успя да докосне струни, скрити дълбоко в него и останали непроменени от младостта му. Когато я видя да се свлича, почувства, че нещо много скъпо, важно и необходимо за собственото му съществуване, е застрашено. Скочи и я хвана, точно преди да падне на земята. Не беше сигурен в причината за припадъка ѝ. Уплаши се, че е от удара в главата. Явно беше по-сериозен, отколкото и двамата си мислеха. Вдигна я и я притисна към себе си.

— Ейнджъл?

Държеше я в прегръдките си и я гледаше. И изведнъж осъзна, че той самият е в сериозна опасност и е готов да престъпи невидими граници. Почувства заплахата. И изкушение.

Все пак успя да се овладее. Тя беше просто още една жертва, която бе спасил от силите на злото. Нищо повече. Не означаваше нищо за него. Никоя жена не означаваше нищо за него. В целия свят.

Все пак не можеше да я изостави, поне докато не дойдеше в съзнание. Бързо я отнесе до колата, успя с една ръка да постеле някакво одеяло и я положи на задната седалка. Отметна косата от челото ѝ, където синееше удареното място.

„Когато ме завлече в пещерата бе 1864 година.“

Или беше най-добрата лъжкиня, която бе срещал, или наистина се бе ударила много лошо. Възможно ли бе да са преминали през някаква врата във времето от миналото в настоящето? Трябва първо да я заведе на лекар, колкото може по-скоро. Той седна зад волана и подкара към Сан Антонио, но се досети, че нито един лекар не би повярвал на Ейнджъл, когато му каже, че е от миналото. Най-вероятно всичко ще завърши с настаняването ѝ в лудница. А ако ѝ повярват? Тогава животът ѝ ще угасне в някой строго секретен институт или правителствена лаборатория, където ще я съсипят от изследвания като опитна мишка.

Възможността Ейнджъл наистина да е от миналото почти не съществуваше. Единственото доказателство в нейна полза беше остарелият ѝ начин на изразяване. А тя си говореше така от самото начало, доста преди да стане дума откъде или по-точно откога е дошла.

За нещастие, каубоите, които я бяха обградили, не се различаваха по нищо от днешните. Беше малко необичайно, че язدهа коне, но и сега се случваше. Далас опита да си припомни някоя отличителна черта на мъжете, нападнали Ейнджъл, но му беше трудно, защото от мига, в който я зърна, не можа да откъсне поглед от нея.

Изведнъж се досети, че двама от мъжете носеха панталони с жълти ленти отстрани. Сиви панталони с жълти ленти. Униформата на Конфедеративната армия? Не, сигурно паметта му играе номера. Явно му се ще да ѝ вярва и не иска да приеме факта, че е луда или лошо ударена.

Жалко, че тя не успя да вземе торбата си, която бе зърнал до скалата. Може би там имаше нещо, което би могло да докаже невероятното ѝ твърдение. Далас си помисли да претърси джобовете на панталоните ѝ, но реши да я накара сама да го направи. Веднага щом стигнат вкъщи.

В дома му?

Той потърка чело и прокара ръка през косата си в недоумение. Как му хрумна да я закара в дома си, вместо в Сан Антонио? Без да мисли повече, зави на запад към своето ранчо на брега на река Фрио край Увалде.

— Къде съм?

Далас погледна през рамо и с облекчение видя, че Ейнджъл се изправя на задната седалка.

— В моя пикап.

— Сънувам ли? — Тя намръщено докосна цицината.

— Боя се, че не сънуваш, Ейнджъл — поклати глава той.

Досега вниманието ѝ бе насочено към него. Изведнъж тя погледна навън и зяпна от изненада. Преглътна уплашено и едва продума:

— Но ние се движим ужасно бързо!

— Само със седемдесет километра в час.

— Невъзможно е! Кой... Какво кара това нещо... да върви?

— Днес конете са под капака — отговори с усмивка Далас и в същия момент зърна в огледалото уплашеното ѝ лице. Не беше нито време, нито място да ѝ обяснява принципа на действие на двигателя с вътрешно горене и затова каза само: — Една машинарийка отпред го кара да върви.

Ейнджъл посочи арматурното табло.

— А за какво са тези копчета?

Далас натисна едно от тях и кабината се изпълни със звуците на кьнтри музика.

— Това е радио.

— Как работи? — удивено продължи да разпитва Ейнджъл.

— О, не ме питай. Не разбирам нищо от модерните джунджурии, които използвам всеки ден — той натисна друг бутон и струя студен въздух я лъхна в лицето. — Климатична инсталация.

С друго копче накара чистачките да се движат, а с трето пръсна вода, за да измие размазаните върху предното стъкло насекоми.

— Нещата много са се променили — беше краткото определение на Ейнджъл за двайсети век.

— Още нищо не си видяла. Можем да прелетим цялата страна само за няколко часа.

— Я не ме занасяй! Отлично знам, че човек не може да лети.

— Човекът не може. Но самолетите могат.

— Самолетите ли?

— Друга измишльотина, подобна на пикапа, но има крила и се движи във въздуха.

— Не ти вярвам.

— Но е истина. Ще ти ги покажа. Мога дори да те кача на един от тях!

— А, не, благодаря — побърза да откаже Ейнджъл.

— Трудно е за вярване, но през последните сто двайсет и пет години човечеството извървя дълъг път.

— Дрехите ти са същите като на нашите мъже.

Далас погледна ризата, джинсите и ботушите си.

— Може би мъжката мода не се е променила много. Но днешните жени показват доста от прелестите си. А ти, струва ми се, не си облечена точно по модата на 1864 година. В „Отнесени от вихъра“

Скарлет О'Хара носеше къде по-женствени неща от тази маскировка, която си навлякла!

Ейнджъл се зачуди коя ли е тази Скарлет О'Хара, но си замълча. Докосна най-горното копче на раираната мъжка риза с навити ръкави, която носеше. Конопено въженце придържаше прекалено големите кърпени мъжки панталони. Беше обула ниски черни ботуши.

— Облечена съм като мъж, за да не ме нападат по пътищата.

Далас погледна блестящата коса, която падаше чак до кръста и се разсмя.

— Едва ли ще заблудиш някого с тази грива!

— Беше скрита под фермерска шапка. Свалих я, защото спрях да пия вода от изворчето близо до пещерата. Тогава ме нападнаха онези жалки подобия на каубои... Останалото го знаеш.

— Въпросът е сега какво да те правя — промърмори Далас.

Ейнджъл подскочи като ужилена.

— Няма какво да правиш. Мога и сама да се грижа за себе си.

Далас мина през портата в оградата, очертаваща границите на неговата собственост.

— Възможно е през 1864 година да си се оправяла сама, макар да се съмнявам, като си спомня за положението, в което те заварих. Но сега е 1992 година и ти си като новородено бебе. Няма да преживееш и десет секунди без моя помощ. Както върви май няма да се отърва лесно от теб.

— Да се отървеш ли?! По дяволите, от всички идиотски тъпотии, които съм чувала...

Далас натисна спирачките и пикапът застърга по чакъла, преди да спре. Той се обърна назад и я хвана за рамото. Придърпа я към себе си, така че носовете им почти се опряха.

— Слушай какво, ти... глупаво момиченце — явно търсеше дума, която да е в съзвучие с нейния старомоден говор. — Не мисли, че съм много щастлив от положението, в което попаднахме. Но нека изясним едно. Не съм нито тиквеник, нито тъпак, нито каквото и да било от обидите, които ми наговори, откакто имах нещастieto да те срещна. Да не би случайно да обвиняваш мен за ситуацията, в която попаднахме?

— Ще ти кажа!

Но той продължи, без да я слуша.

— Никога не съм бягал от отговорност, няма да го направя и сега. Ще бъда неотлъчно до теб, докато не се убедя, че ще оживееш в този век. Ясно ли ти е?

Побутна я назад, но не сваляше поглед от нея.

Ако я познаваше по-добре, нямаше така смело да ѝ хвърли ръкавицата. За секунди тя отново доближи лице до неговото.

— А сега ти ме слушай! — Ейнджъл заби пръст в гърдите му и подчертаваше всяка дума с натискане. — Аз съм самостоятелна, откакто станах на четиринайсет. И сама решавам къде да отида и кога да отида. Ясно ли ти е?

— Като бял ден. Но това не променя нещата. Ще дойдеш с мен и ще правиш каквото ти кажа.

Той не ѝ даде възможност да спори. Просто се обърна, запали колата и потегли така рязко, че ускорението я залепи на задната седалка.

Ейнджъл се загледа навън. Пътуваха сред суха камениста прерия, тук-там осеяна с кактуси. Помисли си, че току-що бе изпуснала момента да избяга от този луд.

— Значи ми вярваш, че съм от миналия век?

— И аз не знам вече на какво да вярвам. Но докато не се убедя, нямаш никакви шансове за измъкване.

— Какво толкова те е грижа за мен?

— Аз съм човек на закона. Мое задължение е да помагам на беззащитните.

— Но нали каза, че си в отпуск. И освен това, аз не съм беззащитна.

— Тогава смятай, че изпълнявам древния закон на Запада. Мъжът трябва да защитава жената. Всъщност имаш ли нещо в себе си, с което да докажеш, че си от миналото?

Ейнджъл скришом докосна джоба на панталона си. Листът беше там.

— Не — нищо, което да ти покажа, довърши наум.

Далас спря пред бяла двуетажна сграда с остър покрив. Няколко покрити с мъх дъбови дървета хвърляха сянка върху верандата, която обикаляше постройката от всички страни. Боядисани в зелено кепенци закриваха предните прозорци. Не приличаше на къща от двайсети век — поне не отвън.

Далас ѝ помогна да слезе и я поведе към верандата. Каза си, че го прави, защото тя се нуждае от опора. А всъщност бе обзет от необикновено чувство, което го принуждаваше да я задържи при себе си. Завинаги. Закъсняла реакция заради спасяването ѝ, рече си.

Ейнджъл огледа стаята, пълна с непознати странни предмети.

— Сам ли живееш?

— Да, откакто преди десет години баща ми беше убит.

— О, моите съболезнования — очите ѝ бяха изпълнени със съчувствие. — Индианци или бандити?

Далас си помисли, че подобен искрен въпрос може да бъде зададен само от човек, за когото команчите представляват реална опасност. Някой от миналия век.

— Бандити — отвърна накрая. — Баща ми също беше рейнджър. Застрелях го, когато се опитваше да спаси отвлечено дете.

Ейнджъл докосваше всичко, което ѝ беше познато — викторианския диван, чамовата маса, столовете, бюфета, закачалката, лавиците, пълни с книги в кожени подвързии и полицата над каменната камина. Останалото подминаваше.

Далас вдигна непознат черен предмет и натисна няколко бутона по него.

— Здравей, докторе — каза той в долния му край. Можеш ли да дойдеш за спешен преглед. Не е за телефона. Добре.

— Какво държиш? — запита Ейнджъл. — И защо му говориш?

— Телефон. Чрез него се говори с хора, които са далеч.

— Магия ли е? — намръщи се тя.

— Не. Механика. Всъщност не зная дали оптичните влакна могат да бъдат наречени механика — присви устни Далас. — Май е по-добре да го приемем за магия.

— Как работи?

— Зная само как да го използвам, а не как действа. Светът днес е доста сложен. Много неща приемаме на доверие. Например като завъртя копчето на печката, получавам топлина. Хладилникът запазва нещата студени. Завъртам крана на чешмата и потича вода. Натискам бутона и включавам телевизора. Днес хората учат специфични неща и не се интересуват много-много от останалите.

— Като месаря, хлебарят и ковачът. Всеки си гледа своята работа, така ли?

— Точно така. Само че всичко е много по-сложно, откакто се появили и компютрите.

Ейнджъл не разбираше и една десета от думите му. Те не означаваха нищо за нея, не събуждаха образите за познати предмети. И това я плашеше. Но нямаше намерение да му признае — вероятно защото ѝ харесваше идеята да остане с Далас. Поне докато проумее някои от невероятните промени в света. Или докато измисли начин да се върне в своя век.

— Искаш ли да разгледаш цялата къща?

— С удоволствие.

Далас ѝ показа кухнята. Докато ѝ демонстрираше модерните уреди, веждите ѝ се вдигаха все по-високо и по-високо. В банята имаше умивалник, тоалетна, вана и тя копнееше да ги опита. Имаше и три спални. Двете на горния етаж бяха пълни с мебели, които той нарече старинни, но на нея ѝ бяха познати. Долната спалня беше превърната в кабинет. Освен съвместното легло, както го нарече Далас, в стаята имаше все непознати неща, включително и загадъчният компютър, който, според Далас, бе извършил революция в живота на новия модерен свят.

— Може ли да се изкъпя? — Тя погледна с копнеж ваната.

— Нека първо те прегледа лекарят.

— А той кога ще дойде?

Почукване на входната врата отговори на въпроса ѝ.

— Сигурно е той. — Далас отвори на привлекателен мъж, помлад от него. Беше облечен с бяла риза, джинси и яке. Очите му бяха яркосини и се разшириха от изненада, когато видя Ейнджъл. Далас сложи ръка на рамото ѝ и я побутна напред. — Ейнджъл, да ти представя доктор Адам Филипс. Приятел от детинство. Адам, Ейнджъл Тейлър.

— И двамата ми изглеждате съвсем здрави. Защо ме извика?

— Не всичко е както изглежда, Адам.

— Какво искаш да кажеш?

— Ейнджъл си удари главата. Искане ми се да я прегледаш.

Срещнал въпросителния поглед на Адам, той кимна леко в знак, че не желае да се впуска в подробности.

— Добре — каза Адам. — Така да бъде. Ейнджъл, би ли легнала на дивана, за да те прегледам.

Тя изглежда със страх голямата чанта на доктора. Досега не бе прегледана от лекар. Цялата се стегна, когато той извади някакъв малък предмет, натисна нещо и той светна.

— Какво е това? — Ейнджъл уплашено седна.

Адам я погледна учудено, преди да отговори.

— Нещо като фенерче. Искам да видя зениците ти.

— Какво е това фенерче? — продължи да разпитва Ейнджъл, изпълнена с подозрение.

Далас видя в очите на приятеля си същото безпокойство, което изпитваше той самият през последните няколко часа. Докато ѝ разясняваше механизма на действие на фенерчето, Адам внимателно започна прегледа.

Ейнджъл се успокои, когато той извади обикновен стетоскоп, но отново замръзна при вида на апарат за кръвно налягане. Адам съвсем подробно ѝ обясняваше всичко. Отговаряше на въпросите ѝ, сякаш бяха съвсем естествени.

Въпреки че инструментите я плашеха, нито един от тях не ѝ причини болка. Докторът почисти ожуленото ѝ коляно с някаква течност, после го покри с марля и лепенка.

Когато приключи, стана и се обърна към Далас:

— Коляното е наред. Доколкото мога да преценя, цицината на челото ѝ е само цицина. Няма съмнение за сътресение. Но не мога да си обясня защо не разпознава съвсем обикновени предмети. Затова ме повика, нали? Нещо не е наред с паметта ѝ. Частична амнезия?

— Нещо такова.

— Ако това е всичко, повече не мога да помогна — той се отправи към вратата и Далас тръгна да го изпрати.

Адам се настаняваше в колата, когато приятелят му неочаквано попита:

— Как мислиш, луда ли е?

— В какъв смисъл? Клинически? — Далас кимна. — Трудно е да се каже без психологически изследвания. А ти какво мислиш?

— Не зная какво да мисля.

— Да ти кажа честно, бях много изненадан да видя жена в дома ти. Мислех, че никога не водиш жени тук.

— Така е. Но Ейнджъл е по-различна.

— Къде я намери?

— Спасих я от няколко разгонени воловари, които щяха да ѝ причинят неприятности.

— Напълно в твой стил. Слушай, мога да ѝ уредя среща с психиатър, ако искаш.

— Не сега. Може би след време.

— Ще ми кажеш ли какво става?

— Ще ти обясня всичко някой ден — обеща Далас.

— Обади се, ако имаш нужда.

— Разбира се.

Щом колата потегли, Далас се обърна и влезе в къщата. Ейнджъл не беше на дивана, където я остави.

— Ейнджъл къде си?

Той хукна да я търси от стая в стая, блъскайки вратите. Провери дори в тоалетната. Нищо. Накрая стигна до банята. Със замах отвори вратата и срещна уплашения ѝ поглед.

Дъхът му секна. Сърцето му прескочи. Устата му неочаквано пресъхна. Ейнджъл беше облечена с невероятно старомодно бельо. Горната част на камизолката ѝ беше разхлабена и той зърна част от гърдта ѝ през белите дантели. Видя и капчиците вода по кожата, които мокреха плата.

Носеше някакви широки гащи, като панталони, пристегнати с ластик в коленете, съвсем пуритански. Също като на кино.

Ейнджъл светкавично закри гърдите си с ръце. Но беше късно. Видяното развихри въображението му.

— Защо не ми отговаряш?

— Не те чух. Водата течеше. Искях да измия праха от себе си.

— Ами продължавай — каза той. Но не излезе, а остана, втренчил поглед в нея.

Ейнджъл и преди беше виждала подобен глад в очите на мъжете. Но никога не бе чувствала желание да го задоволи. Сега не беше сигурна какво става с нея. Сякаш беше хваната в някакъв капан, в който времето беше спряло и ѝ даваше възможност да изпита всяка вълнуваща тръпка, която я връхлиташе от неговия поглед. Гърдите ѝ се изпълниха с болезнен копнеж.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и под погледа им зърната ѝ се втвърдиха. Устата ѝ пресъхна.

Устните му се поотвориха, сякаш за да улесни дишането си.

Тя инстинктивно притисна бедрата си едно в друго да задържи приятната топлина и слабост, разляла се между тях.

Ноздрите му се присвиха, за да вдъхне аромата ѝ. Той стисна зъби.

Ейнджъл усети нещо властно да я привлича към него. Почувства, че тялото ѝ, гърдите и бедрата го молят да ги докосне.

Той притвори очи. Мускулите му се напрегнаха. Целият тръпнеше от желание.

Далас ценеше хубавите жени. Но никога досега не бе желал жена така силно. Ръката му се протегна и докосна гърдите ѝ. С удоволствие чу стон на задоволство да се изплъзва от устните ѝ. Пръстите му докоснаха зърната и сякаш ги събудиха.

— Господи, не мога да повярвам, че всичко това се случва с мен — прошепна Далас. — Какви невидими сили те доведоха тук?

Ейнджъл дойде на себе си и се отдръпна крачка назад. Когато Далас посегна отново, тя предупреди:

— На твоє място не бих го сторила. Случвало ми се е да се защитавам от мъже. И на теб няма да ти се размине.

Всичко в Далас пулсираше, толкова бе възбуден. Но тя съвсем ясно му заяви да не настоява, ако му е мил животът.

— Драката си е драка — няма значение в кой век живее.

Преди малко Ейнджъл беше загубила чувството си за реалност, но сега си го възвърна напълно. Пред нея стоеше сърдит и разстроен млад мъж.

— Не съм драка! Дойдох тук, за да се освежа и измия. Ти нахълта неканен!

— Но ти не ме изгони! — отбеляза Далас.

— Прав си. И тази грешка никога няма да се повтори. Ще приема извиненията ти все пак и може да си вървиш.

От изражението на Далас ставаше ясно, че не вярва в този уж невинен опит от нейна страна да го прелъсти. А беше точно така. Всичко стана случайно. Тя нямаше никакво обяснение за поведението си. Нима я беше омагьосал? Дали в двайсети век не бяха измислили начин за неусетното съблазняване на девствени момичета? Тя потръпна.

— Ще наистинеш — каза Далас, изтълкувал погрешно реакцията ѝ. Протегна ѝ огромната хавлия, а тя отстъпи страхливо назад, докато

опря гръб в плочките на стената.

— Стой там, рейнджър! И ще се разбираме много добре.

— Помислих, че искаш да се поизбършеш.

— Много ти благодаря — отвърна Ейнджъл и взе протегнатата хавлия с подчертано достойнство. — А сега си върви.

Далас почти бе излязъл, когато осъзна, че всъщност тя го гони. От собствената му баня! А, не, нямаше да й остави последната дума! Той хвана вратата с ръка и каза:

— Харесва ми бенката на дясната ти гръд.

Ейнджъл подскочи като ужилена.

— Ах ти, мръсник такъв! Как се осмеляваш...

Но той не й даде възможност да продължи.

— Някой ден сам ще я измия. С език.

Дръпна ръка и вратата се тресна. Подсмихна се доволно, като дочу ругатните, които идваха откъм банята. Тя беше упорита и своенравна. Добре. Беше и съобразителна. Но той беше отговорен за нея и Бог му е свидетел, ще я накара да прави това, което й каже!

Ейнджъл опря чело във вратата и уви хавлията около кръста си. Как смее да й говори толкова интимни неща! Беше отвратителен! Да си имаш работа с него бе все едно да си говориш с гризли! А и тя, как можа да се впечатли така силно от един невъзпитан грубиян!

Тя въздъхна и се обърна към огледалото. Проблемът се състоеше в това, че когато беше наблизо, помежду им прескачаха искри. Време бе да се опомни. Не беше сигурна как ще я кара в двайсети век. Но в деветнайсети бе оставила една работа недовършена.

Извади от джоба на панталона си смачкан лист. Разгъна го внимателно и загледа снимката, над която с печатни букви пишеше „Издирва се“. Устните й се извиха в горчива гримаса. Сгъна го отново и го прибра. Сигурно рейнджърът няма да одобри плана, който бе намислила.

Тя завъртя крановете, както й беше показал. След като е в бъдещето, поне да се възползва максимално от това, което й се предлага. Защото много скоро щеше да се завърне там, откъдето бе дошла.

ТРЕТА ГЛАВА

Цяла нощ Далас се разхожда из стаята си. Не знаеше какво да прави. Няколко пъти провери Ейнджъл. Спеше като бебе. Лесно можеше да се види колко е спокойна, защото го помоли да остави лампата запалена. Той се зачуди какво толкова я плаши в тъмнината и дали има начин да ѝ помогне да преодолее този страх. Фактът, че е така загрижен за нея, го разтревожи. Не беше много умно да се увлича. Работата бе, че едно е да знаеш кое е правилно, а съвсем друго — да го направиш.

Когато се събуди сутринта, Далас откри, че лежи завит на дивана. Сигурно Ейнджъл беше метнала одеялото отгоре му. Долови аромата на прясно смляно кафе. Седна бавно, разкърши се и в този миг тя влезе в стаята.

— О, не знаех, че си буден. Взех някои от твоите дрехи на заем. Надявам се, нямаш нищо против.

— Не, разбира се.

Тя бе облечена с негова риза и джинси с навити крачоли, стегнати в кръста със същото конопено въженце, което придържаше панталона ѝ предния ден. Косата ѝ падаше до кръста. Изглеждаше съвсем крехка в чуждите и не по мярка дрехи. Отново изпита силно желание да я закрия. С усилие го потисна и насочи поглед към чашата с кафе в ръката ѝ.

— Виждам, че си се справила с печката.

— По-лесно е да събереш подпалки за огън. Кафеникът беше на задната плоча, а кафето намерих, като отворих всички кутии, които видях. Искаш ли? Ще си направя друго.

— Не, не. Сам ще си направя.

Но, преди да стане, тя сложи ръка на голите му гърди.

— Недей.

Далас и без това нямаше да помръдне, дори ако от това зависеше животът му. Въпреки че тя едва го докосна, допирът на пръстите ѝ върху голата плът го извади от равновесие.

Ейнджъл бе учудена колко е топъл. Беше изненадана и от мускулите, които трепнаха под пръстите ѝ. Отдръпна бавно ръката си, сякаш беше в капан, който ще щракне и ще се затвори, ако не внимава.

— Сега ще се върна — каза тя и остави чашата на малката масичка до дивана.

Далас я хвана за китката, преди да направи и две крачки.

— Чакай.

Ейнджъл го погледна и застина. Очите ѝ се плъзнаха по голите му гърди. Под джинсите му се виждаше неопровержимото доказателство за чувствата му. Той я желаше. Но за нейна изненада пусна ръката ѝ.

— Не мислех да те плаша.

— Ти не ме уплаши — излъга Ейнджъл. Продължаваше да чувства допира на пръстите му. Усещането беше изумително.

Сега не се докосваха, но сякаш ги свързваше невидима нишка. И двамата мълчаха, докато накрая Ейнджъл осъзна, че чака той да направи първата стъпка. Да я докосне отново. Не беше честно спрямо него... А и спрямо нея. Досега никой не бе я докосвал така, както Далас през последните двама и четири часа. Щеше да е глупаво да се хвърли в нещо, което едва ли би имало някакъв завършек.

— Мога ли... — тя прочисти гърлото си. — Искаш ли да ти направя закуска?

— Две яйца и малко бекон. Ще ти покажа къде са продуктите.

Ейнджъл се поколеба, после кимна. Нямах да е толкова страшно да бъдат в една стая щом ще са заети с работа.

Тя реши, че съдържанието на хладилника е истинско чудо! Представете си — дузина яйца в пластмасови гнезда! Нарязан и готов за пържене бекон!

Докато закусваха, Далас мълчеше. Но тишината бе някак напрегната. Той на няколко пъти понечи да каже нещо, но се отказа. Ейнджъл не го притесняваше. Знаеше, че когато бъде готов, сам ще заговори.

Но когато думите най-после излязоха от устата му, тя не бе никак очарована от това, което чу.

— Направих грешка, като те доведох тук, Ейнджъл. Трябваше да отидем в Сан Антонио, в болницата или някъде, където да се погрижат за теб.

— Ти не ми вярваш, че съм от миналото — огорчено рече тя.

— Не, не ти вярвам.

— Тогава ме върни в пещерата.

— Това няма да разреши нищо. Тунелът е затрупан. Ако наистина си от миналото, връщане няма.

— Трябва да има друг тунел, друга пътека. Трябва да се върна там... — гласът ѝ трепна, но тя се опита да запази спокойствие. — Има един човек...

— Нали каза, че нямаш семейство — прекъсна я Далас.

— Не е... Ти не разбираш.

— Тогава обясни ми.

Ейнджъл погледна сърдития мъж срещу себе си и разбра, че трябва да му даде някакво обяснение.

— Всичко, което мога да ти кажа, е, че имам работа. Недовършена лична работа, която изисква да съм в Сан Антонио. През 1864 година.

Далас се запита дали тази лична работа не е свързана с мъж и чувства неочаквана ревност.

— Мога ли да ти помогна?

— Повярвай ми, бих ти казала всичко, ако мислех, че това ще промени нещата. Не можеш да направиш нищо... Освен да ме върнеш в миналото.

Далас потърка наболата си брада. Трябваше да се избърсне. Той изведнъж си спомни защо бе отишъл в пещерата, защо не беше се бръснал толкова дълго. Вината, която изпитваше заради смъртта на Кейл, се бе разсеяла. Заслугата беше на Ейнджъл. Бе го сторила още там, в мрака на пещерата. Дължеше ѝ поне възможността да докаже, че е от миналото. Трябва да ѝ помогне да намери пътя към миналия век, откъдето беше дошла.

— Добре. Ще се върнем в пещерата. Ще потърсим друг изход. Но ако не намерим...

— Ще намерим. Трябва!

— И все пак, ако не го намерим?

— Тогава няма да се отървеш от мен — успя да се усмихне тя.

Идеята му хареса твърде много, за да си даде труд да я коментира.

Повече не говориха по този въпрос. Ейнджъл предложи да измие съдовете, преди да тръгнат към пещерата, но Далас се усмихна и отвори вратичката под мивката.

— Машина за миене на чинии. Трябва само да ги сложиш вътре и тя ще свърши останалата работа.

— Ето нещо, заради което почти си заслужава да остана тук — каза Ейнджъл. — Почти — повтори тя, защото усети, че е готов веднага да ѝ го предложи.

Пътуването до пещерата не беше по-малко мъчително. Ейнджъл не можеше да свикне със скоростта на пикапа. Като че ли всичко в това бъдеще бързаше ли, бързаше. Беше все едно да яздиш див мустанг. Искаше ѝ се да слезе, да забави темпото, за да си поеме дъх.

— Целият ми багаж остана в пещерата. Имаме само две фенерчета. Ще вървим заедно. Така няма да се страхуваш от тъмнината. Зная още един тунел, по който не съм минавал, защото е мокър по целия път.

— Мокър ли?

— По него тече подводна река. Плитка е — поне докдето съм стигал. Но по-нататък може да стане и по-дълбоко. А може и да потъне в земята.

Далас не вярваше, че ще излязат от пещерата в миналия век, но нямаше друг избор. Беше взел пистолета си — „Колт“, калибър 45, принадлежал някога на баща му, а преди това на дядо му. Не обичаше съвременното автоматично оръжие.

— Неприятности ли очакваш? — попита Ейнджъл, забелязала пистолета.

— Да си подготвен никога не е излишно.

Пътят през пещерата не изглеждаше така дълъг и страшен с фенерчетата. Далас я заведе право на мястото, където стените се срутиха зад гърба им.

— Изходът наистина е затрупан. Но оттук... — Той насочи фенерчето встрани и лъчът освети неголям отвор в скалата. — Това е другият тунел, за който ти говорих.

Ейнджъл ясно долови шум от вода.

— Какво предлагаш?

— Тръгвам напред. Ти ще ме следваш. Аз ще реша дали да продължим, или да се върнем.

— Добре. Да вървим!

Далас не очакваше тя да се съгласи толкова бързо, но се зарадва, че не се налага да спори. И без това не му се нравеше да върви в тъмното, нагазил вода до прасците и само едно мижаво фенерче да осветява пътя им.

Водата беше студена, но си остана плитка през първия половин час. Ейнджъл беше нервна. Фенерчетата осветяваха твърде малко пространство и тя се чувстваше зле в тъмнината. Опитваше да потисне страха, като не спираше да задава въпроси.

— Защо си станал рейнджър?

— По традиция. Мъжете в моето семейство служат на закона поколения на ред.

— А не си ли искал да правиш нещо друго?

— Не.

— Какво е станало с майка ти?

— Просто един ден си взе шапката и замина.

— Ужасно! Ти на колко години беше тогава?

— На седемнайсет.

— Защо ви напусна?

— Никога ли не се изморяваш да задаваш въпроси?

— Не. Защо ви напусна?

— Питай нея!

— С Белинда бяхме деца, още бебета, когато ни оставиха в сиропиталището.

— Коя е Белинда?

— Белинда е... — Ейнджъл преглътна мъчително. — Белинда беше моя сестра.

Далас спря, обърна се и освети лицето ѝ с фенерчето. Тя изглеждаше тъжна.

— Доколкото си спомням, каза ми, че нямаш семейство.

— Нямам. Белинда е мъртва. Беше убита.

— Убита?

— В Сан Антонио преди седмица обреха банката. Сестра ми се оказа в неподходящо време на неподходящо място.

Ейнджъл се опита да преодолее гнева, който я обземаше винаги при спомена за тази несправедливост. Белинда, която преживя почти

цялата война, беше убита по време на глупав банков обир! Беше твърде жестоко от страна на съдбата!

— Има ли смъртта й нещо общо с отиването ти в Сан Антонио?
— запита Далас.

— И какво, ако има?

— За погребението ли?

— Много е късно за това.

— Тогава какво?

— Не е твоя работа!

Далас я изгледа. Стиснатите й устни, свирепият блясък в сините й очи го подтикваха да изстиска истината от нея. Бе сигурен, че в Сан Антонио я очакват неприятности.

Той рязко се обърна и продължи бързо напред. Ейнджъл бе принудена да тича, за да не изостане.

— Намали темпото — извика тя. — Аз...

Далас рязко спря, извърна се и я хвана за раменете.

— Миналата седмица в Сан Антонио нямаше никакъв обир.

— През 1992 година може би — отвърна горчиво Ейнджъл. — Това стана през 1864 година.

— Защо не оставиш тази игра...

— Истина е! Зная, че звучи невероятно! Аз самата не повярвах, докато не видях всички тези... дяволски чудесии при теб. Не е необходимо да ми вярваш. Само ме върни там, откъдето съм. Това е всичко, за което те моля. Останалото ще се нареди от само себе си.

— А ако не можеш да се върнеш?

— Ще мисля, когато му дойде времето.

— Търсиш си белята — промърмори Далас.

— Присмял се хърбел на щърбел!

Той тръгна отново. Ейнджъл го последва. Сега вървяха по-бавно. Но водата стана по-дълбока, стигна почти до коленете й.

— Кажи ми, ако ти стане студено — обади се Далас.

— Добре съм.

— Ако стане още по-дълбоко, ще се върнем. Мисля, че...

Двамата едновременно зърнаха светлината.

— Там има изход! — извика Ейнджъл.

— Така изглежда. Внимателно! Не бързай! Бедите идват от много бързана.

Далас не беше съвсем сигурен какво ще открият навън. Не му се вярваше, че ще се окажат в 1864 година, но кой знае — възможно бе онези каубои да са все още там.

— Чакай тук — нареди той, когато стигнаха до изхода. — Ще изляза пръв, за да проверя дали всичко е наред.

Далас имаше опит. Излезе бавно. Присвитите му очи огледаха бързо терена. Ослуша се. Сетивата му бяха нащрек и за най-малкия шум или опасност. Нямахме никаква следа от хора. Нищо обезпокоително.

— Хайде, излизай — извика той.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато пристъпи в светлината на деня. Огледа пейзажа и дъхът ѝ секна. Не изглеждаше познат. И в същото време не бе и съвсем непознат.

— Не мога да определя дали годината е 1864. А ти?

Далас беше на нокти. Макар да бе убеден, че миналият век е само измислица, местността не му харесваше. Каза си, че няма пролетни цветя, защото тази страна на хълма е в сянка. Каза си, че тревата е суха, защото не с валяло отдавна. Всеки знае колко е променливо времето в Тексас — от едната страна на пътя вали, от другата грее слънце. И все пак...

— Имаш ли някакво предложение? — попита той.

— Нека повървим, докато намерим доказателство, което да ни подсказва къде сме. Имам предвид в 1864 или в 1992 година.

— Не зная, Ейнджъл... Ами ако... — искаше да каже „ако сме в миналото“, но отново си помисли, че не е възможно. Няма защо да се безпокои. Ще съумее да намери обратния път. Затова рече: — Добре. Да се разходим.

Този път въпроси задаваше той.

— Какво би трябвало да работи една жена, за да преживява... тогава?

— Повечето жени, които познавам, се грижат за мъжете и децата си.

— Но ти никога не си била омъжена.

— Не.

— Защо?

— Имаше едно момче, което обичах... — Ейнджъл почувства как сърцето ѝ натежа от болка, като си помисли за Стивън. — Беше убит

миналото лято в битката при Гетисбърг.

— За Гражданската война ли говориш? — запита удивено Далас.

Тя кимна и продължи:

— Трудно е за самотна жена по време на война да припечелва честно хляба си. Но аз се справям.

— Искаш да кажеш, че вършиш нечестни неща?

— Е, може да съм откраднала един-два бика.

— Ти си крадец на добитък?!

— Напоследък.

— А преди това? — запита той, като почти се страхуваше от отговора.

— Проверях джобовите на минувачите в Ел Пасо, играех покер с белязани карти в кръчмите на Галвестън. Гледах да стоя в тила, далеч от бойното поле — тя млъкна за миг, после запита: — Всъщност кой ще спечели войната?

— Севера.

Ейнджъл цъкна с език.

— Личеше си, по всичко си личеше. Значи Конфедерацията си върна Юга, така ли?

— Да. И се разрасна. Сега сме петдесет щата — но той не искаше да говорят за Гражданската война. Имаше много по-важни неща, които трябваше да научи. — Имаш ли намерение да се върнеш към честния живот?

— Казах ти, няма много възможности за сама жена да води честен живот. Предпочитам да крада, отколкото да лягам по гръб.

Далас спря на малка полянка, оградена с цъфнали храсти, и се обърна към Ейнджъл:

— След като животът ти е толкова тежък, защо, дявол го взел, искаш да се върнеш? Защо не останеш в бъдещето?

— На жените от 1992 година по-лесно ли им е?

— Днес те могат да вършат всичко, каквото правят мъжете.

— Има ли жени рейнджъри?

— Не. Но има много жени полицаи. Сигурно... — той изведнъж млъкна. Не можеше да си представи каква работа да предложи на жена, която е била джебчийка, крадец на добитък и е мошеничествала с карти. Дори не знаеше дали тя може да чете и пише. — Сигурен съм, че ще се намери нещо и за теб — промърмори накрая смутено.

— И какво по-точно имаш предвид? — запита тя и устните ѝ се извиха в иронична усмивка. — Та аз не разбирам нищичко от твоите машини. Каква честна работа бих могла да намеря в твоя свят?

— Не зная... Все още — Далас нахлупи шапката ниско над очите си. — Сигурно има нещо почтено, които би могла да вършиш.

— Не ми звучи много убедително — подсмръкна Ейнджъл съвсем по детски.

Далас се разтревожи. Не защото бе позволил на Ейнджъл да отгатне мислите му. Тя явно не беше закоравяла престъпница, но по пътя, по който вървеше, стигаха само няколко грешни стъпки и щеше да завърши живота си в затвора. Кой знае защо си помисли, че би могъл да ѝ помогне да намери правия път. От разказа ѝ остана с впечатление, че не е извършила опасни престъпления. При една честна работа...

— Чувам нещо — каза Ейнджъл.

Той се заслуша.

— Това бръмчене ли?

— Да, сякаш са пчели или...

— Това е самолет — той вдигна поглед и посочи небето. — Ето, виж там. Виждаш ли? Там, където блести. Това е самолет. Изглежда не сме в миналото все пак. Съжалявам.

— О, не. Ти си щастлив! — въздъхна горчиво Ейнджъл. — Сега вече мислиш, че наистина съм луда, че лъжа или кой знае какво. И няма с какво да ти докажа обратното — в гласа ѝ се прокрадна ридание.

— Ейнджъл, добре ли си?

Тя вирна брадичка и очите ѝ заплашително проблеснаха.

— От всички тъпотии... Не, не съм добре. Попаднах в бъдещето с мъж, който не ми вярва, че съм от миналото. Нищо не мога да правя, не знам да си вадя хляба по честен начин, а отгоре на всичко този мъж е тексаски рейнджър. Определено мога да кажа, че не съм добре.

Далас от опит знаеше, че трябва да стои на разстояние от разярени диви котки. Затова се опита да я успокои отдалеч.

— Е, нещата не са чак толкова зле, колкото си мислиш. Ще ти помогна да си намериш работа. Можеш да останеш с мен, докато открием нещо подходящо. Искам да кажа, нещо, което можеш да вършиш.

Това пък откъде му дойде на ум! Да ѝ предлага да остане с него! Та той живееше сам откакто баща му почина. А и тя бе най-обикновена крадла, в края на краищата? Сигурно е полудял!

Крадла или не, той просто не можеше да я изостави току-така.

— Хайде, Ейнджъл. Съгласи се.

Тя искаше да избяга, но нямаше къде да отиде. Избърса мокрите си очи с ръкава на ризата. Така да бъде! Имало е и по-тежки времена. Беше се научила, че всяко зло е за добро. Всички надежди за „нормален“ живот бяха безвъзвратно загубени, откакто майка ѝ ги остави с Белинда в сиропиталището. Оттогава със зъби и нокти трябваше да се бори за живота си.

Все пак ѝ се щеше да иде в Сан Антонио. За да почувства удовлетворението, когато... По-добре да не мисли за това. Щом не може да се върне, значи не може.

Но тя имаше сериозни опасения относно честния живот, който ѝ предлагаше Далас. Искаше да опита, ала ако не се получи... Е, винаги се е грижила сама за себе си. Все ще измисли нещо и този път.

— Добре — съгласи се накрая тя. — Ще дойда с теб. Но ще остана само докато науча каквото трябва, за да оживея в този свят без твоя помощ.

— И си намериш почтена работа — Ейнджъл повдигна вежди. Без да му противоречи, се обърна и тръгна обратно към пещерата. — Слушай, Ейнджъл, аз съм отговорен за теб. Ако не си с мен, ще трябва да те арестувам.

— За какво? Не съм извършила никакво престъпление. Или поне не в този век.

Е, тук го хвана натясно!

— Да се споразумеем — каза той примирено. — Ще ме слушаш и...

Тя спря пред входа на пещерата и се обърна рязко към него. Косата ѝ се развяваше от вятъра.

— Добре, понеже се нуждая от твоята помощ, ще правя каквото ми кажеш. Само при условие, че не прекращаваш определени граници.

— За какво говориш? — попита невинно той, въпреки че отлично знаеше какво има предвид.

— Стой далеч от мен, рейнджър!

— Но от какво се страхуваш, Ейнджъл? Никога няма да посегна към нещо, което не ми предлагаш.

Там е проблемът, помисли тя. Той беше най-сладкодумният дявол, когото някога беше срещала. Когато я докосваше... О, Боже! Дори фойерверките за Четвърти юли бледнееха пред експлозията, която избухваше в тялото ѝ.

— Светът е твърде жесток, рейнджър. Имам достатъчно неприятности със самата себе си. Не искам детето ми някой ден да страда заради моята глупост.

Той искаше да ѝ каже, че съществуват много начини за предпазване от подобни събития, но не го направи. Защото тя беше абсолютно права. Трябваше да стои настрана от нея и да престане да мисли колко е привлекателна. Беше само една крадла, която се нуждаеше от помощ, за да намери правия път. И той бе човекът, който трябваше да ѝ помогне.

— Добре.

— Споразумяхме се — тя протегна ръка.

Далас я пое, но сякаш волтова дъга премина през рамото му. Веднага я пусна. Видя как бузите ѝ пламнаха и разбра, че и тя бе усетила същото. Но и двамата отказаха да го признаят.

— Да вървим, Ейнджъл. Трябва да се обадя по телефона.

Ейнджъл го последва в пещерата и включи фенерчето си. Потръпна, когато нагази във водата. Каза си, че е само от студа. Преглътна с мъка ужаса, който се надигаше в нея, и остана на разстояние. Трябва да преодолее страха, така както се бе справяла и друг път. Всичко е въпрос на самоконтрол.

Но когато Далас хвана ръката ѝ, тя не се противопостави. И не го пусна, докато не излязоха отново на дневна светлина.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Далас спря пикапа пред къщата, но не изгаси мотора.

— Върви и се настанявай удобно — каза той на Ейнджъл. — Ще се върна след малко. Трябва да нахраня коня.

— Ти имаш кон? Къде е? — тя се огледа наоколо за навес и зърна покрива на някаква постройка в далечината.

— Там, зад оня хълм. Когато ме няма, един от работниците на Адам се грижи за него. Но когато съм вкъщи, предпочитам да го храня сам.

— Мога ли да дойда с теб?

— Щом искаш — сви рамене Далас.

Ейнджъл седна обратно в колата и след няколко минути пристигнаха пред малка дървена къщичка. Долавяше се миризмата на кон и сено. Ейнджъл вдъхна дълбоко познатия аромат. Той й напомняше света, от който идваше.

— Това е Ред — каза Далас и потупа по шията дорестия кон, който показваше глава над яслата. Конят завря муцуна в него и затършува в джобчето на ризата му. — Няма моркови днес, момчето ми — погали го Далас.

— Красив е — отбеляза Ейнджъл.

— С него сме преживели много приключения.

— Наистина ли?

— Да. Използвам го, когато преследвам бандити по места, където няма пътища. А той е отличен кон.

Далас взе чесалото и започна да разресва разкошната грива. Ейнджъл стоеше, опряла ръце на яслата и гледаше. Имаше нещо успокояващо и необяснимо приятно в движенията на Далас. Бяха й познати. Явно някои неща не бяха се променили за цял век.

В миналото Ейнджъл никога не беше наблюдавала мъжете. Поне не по този начин. Сега не разбираше какво я привлича така силно в Далас. Може би онази целувка в банята, когато бе полугола. Преди да го срещне, се бе целувала два пъти. Но не така. Бедните момичета през

1864 година трябваше добре да пазят девствеността си, защото това беше единствената зестра, която щяха да предложат на бъдещия си съпруг. Ейнджъл не можеше да позволи този мъж от бъдещето да обърка живота ѝ. Някой ден тя щеше да се върне в своето време, а там една пропаднала жена не струва нищо.

— Много се умълча — каза неочаквано Далас. — Да позная ли за какво мислиш?

Ейнджъл се стресна. Уплаши се, че е прочел мислите ѝ и бързо каза първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Трябваше да разгледаме по-дълго там, след като видяхме онова летящо чудо.

— Защо?

— Може би, ако бяхме продължили да търсим по посока на другия отвор, щяхме да открием нещо. Не знам какво точно...

— Врата във времето.

— Така ли го наричаш? — тя сви рамене с престорено безгрижие. Целият ѝ живот се преобърна с главата надолу през последното денонощие. Искаше нещата да си бъдат както преди. — Мисля, че трябва да се върнем пак.

Последва дълго мълчание. Накрая Далас рече:

— Не съм съгласен. Колкото по-скоро приемеш факта, че си тук, толкова по-бързо ще започнеш да учиш нещата, които ще ти трябват, за да оцелееш в нашия свят.

Ейнджъл обаче не бе свикнала да се предава толкова лесно. Тя трябваше да бъде в Сан Антонио в края на седмицата — след това щеше да бъде късно. Беше си го обещала най-тържествено. Не защото присъствието ѝ щеше да промени нещата. Това, което трябваше да се случи, щеше да случи и с нея, и без нея. Но тя искаше да бъде там. Дължеше го на сестра си.

А Далас не ѝ даваше възможност. Значи трябва да отиде сама в пещерата. А за тази цел се налага да открадне Ред. Ако после го остави завързан пред пещерата, ще бъде по-скоро вземане на заем.

— Мислех да поюздя малко Ред, преди да го нахраня — прекъсна мислите ѝ Далас. — Сега обаче ще трябва да почака.

— Защо?

— Защото е по-добре да не те оставям задълго сама.

— А смяташ ли, че Ред ще има нещо против да носи и двама ни?

— Не, струва ми се.

Ейнджъл внимателно следеше действията на Далас, за да види къде е седлото, юздата и дали Ред има някакви лоши навици, например да хапе или рита. За нейно облекчение едрият дорест кон явно имаше благ характер.

След като се качи, Далас ѝ подаде ръка и я вдигна. Първоначално тя само сложи ръце на кръста му. Но когато той подкара в галоп, трябваше да го прегърне плътно, за да не падне. Гърдите ѝ допряха гърба му. Ейнджъл се чувстваше притеснена от топлината му и от странния приятен трепет, който плъзна от гърдите към корема ѝ. Но реши да се наслади на кратките мигове, които ѝ оставаха да бъде с Далас. Тя допря буза до гърба му и се притисна към него.

Далас осъзнаваше опасността от тази близост, но се насилваше да я приеме, защото му харесваше. Харесваше му, че Ейнджъл така плътно го е прегърнала. Всъщност искаше много повече. В миналото, когато бе имал нужда от жена, винаги търсеше някоя, която, също като него, не желаете да се обвързва. Отдаваха се за известно време на взаимното физическо привличане, а после всеки поемаше по своя път.

Ейнджъл не беше от неговия тип жени. Тя беше уязвима. Беше объркана. И съвсем невинна. Три непростими недостатъка. И въпреки това, той не искаше да я отписва от плановите си.

— Къде води този път? — Ейнджъл посочи пращен черен път.

— На три километра южно има малко градче с кръчма, магазин и бензиностанция — колкото да задоволява рибарите и туристите, които се возят с гуми по реката.

— Това пък какво е?

— Ами, вземат вътрешната гума от трактор, надуват я, седат в нея и плуват.

— И защо го правят?

— За удоволствие. През лятото водата е студена и толкова чиста, както сигурно е била през 1864 година. Ще отидем някой път и ще видиш.

Тя не отговори, защото се надяваше да бъде много, много далеч, преди да ѝ се предостави възможност да опита нещо толкова глупаво и лекомислено.

— Искаш ли да спрем за по една кока-кола?

— Какво е това?

— Нещо студено за пиене. Не се прави, че не знаеш. Не мислиш ли, че този фарс продължи прекалено дълго? Какво се надяваш да спечелиш с твърдението, че си от миналото? Разбери, няма никакъв смисъл! — усети, че тя се отдръпна от него. Само пръстите ѝ докосваха гърдите му. — По дяволите! Защо ли се безпокоя! Ще те заведа веднага в Сан Антонио и...

— О, не! Моля те, недей! — Ейнджъл не обичаше да се моли, но не биваше да му позволява да я отдалечи от пещерата. — Не настоявам да ми вярваш. Но ако бъдеш малко по-търпелив, ще се постарая да не съм ти в тежест — всъщност възнамерявам да изчезна още преди полунощ, помисли тя. Далас изсумтя недоверчиво, но не обърна коня към Сан Антонио. — С удоволствие бих пийнала нещо студено. Ако предложението ти е все още в сила...

Той мълчаливо подкара Ред по банката на асфалтирания път.

Ейнджъл въздъхна с облекчение, когато видя къщите от дърво и камък. Мястото приличаше много на селищата, през които беше минавала.

Далас спря коня и двамата слязоха.

— Това е машината за кола. — Той посочи висок сандък с шарени светлинки. Пусна няколко монети и една консерва падна в отвора на дъното на машината. Далас я взе, издърпа нещо на капака и ѝ я подаде. После повтори всичко отначало.

Тя го изчака и постъпи като него. Отпи голяма глътка от отвора. Почти се изплаши от сладката, щипеща течност.

— Отвратително е!

— За теб, може би — разсмя се той. — Но всички го обичат.

— А къде мога да пия обикновена вода?

Далас пристъпи към чешмата до машината за кола. Ейнджъл се удивление забеляза, че от малкото фонтанче бликна вода.

— Как го направи?

Той вдигна крака си от педала и показа как работи чешмата.

— Та това е истинско чудо!

— Ами. Най-обикновена технология.

Тя отпи и с изненада откри, че водата е студена.

— А къде сте скрили леда? — Разгледа чешмата от всички страни в търсене на ледените блокове, които, според нея, трябваше да са някъде отдолу.

— Няма лед. Само устройство за охлаждане, което се задвижва с електричество.

Ейнджъл поклати глава. Добре, че довечера се връща в своя свят. Тук всичко бе твърде загадъчно!

— Ела в магазина. Трябва да ти купим някои неща.

Тя не го запитва какво има предвид. Магазинът ѝ се видя познат. Дървени лавици опасваха стените, а стоките върху тях бяха в стъклени шкафови. Някои разпозна веднага, други виждаше за пръв път.

Далас бе решил да ѝ купи няколко фланелки, от най-големите, за да спи с тях, както и тоалетни принадлежности — четка за зъби, паста, гребен, шампоан, дезодорант — само най-необходимото. Но не беше отчел нейното любопитство. Когато излязоха от магазина беше купил и джобно ножче, пакетче чипс, фенерче „Мики Маус“, бейзболна шапка и две дъвки, които тя веднага сложи в уста.

Ейнджъл не поиска нищо излишно. Нещата щяха да ѝ бъдат необходими за пещерата. Тя взе покупките с мисълта, че поне ще има светлина, храна и макар и нищожно оръжие, ако успее да се върне в миналото — джобното ножче не беше голямо.

През целия път към ранчото те обсъждаха появата на едно хлапе, което влезе в магазина босо, облечено с отрязани къси джинси.

— Така се обличат днес повечето деца — обясни Далас.

— И момичетата ли?

— Момичетата слагат по нещо отгоре.

— А краката им, като неговите ли са голи?

— И краката, и раменете, и гърба, че дори и корема.

— Но това е скандално!

— Вече не е. Жените са свободни.

— Да не би всички да са били в затвора?

Далас се разсмя.

— Така се казва. Обществените порядки са били толкова ограничаващи, че все едно сте били в затвора. Но за последните двайсет години нещата между половете доста се уравничиха.

— Как?

— Жените извоюваха правото си на труд като мъжете. И получават колкото тях.

— Звучи много хубаво. Могат ли да притежават собственост? А да гласуват?

— Разбира се!

— Някои от тези новости ми харесват.

Когато се върнаха в конюшната, Ейнджъл предложи да се погрижи за Ред. Далас се съгласи и тръгна към къщи, за да приготви вечерята.

— Не се тревожи за мен — успокои го Ейнджъл. — Ще дойда веднага щом свърша.

След като Далас тръгна, тя разузна къде е ключът за лампата, така че да може бързо да оседлае Ред, когато се върне през нощта. Известно време си поигра и с коня, като го галеше и му говореше, за да го предразположи към себе си. Щом приготви всичко, тя се отправи към къщата.

— Тук съм! — извика от вратата.

— А аз съм в кухнята — отговори той.

Откри го да бърка картофи.

— След няколко минути ще бъдат съвсем готови...

Той ги сложи в голяма кутия и натисна някакви копчета. Чу се странен цвъртящ звук, а върху черната повърхност на кутията засвяткаха сини и зелени цифри.

— Какво е това?

— Микровълнова фурна.

Ейнджъл я докосна.

— Че тя не е топла. Как готвиш на нея?

— Ами, вътре във фурната са тези микровълни, във въздуха. Те карат молекулите в картофите да се движат по-бързо и...

— Замълчи! Не искам да слушам повече — извика Ейнджъл и покри ушите си с ръце.

— Тогава ми помогни да сложим масата.

Тя не беше сигурна каква ли нова изненада ще ѝ поднесе Далас в следващия момент. За нейно облекчение се оказа, че хората от двайсети век все още използват ножове, вилици, лъжици и чинии. Слава богу! Но сметаната в пластмасови кофички! А увитото във фолио масло! Готовият, нарязан хляб в опаковка! Чудеса!

Най-много се изненада, когато Далас извади от хладилника зелена салата, домати и краставици.

— Но нали каза, че сега е пролет?

— Да.

— Тогава откъде са тези зеленчуци? Те растат само през лятото!

— Тези най-вероятно са от Флорида или Калифорния, а може и да са изпратени от някоя далечна южна страна.

Ейнджъл само поклати глава. Крайно време беше да престане да се учудва. И без това нямаше да остане още дълго тук — ако, разбира се, всичко вървеше по плана ѝ. Не искаше да мисли какво ще прави, ако не намери пътя към миналото.

Далас забеляза напрежението, което се излъчваше от нея, мъкната в сините ѝ очи. Нещо занимаваше ума ѝ. Единственото, което можеше да направи, бе да бъде търпелив.

Седнаха да вечерят — пържоли на скара, печени картофи и зелена салата. Ейнджъл се разсмя, когато Далас загаси лампите и запали няколко свещи на масата.

— Но защо, за Бога, загаси светлината?

— Така е... — Не искаше да каже „по-романтично“. Между тях не биваше да се промъква романтиката. Затова каза: — Така ще се чувстваш повече у дома.

— Тогава трябва да имаш и бира в ръката — подсмихна се Ейнджъл. — За да бъде съвсем като у дома.

— Аз не пия.

— Въобще?

— Малко уиски понякога. Алкохолът притъпява усещанията. А аз искам през цялото време да знам какво върша.

Ейнджъл срещна изгарящия му поглед и сърцето ѝ бясно заби. Усмивката ѝ повехна. Тя загледа ръцете му. Виждаше ги в спомена си как гаят гривата на Ред, как нежно посягат към гърдите ѝ.

Далас забеляза, че очите ѝ потъмняха от желание. Не беше новак в тези работи, за разлика от нея. Но трябваше да бъде твърд. Затова каза:

— Мисля, че ще ти бъде от полза, ако се запишеш в колежа в Увалде. Може би изкуство, история, литература. Какво ще кажеш?

Рязката смяна на темата извади Ейнджъл от унеса.

— Колеж ли? Та аз съм учила само до осми клас.

— Няма значение. Тези курсове са предназначени за хора, които искат само да разширят знанията си по определен предмет. Трябва да помислим и за подходяща работа.

— Мога да рисувам. Малко.

— Не зная дали ще ти бъде от полза.

Тексас си имаше своите художници и той беше виждал много от техните творби по изложбите, които се провеждаха в Сан Антонио. А нейното „малко“ не звучеше никак обещаващо като основа, върху която да изгради живота си. И за да бъде съвсем честен пред себе си, просто му беше трудно да си представи Ейнджъл да работи каквото и да е.

Когато свършиха с вечерята, тя му помогна да разтребят и сложат чиниите в машината за миене. Той се наслаждаваше на грациозните ѝ движения и се радваше, че предвидливо бе запазил дистанцията помежду им. В противен случай сам не знаеше какво би могло да последва.

— Най-добре да подремнем. Утре ни чака дълъг ден.

Ейнджъл се съгласи веднага. Знаеше, че не може да избяга, преди той да заспи.

Затова се прибра кротко в спалнята с една от фланелките, които купиха през деня. За да приспи вниманието му, трябваше да го убеди, че се е примирила с необходимостта да остане при него.

Облече фланелката и се пхна под завивките. След това го извика:

— Далас?

— Какво има?

— Ами... Може ли да дойдеш за минутка?

Той се поколеба, но не за дълго. Когато влезе в стаята, спря изненадан. Не беше подготвен за шока, когато я видя в своето собствено легло! Напомни си, че е съвсем невинна и приближи. — С какво мога да ти помогна?

— Искях да ти благодаря за всичко, което направи за мен.

— Няма защо.

— Да, аз наистина съм ти много благодарна. И искам да го знаеш — в случай че не те видя повече, добави наум Ейнджъл.

— Удоволствието беше изцяло мое — каза най-учтиво нищо неподозиращият Далас.

В този момент той наистина мислеше така. Фланелката ѝ беше толкова голяма, че се бе смъкнала и откриваше едното ѝ рамо. През тънката памучна тъкан прозираха тъмните зърна на гърдите ѝ. Той се

намръщи, усетил мигновената реакция на тялото си. В нейно присъствие изобщо не можеше да се владее.

Ейнджъл забеляза втренчения му поглед и запита:

— Какво има?

— Нищо, нищо — той придърпа одеялото до брадичката ѝ и промърмори: — Приятни сънища. — После излезе от стаята.

Ейнджъл се усмихна и се сви удобно под завивките. Далас Мастърсън беше привлекателен мъж. Жалко, че не можеше да остане, за да го опознае по-добре.

Далас не се разтревожи, когато видя, че лампата остана да свети. Знаеше, че тя предпочита да спи на светло. Нямаше намерение и да я проверява. Просто защото не вярваше на себе си. Беше сигурен, че ако Ейнджъл помръдне само малкото си пръстче и ще се намери в леглото при нея. Проблемът беше, че ако това станеше, с него бе свършено. Тя имаше други, различни от неговите, морални ценности. Ако спи с нея, трябва да се оженят. А Далас Мастърсън не беше създаден за семеен живот.

Той загаси лампите в цялата къща, провери дали вратата е заключена, отиде в спалнята за гости и се затвори там. Нямаше да излиза до сутринта, независимо от изкушението. Лежеше буден и слушаше как постепенно къщата утихва.

Часовникът до леглото на Ейнджъл показваше 11:48. Тя бе решила да тръгне преди полунощ. Значи не ѝ оставаше много време.

Бързо пригответи всичко необходимо. Реши да тръгне по фланелка, защото беше сигурна, че ако се разтършува из тъмната къща, ще го събуди. А това не биваше да се случи. След като затвори тихо външната врата, осъзна с почуда, че Далас ще ѝ липсва. Досега не беше се доверявала на никого — и слава Богу. Но този мъж беше различен. Може заради случилото се в пещерата, но тя наистина усещаше влечение към него. Твърде особено чувство, което не беше изпитвала към никой друг.

Ейнджъл потръпна, като си помисли колко ли сърдит ще бъде, когато открие, че не само е изчезнала, но е откраднала и коня му. Утеши се с мисълта, че няма да е наблизо, за да изпита яростта му на свой гръб.

— Сбогом, Далас — прошепна тя. — Мисли понякога за мен.

Прекося верандата и изчезна в тъмнината в търсене на света, който така неочаквано беше загубила.

ПЕТА ГЛАВА

Ейнджъл изпита облекчение, когато видя отвора на пещерата. Беше ясна звездна нощ, така че тъмнината не я притесняваше много. Но имаше нещо зловещо и страшно да се намираш в свят, към който не принадлежиш. Ред започна да нервничи и тя го потупа по шията.

— Няма нищо, миличък. Само хълмове, ти и аз. Нищо, което да те притеснява. Спокойно.

Всъщност кого от двамата се опитваше да успокои? Конят размърда уши, сякаш се вслуша в думите ѝ, но го безпокоеше нещо друго.

Имаше ли нещо наистина? Най-вероятно който. Или змия, разбудена от копитата на Ред.

— Не се безпокой, момчето ми. Те се страхуват от нас толкова, колкото и ние от тях.

Тя пристъпи към отвора, откъдето подухна хлад и усети, че кожата ѝ настръхва. Потупа коня още веднъж, но не каза нищо. Там наистина имаше някой. Сигурна беше. Пусна юздите на земята. Знаеше, че всеки добре обучен кон ще стои там, където го оставят.

Носеше със себе си детското фенерче, което ѝ купи Далас. То светеше твърде слабо, но все пак светеше. Не трябваше да стои на тъмно. Но кой знае защо не искаше да го включва. Ами ако наистина имаше някой наоколо? Не беше забравила обстоятелствата, при които срещна Далас. Докосна ножчето в джоба на джинсите. Застина и се послуша, но не чу нищо.

Включи фенерчето и се почувства много по-добре. Щеше да следва светлината в пещерата. Обаче зад гърба ѝ тъмнината веднага се затвори. Колкото по-навътре влизаше, толкова по-силно ставаше предчувствието ѝ за нещо лошо.

Изведнъж чу далечен глас. Мъжки. Зад нея. Сигурно Далас се е събудил и е тръгнал по дирите ѝ.

Не биваше да му позволи да я хване, преди да е открила изхода към миналото. Ускори крачка. Почти затича. Но при това темпо не

можеше да осветява добре пътя си. Не забеляза дупката в пода и загуби равновесие. Опита да се задържи, но се търкулна. Падайки, успя да се предпази от удара, но изпусна фенерчето и то се счупи. Настъпи тъмнина.

— Не! — извика Ейнджъл. Но беше късно. Сви се на кълбо и затвори очи, сякаш да се скрие от бездънния мрак, в който потъна, и от настъпващия ужас.

Отново беше на шест години, а госпожица Хигинс от сиропиталището в Галвестън беше много ядосана и крещеше:

— Как си посмяла да направиш това, Анджела! Не можем да търпим крадци между нас!

— Но аз не съм вземала нищо — опита да се защити тя.

— Намерих бисквитите под твоята възглавница.

— Не съм аз. Мама ме учеше никога да не крада...

— Да, чудесно те е учила. Виж само докъде я докара майка ти! В затвора, където ѝ е мястото.

Ейнджъл не можеше да отрече. Вярно, майка ѝ крадеше, но само храна. За да ги нахрани — нея и Белинда.

Тогаваш сестра ѝ пристъпи и каза:

— Аз го направих. Вие измъчвате Ейнджъл несправедливо.

— Твоята лоялност е похвална, Белинда. Но аз зная кой е истинският престъпник тук — продължи да вика госпожица Хигинс и прикова Ейнджъл със свирепия си поглед.

— Не съм аз, не съм го направила!

— Стига! Не лъжи и не увеличавай греховете си. В килера!

Ейнджъл побягна, но госпожица Хигинс я сграбчи като хищник. Повлече я към килера и тръшна вратата. Наоколо се разхвърчаха трески.

— Искam да изляза! — разплака се Ейнджъл. Заблъска вратата с юмручета, без да обръща внимание на тресчиците, които се забиваха в ръцете ѝ. — Моля ви! — ужасът ѝ беше толкова голям, че бе готова да признае дори престъпления, които не беше извършила. — Моля ви! — изплака тя. — Никога вече няма да правя така!

Госпожица Хигинс беше последователна и непоколебима в решението си да изкорени всеки грях. Според нея не трябваше да се проявява никаква милост. Тя беше убедена в прегрешението на Ейнджъл.

— Ще стоиш тук, докато искрено се разкаеш.

Ейнджъл така и не разбра колко време прекара в килера, но ужасът ѝ остана за цял живот. В паяжините се разхождаха гигантски отровни паяци. Струваше ѝ се, че дървениците са огромни. Мишките приеха размерите на котки и се опитваха да изгризат пръстите на ръцете и краката ѝ. И тъмнината, тази страшна, безкрайна, всепоглъщаща тъмнина, която се промъкваше в душата ѝ.

— Ейнджъл? Аз съм, Белинда. Чуваш ли ме?

Толкова дълго и безнадеждно бе чакала да чуе човешки глас, та в първия миг ѝ се стори, че сънува.

— Белинда? Ти ли си?

Тя долепи ухо към процепа на вратата, за да чува по-добре.

— Извинявай, че не дойдох по-рано — каза сестра ѝ. — Просто не можах да се измъкна. Зная, че не трябваше да вземам бисквитите. Но бях толкова гладна!

— О, боже, как си могла? Мама щеше...

— Мама я няма! — отговори остро Белинда. — Сами сме, Ейнджъл, и сами ще се оправяме. Нали видя какво мисли госпожица Хигинс за нас. Майка ни беше крадла. И никой няма да ни позволи да забравим това. Съжалявам, че обвиниха теб, но не съжалявам, че взех бисквитите!

И си отиде, без да дочака отговор. Ала думите ѝ накараха Ейнджъл да се замисли. Защо трябваше да бъде честна и какво щеше да спечели? Защо да не си взима това, от което има нужда? Въпросът е да не я хванат. Е, дявол да го вземе, отсега нататък никой няма да я хване! Защото ще краде сама и ще крие откраднатото много по-добре от Белинда!

След двайсет и четири часа, прекарани в килера, Ейнджъл излезе различна — по-сурова, по-издръжлива и упорита и... ужасена до смърт от тъмнината.

Много години след този случай Ейнджъл живя на ръба на беззаконието. Крадеше, когато бе заплашена от глад. Но в нея остана живо убеждението, втъпено от майка ѝ още с раждането, че нарушаването на закона е грях.

Белинда нямаше такъв късмет. Лишенията, които изпитаха в детството си, я накараха да задоволява безскрупулно желанията си. По

време на войната тя дори се продаваше, за да живее по-добре. Ейнджъл плака, когато за последен път видя сестра си жива.

Изведнъж мракът беше пронизан от лъч светлина. Далас я беше открил. Тя не можеше да преглътне чувството на облекчение. Тъмнината си бе отишла, а заедно с нея и тъжните спомени за болезненото минало. Тук беше мъжът, събудил мечтите ѝ, желанието за по-добър живот. Мъжът, за когото честността и доверието имаха стойност. Прекрасен мъж... Чийто кон тя открадна и чието доверие предаде.

Но защо се чувстваше толкова виновна! В миналото много пъти бе разигравала „истинско разкаяние“, а после бе отхвърляла вината. Още от детството двуличието заемаше известна, макар и малка, част от живота ѝ. Защо сега изпитваше угризения?

Защото харесваше и уважаваше Далас Мастърсън и много искаше — не! — беше ѝ необходимо неговото уважение. Все пак не можеше да избяга от практичния си характер. Стореното — сторено. Беше откраднала коня и изчезнала с него. Най-добре да върви напред, вместо да се обръща непрекъснато назад.

Тя засенчи очите си с ръка, но не видя мъжа, който стоеше пред нея в тъмното.

— Можеш да дойдеш с мен. Няма да избягам, докато не намеря изхода от другата страна на пещерата.

— Ами и аз точно това искам, миличка — отвърна ѝ непознат дрезгав мъжки глас. — Но си мисля, че и приятелчетата ми може да дойдат с нас. Ханк, Тайръл, Клит — извика той, — елате да видите какво намерих!

Далас не беше сигурен какво го събуди, но изострените му сетива доловиха предстояща опасност. Той пипнешком намери пистолета. Ослуша се, но къщата беше тиха. Остави оръжието и стана. Чувството за тревога отмина. Сега усещаше само смътно безпокойство. Навлече набързо джинсите и се отправи към стаята на Ейнджъл.

Вратата беше открената. Спомни си, че я беше затворил. Побутна я леко, защото не знаеше какво ще намери. Замръзна, когато видя празното легло.

Знаеше, че я няма и продължаваше да претърсва къщата. Опитва да си представи къде е отишла и най-важното — защо. Отвори прозореца. Пикапът беше отпред — не че беше очаквал да го е подкарала! И все пак действията ѝ бяха доста непредсказуеми!

Да, върнала се е в пещерата!

Не му се вярваше, но това беше единственото разумно заключение. Обу чорапите и ботушите си, навлече някаква риза и яке, като се прокллинаше задето не бе обърнал повече внимание на думите, които му подхвърли вчера. Взела е коня!

Мисълта се прокрадна в съзнанието му и в същия миг вече бе сигурен. Въпреки това се качи на пикапа и отиде да провери. Ред наистина го нямаше.

— По дяволите, Ейнджъл Тейлър, ще трябва сериозно да си поговорим! — промърмори на себе си Далас.

Тя се страхува от тъмнината!

Докато караше като луд към пещерата, Далас се чудеше как ли се е преборила със страха. Дали беше събрала смелост да влезе сама?

Има нож и фенерче!

Разбира се. Нали той ѝ ги купи от магазина. А си мислеше, че им се радва толкова, защото бяха необикновени и нови за нея. Всъщност е планирала бягството си още оттогава! Той се усмихна печално. — Може да се е загубила!

Тя трябваше да направи три завоя, докато стигне до наводнения тунел. Не беше сигурен дали е обърнала достатъчно внимание на пътя. Ами ако се е заблудила?

Може би вече е намерила изхода и е изчезнала завинаги в миналото!

Защо всъщност отказваше да приеме, че тя наистина е оттам. Ами ако е вярно? И ако успее да намери обратния път?

Чудесно! Най-после ще се отърве от нея. В края на краищата тя му бе само в тежест от мига, в който я спаси. Той беше затворен човек, свикнал със самотата си. Имаше собствен живот. А Ейнджъл нахлу в него... И донесе вълнение и смях, и любопитство, които го накараха да гледа на света с други очи. Освен това тя излъчваше такава невинност, че беше колкото съблазнителна, толкова и очарователна.

Далас си напомни, че семейният живот не му е по сърце. Нали именно майка му го излекува от идеализма, че истинската любов трае

цял живот! Той беше свидетел как баща му се затвори в себе си, след като тя избяга. Беше го чул да плаче, когато четеше бележката ѝ, а своите собствени сълзи и ридания беше задушил във възглавницата. Няма да позволи на никоя жена да постъпи с него така, както майка му постъпи с баща му. Никоя няма да успее да го оплете в мрежите си, да завладее сърцето му и след това да го изостави само защото е решила да види какво още има зад хоризонта. По-добре краткотрайни познания, отколкото емоционални връзки, които превръщат мъжа в роб.

Ейнджъл обаче му беше влязла под кожата!

Добре де, безпокои се за нея. Това не означава, че сърцето му е вече пленено. Та той винаги се е притеснявал за изоставените деца и за бездомните!

Сигурно е невероятна в леглото!

Е, добре! Какво лошо има в това да си представи как би я любил! Тя беше красива жена. Невинността ѝ му харесваше. Опита да си представи, че е първият мъж, който я докосва. Да почувства ласките, с които тя би откликнала на неговите!

О, не! Тази жена носи само неприятности!

Честно казано, чувствата му към Ейнджъл бяха объркани. Не беше както при другите жени. Може би тя събуждаше у него инстинктивно желание да я закриля. Или пък защото непрекъснато го предизвикваше и отказваше да му се подчинява. В едно нямаше съмнение — тя беше различна. Тревожеше го единствено фактът, че няколко пъти се замисли какво ли ще бъде, ако тя е непрекъснато около него. Ейнджъл го бе накарала да закопнее за нещо, от което претендираше, че няма нужда — по-сериозна и по-дълбока връзка с жена.

В тъмната пещера се бе зародило чувство, което не можеше да потисне. Досега беше държал всички жени далеч от себе си. Ейнджъл бе преминала през защитните му стени така естествено, както мъглите преминават през планината.

Далас рязко натисна спирачки и с един поглед прецени обстановката на входа на пещерата.

По дяволите!

Инстинктивно посегна към пистолета и осъзна, че в паниката си около нейното изчезване, го е забравил до леглото. Никога, никога

досега не беше забравял оръжието си! Ето какво става, когато си позволиш да мислиш за жена! В момента оръжието му беше необходимо. Но нищо не можеше да направи, колкото и да си блъскаше главата.

Ейнджъл видя похотливото лице на мъжа, защото той насочи фенерчето към приятелите си. Тя потърси ножа в джоба си. Когато оня се обърна отново, тя стоеше пред него, овладяла положението, с нож в ръка. От него се излъчваше почти болезнено зловоние, което подразни носа ѝ. Беше облечен в яке без ръкави, разкопчано до кръста. Виждаха се голите му космати гърди.

— Е, хайде — каза той. — Не искаме никой да пострада, нали?

— Точно така — съгласи се Ейнджъл. — Значи кръгом марш.

Мъжът се разсмя.

— Няма да те заболи. С моите приятели просто искаме да се позабавляваме.

— Като нерези в кочината.

— Какво каза!? Нещо за прасета, така ли?

— Казах да си вървиш. Иначе не отговарям за последствията.

— Малки момиченца като теб трябва да знаят как да се държат с батковци като мен — захили се мъжът.

Неочаквано Ейнджъл скочи и го резна с ножчето по ръката. Раната беше плитка, но непознатият запищя и изпусна фенерчето си. Ейнджъл го грабна и хукна.

— Внимавайте, тича към вас! — извика мъжът на приятелите си. — Тази кучка ме рани с нож! Спрете я!

Като чуха, че е въоръжена, тримата мъже спряха. Ейнджъл дори не намали темпото, само размаха ножа срещу тях, сякаш се готвеше да ги нападне и избяга като вятър. При входа на пещерата чу как раненият уговаря приятелите си да я преследват и ги упреква за страха им пред една „нищо и никаква женска“.

Щом излезе навън, тя потърси с фенерчето Ред. Той си беше на мястото. Пасеше трева близо до четири странни машини, които не бе забелязала на идване. Яхна Ред и го пришпори към ранчото на Далас и сигурността.

След няколко секунди видя през рамо, че мъжете излязоха от пещерата и яхнаха странните машини, сякаш са коне. Зловещото бръмчене зад гърба ѝ приближаваше. Погледна отново и видя, че главите на четиримата бяха покрити с кръгли тъмни предмети, които скриват лицата им. Мъжете и машините приличаха на фантастични зверове, които я преследват.

Много бързо ѝ стана ясно, че няма да им избяга. Тогава видя светлини на пътя и подкара Ред към тях. Дано е някой, който ще ѝ помогне, иначе беше загубена. Разчиташе единствено на случайността. Четиримата можеха да я надвият, но нямаше да им бъде лесно.

Далас видя Ейнджъл да лети като вятър на гърба на Ред, а зад нея четирима мъже на мотоциклети. Щом откри, че е забравил оръжието си вкъщи, реши, че ще трябва да се осланя на изобретателността и късмета си, ако иска да я измъкне невредима. Разбира се, нямаше да се подвоуми нито за миг да използва и мускулите си, ако се наложи.

Той слезе от пикала и застана пред светещите фарове. Ейнджъл спря коня, скочи от седлото и затича към него.

— Помощ! Помогнете!

— Насам, Ейнджъл — отвърна невъзмутимо Далас. Ейнджъл се хвърли в прегръдките му и той я притисна силно към себе си, преди да ѝ нареди: — Застани до пикала, но внимавай да си на тъмно.

Появата на Далас промени намеренията на четиримата мотоциклетисти. Те спряха моторите, но останаха извън обсега на фаровете.

— Не се бъркай, не е твоя работа! — извика раненият. — Качвай се на пикапа и да те няма!

— Вече е моя работа! Ако някой от вас, момчета, иска да се бие, да заповяда.

Единият от мотоциклетите спря да ръмжи и пострадалият излезе напред.

— Имам сметки за уреждане с тази кучка и ще го направя, дори ако трябва да те прегазя.

За пръв път на светлината на фаровете Ейнджъл видя добре лицето му. Провисналите мустаци изцяло скриваха устните му. Носът

му беше прекалено голям, а очите — прекалено малки. Косата му беше мазна и висеше на сплъстени кичури.

По якето му бяха написани неприлични думи, а косматият му корем висеше над джинсите, чиито шевове бяха очертани с метални гвоздейчета. Татуировките по ръцете му й напомняха за жигосаните роби — сега освободени от президента Линкълн. Изглеждаше разярен и очевидно не бе склонен към компромис.

— Ти и аз — каза раненият. — Победителят взема момичето.

Далас усети как в него се надига убийствена ярост, но се опита да я потисне. Този мъж заплашваше Ейнджъл, беше я нападнал, искаше да я изнасили! Кожата му настръхна.

— Добре — отвърна Далас. Гласът му бе твърд. — Ти и аз. Момичето е за победителя.

И излезе на светло.

Ейнджъл видя уплаха по лицето на мотоциклетиста. Той явно не очакваше противник с физиката на Далас. Но все пак беше по-тежък. Пристъпи напред и сви юмруци. Далас също. Ейнджъл ги наблюдаваше със свито сърце. Двамата се дебнеха.

Мотоциклетистът нападна пръв. Далас избегна юмрука и успя да удари мъжа в брадата. Челюстта му изпука и главата му отхвъркна назад. Успя да му нанесе и як удар в ребрата, преди оня да се опомни и да го обгърне с ръце. Беше огромен и с мечешката си прегръдка му изкара въздуха. Но Далас успя да го ритне в пищяла и да се измъкне от хватката. Мъжът отстъпи назад, но Далас не му даде време да се съвземе. Нанесе бърз десен удар в окото и ляв в слънчевия сплит.

Мъжът се задъха. Далас се наведе и нанесе нов удар. Онзи падна на колене, после се преви одве.

— Стига — продума. От устата и от бузата му течеше кръв.

Далас го сграбчи за косата и го изправи.

— Ако още веднъж те видя наоколо, ще направя всичко възможно да прекараш остатъка от живота си в затвора. Ясно ли е?

— Ъхъ — изръмжа мъжът.

Далас изчака, докато мотоциклетистите се скриха от поглед. Когато шумът заглъхна и стана съвсем тихо, той се обърна към Ейнджъл. Беше изразходвал голяма част от гнева си в боя, но още не се беше успокоил. Пристъпи към нея и застана с разкрасени крака. Очакваше обяснение.

Тя скръсти ръце, сякаш да се предпази. Изглеждаше уязвима и крехка и той неочаквано осъзна какво щеше да ѝ се случи, ако не беше дошъл навреме. Хвана я за раменете и запита:

— Добре ли си? Направиха ли ти нещо?

— Не — тя докосна бузата му. — Но ти като че ли пострада.

Беше бесен. Дори сега, както беше ядосан, продължаваше да я желае.

— Разбираш ли какво щеше да ти се случи, ако...

— Нищо не ми се случи — тя приглади косата му назад.

— Защото имаше късмет! — щеше му се да спре да го докосва. Всъщност безумно искаше ласките ѝ да продължат. — Какво търсеше в пещерата?

— Точно това, което си мислиш — тя оправи яката на ризата му.

— Нямах работа в пещерата! Искам да стоиш далеч от нея!

— За нищо на света!

— Престани да ми противоречиш! — гневно я разтърси той.

Тя сложи ръка на гърдите му и го погледна право в очите.

— Не разбираш ли? Това е твоят свят. А аз искам да се върна в моя.

Всичко, което знаеше, беше, че не иска тя да ходи никъде без него.

— Не се връщай. Остани с мен — Сам не разбра откъде дойдоха тези думи. По-добре да не ги бе казвал. Но... ги каза. И сега чакаше със свито сърце отговора ѝ.

— Трябва да се върна.

— Защо? Какво толкова важно има там?

Тя бръкна в джоба на джинсите си, извади някакъв лист и му го подаде.

Далас го разгъна. Не беше сигурен какво очаква да види, но в някакъв случай не бе подготвен за обявата за издирване на престъпник, която държеше в ръцете си.

— Кой е този Джейк Дилън? И какъв ти е?

— Зет. Ожени се за сестра ми, след това я убеди да участва в обира на банката в Сан Антонио. Тя беше убита, а също и касиерът на банката. Полицията хвана Джейк в Дел Рио. Ще бъде обесен в събота. Той е виновен за смъртта на Белинда и аз искам да бъда там, за да го видя на въжето.

— Нима си толкова кръвожадна?

— А ти какво би чувствал към човека, виновен за смъртта на някого, когото си обичал?

Той имаше готов отговор. Щеше да го убие. Нима можеше да я обвинява, че иска да види отмъщението, справедливо изпълнено по законен начин!

Изведнъж Далас осъзна, че държи в ръцете си нещо изключително. Листът изглеждаше съвсем истински. Дори не беше пожълтял, нито остарял. Носеше дата от 1864 година. Ето, това беше доказателството, което липсваше. Той можеше да го вземе и да го изследва, но не искаше да дава никакви обяснения на властите. Ако тя наистина беше от миналото, заслужаваше вероятно един последен шанс да се върне обратно.

— Добре — въздъхна той. — Ще се върнем в пещерата още веднъж. Но искам да ми обещаеш, че, ако не намерим това, за което сме тръгнали, спираме. Повече никакви бягства посред нощ и други подобни лудории. Ще останеш с мен, докато научиш всичко необходимо, за да оживееш в нашия свят. Съгласна ли си?

Тя го погледна в очите и отвърна твърдо:

— Добре. Съгласна съм.

После се повдигна на пръсти и го целуна. Далас пипна устните си, учуден как може да се разтрепери от едно толкова леко докосване.

— Това пък какво беше?

— Беше за благодарност. Задето ме спаси.

Той също се наведе и я целуна. О, как искаше да я целува още и още!

— А това за какво беше? — запита тя на свой ред, останала без дъх.

— Скрепих сделката ни с целувка. Вече няма връщане назад.

— Никакво връщане назад — съгласи се Ейнджъл.

ШЕСТА ГЛАВА

Този път Далас излезе без опасения от тъмнината на пещерата в яркия слънчев ден. Беше почти сигурен, че не са в миналото. Но нали обеща да я доведе дотук. Удържа думата си.

— Нека ти помогна — подаде ѝ ръка.

— Изглежда както и предния път — отбеляза Ейнджъл, след като огледа околността.

Далас присви очи от силната светлина на обедното слънце. Имаше мрачното предчувствие, че нещо не е наред. Тревата беше жълта, а не зелена и шумолеше под ботушите му. Сякаш беше късна есен, а не пролет. Сигурен бе, че на това място е бил и преди. Погледна към безоблачното небе в желанието си да открие следа от самолет. То беше кристалносиньо, докдето поглед стигаше.

— Накъде ще вървим? — запита Ейнджъл.

— И аз не знам — сви рамене той и посочи на запад. — Натам е изходът, който беше взривен. Може би е най-добре да тръгнем в тази посока.

Тя се съгласи и Далас пое, без да се обръща назад. Не можеше да опише точно състоянието си. Чувстваше се глупаво, защото не вярваше, че са преминали в миналото. Беше разстроен, защото Ейнджъл имаше намерение да се върне в предишния си живот. Испитваше и смътно безпокойство. Интуицията често му беше помагала в трудни и заплетени ситуации. А този път му казваше, че сами си търсят белята.

— Далас?

Той спря и се обърна. Тя сочеше нещо в храсталаците пред тях. Очите ѝ бяха разширени от вълнение, проследи ръката ѝ и усети, че по кожата му ползват мравки.

— Прилича на моята торба — рече Ейнджъл. — Или поне това, което е останало от нея. — Ейнджъл клекна, за да разгледа остатъците от кожа, които се търкаляха по земята. Наоколо имаше и парчета хартия, явно рисунки, както и парцали от дрехи. — Моите са —

промълви с треперещ глас. — Всичко е унищожено. Рисуваните портрети на сестра ми и годеника ми.

Далас изведнъж почувства гняв към мъжете, които бяха нападнали Ейнджъл, а след това унищожили всичко, което имаше значение за нея. Гласът ѝ го върна обратно в действителността.

— Не мислиш ли, че щом намерихме торбата, значи сме в миналото?

— Не зная — намръщи се той. — Ако по някакъв начин сме успели да намерим изхода, защо точно сега? Не направихме нищо по-различно от миналия път, нали?

Ейнджъл се замисли, опитвайки се да намери обяснение.

— Толкова ли е важно как сме дошли, щом вече сме тук?

— Важно е, ако искаме... Ако аз искам да се върна обратно.

Далас засенчи очи с ръка и се обърна към мястото, откъдето дойдоха. Нещо се беше променило. Неочаквано почувства страх и изумление. Тъмният отвор на пещерата, от който току-що бяха излезли, беше изчезнал. Пред тях бе само гладката каменна стена.

— Няма го.

— Кого? — запита недоумяващо Ейнджъл. Той кимна към скалата, където трябваше да бъде отворът.

— Но как е изчезнал?

Далас едва се пребори с желанието да отиде и да докосне с ръка камъка, за да се убеди в това, което виждаха очите му. Чувстваше болезнено свиване в стомаха. Беше прекалено необикновено, за да се опише с думи. Ако това, което подозираше, беше вярно, той и Ейнджъл бяха преминали през някаква врата във времето и тя се беше затворила зад тях.

Устните му се изкривиха скептично. През цялото време бе убеден, че няма да се озоват в миналото. Затова и през ум не беше му минало, че може да имат проблеми с връщането.

Искаше да остане при скалата и да потърси начин да се върне. Но ако вратата бе тук — а той не искаше да приеме опасението, че е изчезнала завинаги — то тя ще си е тук и след като заведе Ейнджъл до Сан Антонио. След обесването щеше да се върне и да намери отвора.

Далас погледна мрачно към нея.

— Струва ми се, че постигна своето, Ейнджъл. Случайно преминахме наистина през някаква врата във времето. И сега?

— Трябва да има някакво обяснение за изчезването на отвора. Ако успеем да разберем как попаднахме тук, вероятно ще открием и как да се върнем. Или по-скоро, как ти да се върнеш. Тъй или иначе, вече сме тук, защо не отидем в Сан Антонио? Можем да мислим и по пътя.

— Правилно. Няма смисъл да стоим тук.

Този път Ейнджъл водеше.

— Била съм в Сан Антонио много пъти. Не е далече. Към седемдесет километра.

Това означава един час път с пикапа и два дни пеш. Но поне имаха храна и вода, които бяха взели със себе си, преди да влязат в пещерата. А той имаше и оръжие. Все едно съм излязъл на разходка, каза си. Нищо особено. Всичко ще бъде наред. А като отидат в Сан Антонио...

Изведнъж абсурдността на положението го удари като гръм от ясно небе. Та той беше в миналото! Боже Господи! Колкото и фантастично да звучеше, очевидно Ейнджъл бе казала истината, когато твърдеше, че е от 1864. Далас се развесели. Беше преживял приключение, за което хората не смееха и да мечтаят. Ще види Сан Антонио такъв, какъвто е бил в края на Гражданската война. Ще присъства на публично обесване на градския площад. Ако стигнат до Сан Антонио, разбира се.

Веднага отхвърли мисълта, че е възможно да не стигнат. Ейнджъл явно не изпитваше никакви съмнения относно пътя, но той не се съдържа и запита:

— Сигурна ли си, че знаеш накъде вървим?

— За пръв път от една седмица насам съм абсолютно сигурна къде съм и накъде отивам.

Далас реши да я следва. Беше силно впечатлен, когато надвечер тя избра място за пренощуване край река Гвадалупа и запали огън.

— Правила си го и преди, нали?

— Хиляди пъти. Забрави ли, аз съм си у дома!

След вечеря Далас седна на още топъл от слънцето камък с канче кафе в ръка и си призна, че никога досега не се е чувствал така добре.

— Прекрасно е! — промърмори той и хвърли поглед към Ейнджъл, която седеше по турски край огъня и топлеше ръцете си със своето кафе. Небето беше обсипано със звезди, които изглеждаха вечни.

— Ето какво ми е липсвало в бъдещето. Безлюдните местности. И тишината.

В далечината се обади койот и събуди хор от печални нощни крясъци.

— Не е чак толкова тихо — отбеляза Далас.

— Звуците в моето време са естествени — усмихна се Ейнджъл. — Щурци, жаби. Шумоленето на листата. Дори воят на койотите. Но и той не е толкова неприятен за ухото, както звънът на телефона или ръмженето на мотоциклета.

Той понечи да изрази съгласието си, когато тишината беше нарушена от изстрел. Далас захвърли канчето, скочи и хвърли пясък върху огъня. След това хвана Ейнджъл през кръста и я покри с тялото си. Мирът беше нарушен. Врявата на цивилизацията нахлуваше и тук.

Бързо прибраха нещата в неговата раница и изчезнаха в мрака. Далас не беше си представял колко плътна може да бъде тъмнината. Нямаше и следа от далечна лампа, от сияние, което да подсказва град или село. Само светлината на звездите и тичащата по небето луна осветяваха пътя им.

Вървяха няколко часа в мълчание. Когато Далас се убеди, че никой не ги преследва, спря в закътана между хълмовете долина.

— Ще почиваме тук. — Той хвърли тежката раница на земята. Седна близо до един храст и придърпа Ейнджъл към себе си. — Студено ли ти е? — Вместо отговор тя потръпна и се сгуши в прегръдките му. — Ще можеш ли да заспиш?

— Ъ-хъ.

Той се подпря на дървото и я притисна още по-плътно към себе си. Колко хубаво бе да я държи в прегръдките си! Може би за последен път. Утре, щом пристигнат в Сан Антонио, тя ще го изостави. Той ще трябва да се върне. Сам, но това не го плашеше. Много повече го вълнуваше перспективата да прекара живота си без жената, която държеше в обятията си.

Мина му през ум да я люби. Да изпита удоволствието, което мъжът и жената откриваха в любовта. Но нима би могъл да отнеме

девствеността ѝ и да я изостави. Пропаднала жена. Най-нещастните създания във времето, в което бяха се озовали. Не, не можеше! Не биваше да го прави!

Ейнджъл не разбра какво я събуди. Може би песента на присмехулника. Може би слънчевите лъчи по лицето ѝ. Може би топлината на дъха му в студения утринен въздух. Знаеше само, че се събуди с чувство на сигурност в силна мъжка прегръдка.

Лицето му беше белязано със следите на бурен живот. Ейнджъл бе сигурна, че той ще се справи чудесно и тук, в нейния свят. Зачуди се дали ще успее да го накара да остане с нея. Опита да си представи как ли ще се чувства той без модерните си придобивки, за които беше научила толкова много. И си призна, че на него ще му бъде много по-трудно без тях, отколкото на нея да привикне с удобствата, които бъдещето предлагаше.

Намръщи се. Но защо ли мисли всички тези глупости? Изобщо защо мисли за бъдещето? Тя принадлежеше на миналото. Тук беше нейният свят.

Но не удобствата на бъдещето щяха да ѝ липсват. Нямаше защо да се заблуждава. Щеше да ѝ липсва Далас. Почувства прилив на нежност, докато гледаше лицето на мъжа, притиснал я в прегръдките си. Невероятно дългите мигли. Кестенявата коса, прошарена от слънчеви кичури. Счупеният нос. Устните, които можеха да бъдат и твърди, и щедри, и нежни.

Прокара пръсти по тях. Погълната от мислите си, не забеляза, че миглите му трепнаха и откриха лешниковите очи. Когато устните му се разтвориха, тя се наведе и се притисна към тях. И беше стресната от отклика, който получи.

Затвори очи, когато езикът му се плъзна по устните ѝ. Почувства нетърпение, което нарасна при мисълта, че им остава твърде малко време да бъдат заедно. Възбудата му като че ли я охлади и уплаши. Вдигна ръце да го отблъсне, но вместо това ги обви около врата му и зарови пръсти в косата му. Копнееше за ласките му!

Целувката я замая. Не усети кога той я положи под себе си. Лесно се предаде, когато коляното му раздели краката ѝ. Едва като усети движението на бедрата му, осъзна колко далече е отишла и извърна глава от ненаситните му устни.

— Не Далас, не бива! — прошепна прегракнало.

— Защо?

Клепачите му бяха притворени и в очите му се четеше неприкрито желание. Ейнджъл разбираше, че ще бъде нечестно да създаде у него погрешната представа, че иска да му се отдаде. Но някъде дълбоко, в най-съкровено кътче на душата си, тя желаше...

— Защото аз ще остана тук — каза твърдо. — А ти ще се върнеш обратно. Затова е по-добре, ако не...

Той я сграбчи за косата и доближи лицето си до нейното.

— Желая те! Ако за последен път сме заедно, искам да се насладя на всеки миг с теб. Искам да те запомня такава...

Тя потъна в очите му и неочаквано за себе си откри, че и тя го желае. Толкова, колкото и той нея. Но не биваше да мисли като егоистка. Ами ако роди дете... Неговият свят може би щеше да го приеме и да забрави. Нейният — никога.

— Разбери, не мога.

Той я пусна и се изправи. Стоеше с гръб към нея, разкراчил крака, сложил ръце на бедрата си.

От тялото му се излъчваше напрежение. Ейнджъл също стана. Не беше сигурна какво би трябвало да каже.

— Далас?

Той се обърна. В очите му още играеха златистозелени искри. Мускулите на гърдите му се открояваха ясно, сякаш теглеше въже. Страстта бе обтегнала тялото му като тетива. Борбата, която водеше със себе си, усили още повече нейния копнеж.

— Далас?

— Не ме гледай така — тихо продума той. — Очите ти са изпълнени със страст и ти ще бъдеш отговорна, ако нещо се случи.

Тя сведе поглед, за да скрие желанието, от което коленете ѝ трепереха. Когато отново вдигна очи, лицето му беше като маска.

Направиха кафе и закуска, без да си кажат нито дума. Но дори мълчанието не беше неприятно. Нямаше нищо лошо Далас да я желае. Нито пък тя да изпитва същото към него, помисли си Ейнджъл. Ако обстоятелствата бяха други, всичко, което щеше да се случи преди малко, би било прелюдия към по-дълбоко и трайно чувство. Чувство, което би продължило цял живот.

Но обстоятелствата правеха връзката помежду им невъзможна.

Далас метна раницата на рамо, огледа се за слънцето и попита:

— На юг ли?

— На югоизток.

По здрач достигнаха покрайнините на Сан Антонио. През целия път Ейнджъл разказваше как изглежда града. Далас беше очарован от първите дървени бараки и кирпичени къщи. Гледаше учуден старите испански постройки, които в 1992 година бяха туристическата атракция на Сан Антонио. И, разбира се, почувства онова свиване в гърдите, което изпитваше всеки път, когато влезеше в неясния тъмен интериор на мисията Аламо — там, където бяха загинали толкова много американци във войната с Мексико. Интересно беше да открие, че мрежата от пътища беше оформена още през 1864. После само щяха да ги асфалтират, а кирпичените къщи щяха да бъдат заменени с тухлени и каменни. Калната река Сан Антонио, която минаваше през града, един ден щеше да се превърне в другата забележителност на града — река Уолк.

Далас гледаше, гледаше... Всичко беше тук. Всичко, което един ден в бъдещето, щеше да бъде неговият Сан Антонио. Само че сега градчето бе малко, с кирпичени и дървени къщи, с централен площад, където се разхождаха на воля крави, коне, че дори и кокошки. Чудеса!

Далас осъзна, че се усмихва доста глупаво. Все едно беше на прожекцията на филм за завладяването на Запада, когато каубоите и мексиканските варакерос са ходели с панталони от еленова кожа с ресни. От отворената врата на боядисана в бяло колиба се дочуваха звуците на испанска китара.

— Е, какво мислиш? — запита го Ейнджъл.

— Чувствам се като Алиса в Страната на чудесата. Все едно, че съм влязъл в дупката, където всичко е с краката нагоре.

— Как така с краката нагоре?

Ами да, тя не знаеше нищо и за Алиса.

— Искам да кажа странно. Невероятно. Необикновено.

— Чувството ми е познато.

Двамата се разсмяха. Усмивките бяха още по лицата им, когато някой блъсна Далас отзад.

— Гледай къде вървиш, бе! — изруга дрезгав глас.

Той не успя да реагира, когато го изблъскаха от пътя. Може би нямаше да обърне внимание на оскърблението, ако пияният каубой не блъсна и Ейнджъл. Тя загуби равновесие и щеше да падне. Добре, че я

хвана навреме. Но шапката ѝ отхвъркна и златната ѝ коса се разпиля до кръста.

— Я-я-я! — запелтечи пияният. — Каква мадама! — той се заклатушка към тях с похотлив поглед, присъединиха се и някои от приятелите му.

За миг Далас осъзна, че това е същата банда каубои, които оня ден бяха обградили Ейнджъл при пещерата. В същото време и тя осъзна опасността. Дори започна да отстъпва назад, когато най-трезвият от мъжете я позна.

— Това са те. Онова мръсно долно псе, дето ни задигна момичето при пещерата.

— Мислех, че сме ги вдигнали във въздуха! — зачуди се един.

— Я млъквайте! — заповяда най-трезвият. — Точно сега не ни трябват неприятности със закона!

Те гротескно започнаха да си правят знаци да замълчат, после се разсмяха и вниманието им отново се прехвърли върху Ейнджъл и Далас, които вървяха пред тях.

— Ама тя била по-секси, отколкото си спомням!

— Момчета, по-добре си вървете по пътя — обърна се Далас към шестимата.

— Тая няма да я бъде! Няма да мръднем, докато сеньоритата не дойде с нас! — изсмя се един от мъжете.

— Тя ще остане с мен! — каза Далас, а гласът му беше като от стомана.

Каубоите бяха прекалено пияни, за да мислят. Далас беше готов да удари най-близкия от тях, когато чу зад гърба си глас.

— Стига момчета. Играта свърши.

Погледна през рамо и видя не мъжа, а значката — същата монета от пет песос със звезда в средата, която тексаските рейнджъри носеха и през 1992 година.

Пияните изчезнаха за миг.

Далас поздрави сивокосия представител на закона.

— Нови ли сте в града? — запита рейнджърът.

— Току-що пристигаме — отвърна Далас. Забеляза, че мъжът хвърли поглед към револвера му, който бе производство след 1870 година.

— Необикновено оръжие имате.

Далас посегна към пистолета, но не го извади от кобура.

— Специална поръчка.

— Може ли да му хвърля едно око?

Далас се поколеба, но нямаше причина да се съмнява в искреното желание на рейнджъра. Освен това изпитваше известна симпатия към него. Нали самият той беше тексаски рейнджър. Извади го и му го подаде.

Мъжът го разгледа и в очите му светна истинско възхищение.

— Прекрасно оръжие! И кой, казахте, че ви го е изработил?

— Не съм казвал.

— За обесването ли сте дошли?

Далас погледна бесилката, която се издигаше на градския площад.

— Не бях сигурен дали ще пристигнем навреме.

— Успели сте. Обесването ще бъде утре сутринта.

— Няма да го пропуснем.

Той видя как Ейнджъл потръпна, като зърна клупа. Рейнджърът му върна пистолета и той го прибра в кобура.

— Къде ще нощувате?

— Ще видим.

— Пансионът на госпожа Мортънсън е малко по-надолу. Добра храна и чисти чаршафи. Няма дървеници.

Мъжът докосна шапката си и кимна на Ейнджъл.

— Довиждане, госпожо. Бъдете внимателни.

Рейнджърът продължи по улицата покрай магазина, ковачницата, сарачницата и банката. Накрая стигна до дървената сграда на затвора и седна на люлеещия се стол, поставен на верандата.

Далас си отдъхна. Случилото се приличаше на сцена от уестърн, в който той самият беше един от героите.

— Ще търсим ли пансиона? — попита Далас.

— Най-добре.

Пансионът беше точно срещу затвора. Двуетажна дървена постройка с мебели във викториански стил, пухени завивки, кана с вода и леген на масичката до леглото. Всичко необходимо. Банята и бръснарницата бяха на улицата.

Далас си глътна езика, когато госпожа Мортънсън помоли да й платят предварително. Той изведнъж осъзна, че няма с какво да

замести парите от 1864 година.

Но Ейнджъл седна и бързо свали левия си ботуш. Усмихна му се, докато развиваше скривалището в тока, откъде извади снопче конфедерални банкноти.

— Пазя ги за извънредни случаи — обясни тя.

Далас поклати глава и двамата последваха госпожа Мортънсън, която ги поведе към стаяте.

— Ще те видя по-късно за вечеря — каза Ейнджъл и изчезна зад вратата на своята стая.

Той се чудеше дали и тя беше толкова объркана в бъдещето, както той в миналото. Реши, че нейният шок е бил още по-голям. Все пак той знаеше какво го очаква. А тя нямаше и най-малка представа какво крие бъдещето. Каза си, че всичко това е временно. Имаше врата между столетията и тя щеше да му помогне да се върне там, откъдето бе дошъл.

И все пак се страхуваше дали ще я открие, когато му дойде времето.

Беше тъмно, когато Ейнджъл почука на вратата. Той отвори и видя, че е облечена с дълга пола и бяла блуза на ситни райета.

Тя се изчерви и започна да заеква.

— Госпожа Мортънсън ми ги даде на заем. На дъщеря ѝ са.

Далас бе зашеметен. Ейнджъл изглеждаше чудесно в тези старомодни дрехи! Въпреки че дантелите на блузата стигаха до шията и китките ѝ, а полата с волани покриваше дори кокалчетата на краката ѝ, той не беше срещал по-омайна жена от нея. Беше вдигнала косата си, но няколко кичура се виеха по врата ѝ. Далас едва преглътна желанието, което го заля. Тя беше забранена територия. Можеше да я гледа, но не и да я докосва.

А от това го болеше десет пъти повече.

— Да вървим! — каза той и в гласа му се долавяше стаена страст.

Ейнджъл го погледна едва-едва, но веднага забеляза възхищението в очите му. Одобрение и... още нещо. Почувства съжаление за онова, което никога нямаше да се случи. Само ако... Ако всички мечти се сбъдваха, свинете щяха да летят! Тя пое подадената ѝ ръка и двамата слязоха в трапезарията.

Вечеряха пържоли и печени картофи, когато чуха експлозията.

— Олеле, сякаш отново ограбват банката! — развика се госпожа Мортънсън. — Така беше и миналия път! Взривиха касата и...

Далас скочи към вратата. Да, само че сега не беше банката. Покривът на затвора гореше. В светлината на пламъците той различи някаква фигура и предположи, че е рейнджърът, когото видяха днес следобед. Той лежеше с лице към земята. Сигурно експлозията го беше отхвърлила.

Имаше огромна дупка в стената на затвора точно под зарешетения прозорец. Далас видя неясни сенки, които се опитваха да изтръгнат железните решетки. Някакво въже беше вързано за тях, а другият му край — за седлото на кон. Конникът пришпори жребеца и прозорецът се изкърти. Мъжете помогнаха на затворника да излезе.

— Това е Джейк Дилън! — извика Ейнджъл. — Ще избяга!

Далас инстинктивно извади пистолета и прекоси улицата. Той беше рейнджър и трябваше да попречи на бягството!

— Останете на място и вдигнете ръце! Аз съм тексаски рейнджър!

Доколкото можеше да види, бяха същите мъже, които нападнаха Ейнджъл. Това обясняваше и наличието на динамита, с който разрушиха входа на пещерата. Трябваше да се досети.

— Тръгвайте! — извика един от тях. — Аз ще се погрижа за рейнджъра.

Той се обърна и стреля по Далас. С години изработваният инстинкт задейства и Далас се просна на земята, като в същия момент стреля. Каубоят извика и се хвана за гърдите.

— Улучи Слим!

Ейнджъл видя, че Далас падна на земята в мига, в който оня стреля. Тя изтича на улицата точно когато разбойниците се мятаха на конете си. Фибите ѝ се разпиляха и водопадът златни коси се разля по раменете ѝ, ослепителен на светлината на пожара.

— Това е момичето!

— Хвани я!

За секунди един от бандитите се наведе и я метна пред себе си на коня.

Далас се прицели внимателно в Джейк Дилън и стреля. От виковете и ругатните на бандата стана ясно, че го е убил.

— Джейк е мъртъв!

— По дяволите!

— Сега какво ще правим?

Конниците се въртяха в кръг. Чудеха се дали да се върнат за разплата, или да избягат с момичето. Далас се възползва от колебанието им, яхна най-близкия кон от коневръза и го пришпори право срещу тях.

Беше тъмно и в суматохата той успя да грабне Ейнджъл. Обърна коня и изчезна в мрака, докато бандитите се суетяха, без да разбират какво става. Бесни, те пришпориха конете си след него.

Далас намали ход само за да намести Ейнджъл по-удобно на седлото зад себе си и препусна. Увеличи разстоянието между себе си и преследвачите, после поуспокои галопа.

— Конят се нуждае от почивка — каза намръщено той.

— Далас, аз...

— Какво, по дяволите, търсеше на улицата!

— Уплаших се, че си убит!

— Можеха да те застрелят!

— Но не ме застреляха.

— И какво да правя сега с теб?

— Остави ме тук. Все някак ще се оправя.

Тя се плъзна по задницата на коня, но Далас също слезе. Хвана я за раменете и сърдито попита:

— И как да се върна в бъдещето, като знам, че тук си в опасност?

— Всичко ще бъде наред — увери го тя.

— Тези мъже ще те преследват, където и да си.

— Тексас е достатъчно голям щат. Ще отида в град, където няма да ме намерят. Не се безпокой за мен. Ти си в опасност. Трябва да се върнем в пещерата. Сега, след като уби Джейк, те няма да се успокоят, докато не те намерят и убият.

Далас свали шапката си и промърмори:

— Ама че каша.

— Ще тръгнем ли най-после към пещерата?

Той беше объркан, но реши, че е права. Ако положението се влоши, ще я вземе със себе си в бъдещето, независимо дали иска, или не.

— Добре. Да вървим!

Пътуването с кон беше по-кратко. Спряха само за да отдъхнат и да пийнат вода от реката. Беше почти обяд, когато стигнаха до пещерата. По-точно до мястото, където трябваше да бъде.

Отворът го нямаше.

От известно време Далас знаеше, че ги преследват. Размерът на прашния облак не оставяше съмнение, че зад тях препуска група конници. Не трябваше много въображение, за да се досети кои са. Той се смъкна от седлото и помогна на Ейнджъл да слезе.

Ръцете му обгърнаха кръста ѝ. Изглеждаше невероятно уязвима. Косата ѝ бе разрошена, ръкавът на блузата ѝ беше скъсан на рамото. Полата, запретната до коленете, откриваше старомодни обувки с токчета, целите покрити с прах.

Изглеждаше като девойка в беда и той почувства непреодолимо желание да я спаси. Само че трябваше да остане в този свят, за да го направи.

Какво пък, той също можеше да се жертва. В неговия свят нямаше никой, който да жали за него. Никой, комуто да липсва, ако остане тук. Защо не, тогава? Струваше си. Би могъл...

Далас почувства непоносимата болка, преди да чуе изстрела. Кракът му омекна и той повлече Ейнджъл в някаква долчинка, която представляваше малко укритие.

— Ти си ранен! — Тя докосна бедрото му и ръката ѝ се обагри с кръв. — Господи, Далас!

Той издърпа кърпата от врата си. Доста бързо губеше кръв.

— Стегни това около крака ми. Над раната.

Друга жена би припаднала, помисли Далас. Или би изпаднала в истерия и не би могла да му помогне. Не и Ейнджъл. Тя направи точно каквото ѝ каза. Когато свърши, вдигна очи и го погледна. И той усети как нещо дълбоко в него се пречупи. Ужасно беше, че няма да живеят още дълго. Би било интересно да види какво би се случило помежду им.

Един от бандитите се показва и Далас го застреля.

— Предайте се! — извика друг. — И без това ще умрете от жажда там, където сте. И защо е всичко това? Ние няма да те убием, рейнджър. Ти не ни трябваш. Искаме само момичето.

Далас дори не си направи труда да им отговори. И дума не можеше да става да им даде Ейнджъл. Но те имаха известно право.

Двамата нямаха нито вода, нито храна. Нямаха и възможност да се измъкнат, без да бъдат застреляни.

Следващият половин час мина бавно, а слънцето се качваше все по-високо и ставаше все по-горещо. Легнаха един до друг в тясната долчинка, която все пак ги прикриваше от бандитите. Далас хвана ръката ѝ и я задържа, а животът изтичаше с кръвта от крака му. Искаше да се бие, но в положението, в което се намираха, нямаха никакви шансове да се измъкнат.

— Далас... — в гласа ѝ имаше учудване и нетърпение и това го накара да отвори очи. Тя беше втренчила поглед в скалата. Той погледна натам и онемя. Отворът се беше появил. — Но как така?

И неочаквано Далас разбра. Вдигна глава към слънцето, което беше точно над тях.

— Сега е пладне. И вчера, като излязохме, беше пладне. Когато те спасих първия път, пак беше обяд.

— Трябва да се добереш до него, преди да изчезне отново.

— Няма да те оставя сама тук.

— Но ти нямаш друг избор, Далас. Аз принадлежа на този век.

Той понечи да възрази, но замълча. Нима можеше да ѝ каже, че в неговия свят ще ѝ бъде по-добре! Вече знаеше как се чувства човек в неподходящо време и на неподходящо място. Нима имаше право да я моли да тръгне с него към бъдещето? Беше ли честно? Беше ли правилно? Та той дори не бе сигурен в чувствата си към нея.

Наистина беше очарован, привлечен, омагьосан. Но какво би станало, ако тя скоро му омръзне? Или той ѝ омръзне? Тя беше права. Трябваше да ѝ остави възможност за избор.

— Добре. Ще ги задържа, докато вземеш коня и избягаш.

— Не можеш...

— Слушай, Ейнджъл. Изобщо няма да мръдна оттук, ако знам, че те оставям сама с тях. Ако искаш да си отида, най-добре ще е да се погрижиш за своето бягство. Ще ги държа приковани към земята, докато се измъкнеш. Когато съм сигурен, че си далеч и в безопасност, ще вляза в пещерата. Нямаха много късмет миналия път. Мисля, че и този път ще успея да им избягам.

Ейнджъл беше объркана. Не искаше той да си отиде — в бъдещето. Но не би могла и да го помоли да остане! Този свят не приличаше на неговия. Ако остане, може би ще съжалява и скоро ще я

напусне. А щом сега не искаше да го загуби, сигурно никога нямаше да иска.

— Добре, добре. Бъди внимателен, моля те. Аз... Ще ми липсваш.

Той не отговори. Само я придърпа към себе си и я целуна. Силно, безкомпромисно, завинаги — за всичките бъдещи самотни години, които идваха. После грубо я отблъсна.

— Върви!

Ейнджъл чу изстрели зад себе си, докато пришпорваше коня. Един куршум извири покрай ушите ѝ. Но точно преди да изкачи хълма, тя обърна коня и се върна при Далас. Спря до него и извика:

— Хвани се за седлото! Ще те отведе до входа на пещерата.

— Ейнджъл, какво правиш, по дяволите...

— Нямаме време! Прави, каквото ти казвам.

Той се хвана за стремето и с мъка се изправи. Ейнджъл пришпори коня.

— Ще се измъкнат! — развикаха се бандитите.

— Не и този път! Имаме достатъчно динамит, за да не излязат живи!

За Ейнджъл беше ясно, че с тази рана на крака Далас се нуждае от нейната помощ, за да стигне до входа на пещерата. Но когато чу виковете на бандитите, осъзна, че ако го остави сам, го обрича на сигурна смърт. В никакъв случай не би позволила да го застрелят.

Изобщо не се замисли повече. Слезе от коня, хвана Далас през кръста и двамата се вмъкнаха в пещерата.

— Ейнджъл, трябва да тръгваш — тихо промълви той. — В противен случай...

— Мълчи и върви. Или и двамата ще съжаляваме, че не сме се отдалечили достатъчно.

Чуваха, че бандитите приближават. Далас стреля веднъж, за да ги задържи на разстояние, но от откъслечните думи, които достигаха до тях, ставаше ясно, че каубоите имат други планове.

— Само... Да минем първия завой — едва продума Далас.

Ейнджъл почти го влачеше, толкова беше слаб.

— Още малко, Далас, хайде, още съвсем мъничко.

Тъкмо бяха минали завоя и чуха експлозията. Далас се хвърли напред и повлече Ейнджъл. Този път взривната вълна не стигна много

навътре. Или стените бяха по-здрави, или водата попречи, кой знае. Но когато прахът се разсея, бяха все още живи.

— Тъмно е — прошепна Ейнджъл в тишината и усети ръцете му да я обгръщат. — Мисля, че вече няма връщане назад.

— И аз така мисля.

— Значи няма начин да се отървеш от мен.

Далас стисна ръката ѝ.

— Да. Така е.

СЕДМА ГЛАВА

Беше минал почти месец от пътуването им в миналото, а Ейнджъл живееше все още при Далас.

Тогава, въпреки раната, той успя някак си да шофира и като се върнаха в ранчото, повика доктор Адам Филипс.

— Случаен изстрел — беше единственото обяснение.

Нямаше следствие. Далас разказа някаква измислена история как случайно си бил прострелял крака. Ейнджъл слушаше с пребледняло лице, но не го прекъсна. Рейнджърите настояха той да остане вкъщи, докато се възстанови, но Далас се задържа на легло само три дни.

Притесняваше се, че намесата му в миналото е повлияла с нещо на бъдещето, че е въздействала по някакъв начин на историята. Нали беше убил няколко души. Това можеше да има сериозни последици.

Едно от първите неща, които направи, бе да намери в архивите вестника, който излизаше в Сан Антонио, с дата 7 октомври 1864. Беше удивен от съобщението, което прочете.

„Загадъчен мъж, твърдящ, че е тексаски рейнджър, осуети снощи подготвеното бягство. След хайката рейнджърите заловиха виновниците за взривяването на затвора. Бандитите твърдят, че човекът, застрелял осъдения на обесване убиец и крадец Джейк Дилън, казал, че е рейнджър. Рейнджърите от Сан Антонио обаче не знаят нищо за техния мистериозен колега, чието име и местонахождение все още са неизвестни.“

И така неговата намеса беше оставила следи в историята, но без фатални последици.

Доволен, че миналото е останало непроменено, Далас започна обучението на Ейнджъл. Тя се оказа в бъдещето, защото спаси живота

му. Трябваше да я научи да се оправя сама. Не че искаше тя да си отиде, но...

Той ѝ напомни споразумението, което бяха сключили, преди да влязат в пещерата за последен път — да научи всичко необходимо за оцеляване в новия свят.

— Свикнала съм да се оправям сама. Колкото по-бързо стана независима, толкова по-добре.

Беше изненадан от настървението, с което тя се захвана да учи всичко за двайсети век. През последвалите седмици той беше учител, а тя почти през цялото време — схватлива и прилежна ученичка. До днес.

Далас остави уроците по шофиране последни, защото отначало се страхуваше, че Ейнджъл може да му задигне пикапа и да изчезне. Дори сега не изключваше подобна възможност. Но все пак трябваше да я научи.

— Натисни педала! Сега отпускай! Леко,леко. Дай малко газ!

Пикапът рязко подскочи и спря.

— Не мога — изплака Ейнджъл. — Никога няма да се науча!

— Много добре се справяш. Първия път всеки има проблеми.

— И ти ли имаше?

— Е, не, но...

Тя отвори вратата и скочи.

— Кого се опитваш да заблуждаваш, Далас, себе си или мен? Не съм подходяща за този свят. Не мога да правя и най-простите неща.

— Да караш автомобил не е проста работа.

— Но ти можеш — промърмори през рамо тя.

— Виж какво, Ейнджъл. Няма да изгубя търпение, така че не се опитвай да ме дразниш.

Тя се качи на верандата и седна в люлеещия се стол. Далас я последва.

— През този месец ти се научи да се справяш с всички прибори в къщата. Дори с компютъра.

— Да, да. Мога да го включавам и да пиша букви по екрана. Това всеки го може.

— Грешиш. Много хора изпитват страх от компютрите. А ти не се боиш. И това те прави по-особена. Нищо не може да те уплаши.

Тя го изгледа с недоверие. Само да знаеше колко трудно беше! Всеки ден бе живяла в ужас от мисълта, че ще се провали. Далас ѝ пълнеше главата с информация и добре, че беше спокоен човек...

Въпреки това, тя доста често успяваше да го разгневи. Между тях започна нещо като игра — тя нападаше, той се отбраняваше. Сблъсъкът между огнените им темпераменти намаляваше донякъде сексуалното напрежение, което и двамата трудно потискаха.

Ейнджъл сплете пръсти, за да не посегне към Далас. Така ѝ се искаше да я прегърне! Но бе твърде опасно. И обикновено водеше до не тъй безобидни неща. Тя бе неопитна с мъжете, но не беше наивна. Знаеше, че Далас я желае. И очите, и ръцете му го издаваха. От деня, в който се върнаха от миналото, той се държеше внимателно като истински джентълмен. И тя се стремеше всячески да му помага.

Далас видя как челюстта ѝ се стегна и разбра, че стиска зъби. Не беше за първи път, сигурно нямаше да е и за последен. Напрежението помежду им растеше през последните дни. Той опитваше да крие чувствата си, но рядко успяваше.

Не я докосна нито веднъж. Поне не така както копнееше. Ставаше му все по-трудно да се удържа. Искане да я грабне в обятията си и да я притисне силно към себе си. Да се слее с нея. Скоро тя ще бъде самостоятелна и няма да има нужда от него. Странно защо при тази мисъл усети чувство за предстояща и непоносима загуба.

— Успокой се. Няма да се разплача, нито ще изпадна в истерия. Овладях се.

— Сигурен съм — отвърна Далас и седна на най-горното стъпало. — Ти си много по-различна от другите жени, Ейнджъл. Казвал ли съм ти го?

Тя извъртя очи.

— Напоследък по няколко пъти на ден.

— Защото наистина го мисля — засмя се той. — Почини си малко. Не можеш да преминеш в галоп сто и двайсет години за трийсет дни!

Далас винаги се шегуваше, щом станеше дума за нейното пристигане от миналото. Тя знаеше, че му е трудно да свикне с тази мисъл. Но я разсмиваше, когато ѝ се плачеше и успяваше да ѝ вдъхне сили, когато бе готова да се предаде.

Най-много я изненада отношението му към нея. Той очакваше да бъде самостоятелна. Сама да взема решения и да ги изпълнява. Винаги бе смятала, че способностите ѝ не отстъпват пред уменията на мъжете, но никога досега не бе срещала мъж, който да се отнася с нея като с равна. Поне не в своето време. Неговите изисквания бяха високи и често се налагаше да събере цялата си смелост, за да ги посрещне. Ето, като това шофиране сега!

Ако трябваше да си признае честно, пикапът я ужасяваше. Беше карала фургон с четири коня в онези времена. Но тук бяха двеста, скрити под капака. Макар Далас да си въобразяваше, че ще се справи, тя не се чувстваше сигурна в себе си.

Можеше да махне с ръка и да каже: „Е, много важно, като не се науча“, но имаше причини да не се отказва. Трябваше да преодолее страховете си. Отпуската на Далас свършваше утре и ако тя не се научеше да шофира, щеше да се окаже изолирана в ранчото. Не че имаше кой знае какво желание да тръгне по света без него... Но все пак! Двайсети век беше колкото страшен, толкова и възбуждащо примамлив!

През изминалия месец тя опита да открие място за себе си в новия свят. Липсата на образование обаче се оказа истинска катастрофа. За беда, тя нямаше голям опит в честното припечелване на хляба, а Далас ѝ даде ясно да разбере, че с нечестните начини за преживяване е приключено.

Той обеща да ѝ помогне да завърши някой колеж, но в интерес на истината, Ейнджъл не беше силна в науките. Повечето време в училище бе прекарала във фантазии и мечти. Далас настоя и тя се съгласи да се запише в курсовете за възрастни в местния колеж. А това означаваше, че трябва да се научи да шофира, за да може да се придвижи дотам.

Ейнджъл се обърна към Далас, засрамена от детинското си избухване преди малко.

— Извинявай.

— Ех, защо не ми е подръка касетофонът? Не чувам твърде често тази дума от твоята уста.

— Имаш пред вид малката черна кутия, на която говориш и тя повтаря каквото си казал?

— Точно така. А може също и да свири.

— Толкова неща трябва да помня!

— Справяш се чудесно — той сложи ръка на коляното ѝ. — Дори повече от чудесно. Фантастично!

— С изключение на пикапа.

— Искаш ли да опиташ пак?

— Защо не?

Всички мисли излетяха от главата ѝ щом той сложи ръка върху коляното ѝ. Тя лекичко се отмести, като се надяваше да не е забелязал смущението ѝ.

Но той го забеляза. Собствената му реакция от допира бе много по-сериозна от почервенелите ѝ бузи. Изминалият месец бе за Далас едновременно агония и възторг. Ейнджъл беше като малко дете — всичко бе ново и вълнуващо за нея. Тя откриваше света. С тази разлика, че не беше дете и неговото отношение към нея определено не беше бащинско.

Въпреки неловките ситуации, в които често изпадаше, той не злоупотреби нито веднъж. Желаете я повече от която и да е жена в живота си. Но тя беше беззащитна и той нямаше право да настоява за по-интимна връзка. Откри, че не може да я остави сама. Ролята на учител му беше добро оправдание и даваше възможност да прекарва много време с нея.

Спомни си първото им посещение в магазина. Тя вземаше всяко нещо в ръце и го изследваше. Търсеше продукти, които познава и разпитваше за тези, които не беше виждала.

— Ананас ли се казва? И как го ядете с тази кора?

— Тя се бели — обясни Далас.

— А това се нарича спагети, така ли?

— Ще ти харесат — обеща той.

Далас се смя до сълзи, докато наблюдаваше първата ѝ битка с безкрайните спагети и вилицата. И тя се разсмя като доволно дете, когато успя да ги навие.

Тя знаеше всичко за консервираните храни, които се приготвяха през 1864. Е, разбира се, не в такова голямо разнообразие. Неохотно се съгласи да опита замразените.

— Ами че този зелен фасул изглежда като току-що откъснат! — удиви се тя, когато отвори пакеда.

Далас се почувства много горд, сякаш сам беше садил, отгледал и консервирал фасула.

А когато стигнаха до щанда за козметика и санитарни материали стана наистина интересно. Изчерви се до уши, докато ѝ обясняваше някои женски артикули, от които Ейнджъл щеше да има нужда. Тя сложи кутийката тампони в количката със забележката:

— Те наистина са... хм, удобни.

След това взе една кутийка презервативи и със същото невинно любопитство зачете етикета. Огледа огромното многообразие от подобни кутийки по лавиците и запита:

— Какво по-точно има в тази кутийка?

Той я гледаше замръзнал.

— Презерватив — успя да каже. — Мъжът си го слага... ъ... по време на... Е, използва се от мъже. — Чувстваше се неудобно и глупаво. Беше направо смешен! Днес и малките деца знаят всичко за презервативите. Вкъщи също има една кутийка. Сигурно няма да има нужда да купуват още. Кой знае защо му се искаше тя да разбере за какво се употребяват, кога и как. А в същото време осъзна, че си мисли какво ли ще бъде да се люби с нея. Реши да ѝ обясни направо и без заобикалки. — Мъжът го използва по време на половия акт. — Огледа се и видя една жена в напреднала бременност да му се усмихва зад количката си. — Сега можем ли да тръгваме?

— Не още. Тук пише, че „презервативът е много ефективен за предпазване от бременност“.

— Да, а също и от болести.

— Като сифилиса ли?

— Да, и като СПИН. — Веждите ѝ се вдигнаха недоумяващо и той ѝ разказа за смъртоносната нова болест, появила се преди десетилетие. — Всъщност сифилисът вече се лекува — завърши Далас.

— Та казваш, че с тези неща можеш да се предпазиш от забременяване?

— Е, не е сто процента сигурно. Хапчетата са по-добри.

— Имате и хапчета за предпазване от бебета? — зяпна Ейнджъл.

— Жените имат право на избор — заобяснява той тихо. — Те вземат хапчета, докато решат да имат семейство и деца. Тогава ги спират.

— Можете да планирате кога да имате деца, така ли?

— Точно така.

— Това ще трябва да го запомня — промърмори Ейнджъл.

За негово облекчение продължи нататък. Повече не спомена за презервативите. Не стана дума и за евентуална интимност между тях. А Далас почти непрекъснато бе възбуден. Бе достатъчен само един поглед на невероятно сините ѝ очи, случаен допир на ръката ѝ и тялото му се сковаваше. Затова беше доволен, че отпуската му свършва. Просто не знаеше докога ще издържи на това мъчение.

И така, днес трябваше да я научи да шофира. Той самият се нуждаеше от нейната независимост. Знаеше, че тя също желае да бъде самостоятелна, че гори от нетърпение да преодолее ограниченията, които ѝ налагаше непознаването на двайсети век. За един месец научи много повече, отколкото някои хора за цял живот. Той ѝ се възхищаваше все повече и повече.

Другата причина бе, че се чувстваше щастлив да се върне на работа. Достатъчно време се бе наслаждавал и измъчвал от присъствието ѝ. Не обичаше жени да се намесват в живота му. Имаше си желязно правило — не разчитай, че жената ще се задържи дълго при теб. Рано или късно Ейнджъл щеше отново да започне скитническия си живот. Колкото по-скоро го направи, толкова по-добре.

— Идваш ли? — извика тя от кабината.

— Идвам — Далас седна до нея и запита: — Искаш ли да ти повтора още веднъж какво да правиш?

— Не. Мисля, че запомних всичко. Трябва ми повече практика.

През следващия половин час тя кара съвсем сносно.

— Добре, че тази част на Тексас е толкова равна.

— Като покараш повече и планините няма да ти се виждат страшни — обеща ѝ той. — Какво ще кажеш да отидем донякъде?

— Добре. Къде?

— Ами, например при доктор Филипс.

— Прекрасно. Но може би трябва да облека пола?

— Панталонът ти стои чудесно. Е, малко е размъкнат, но Адам не обръща внимание на тези неща.

— Щом казваш.

Ейнджъл отказваше да облече нещо, което не стига до глезените й. Далас си спомняше отлично какво стана, когато отидоха в Сан Антонио да купят дрехи. Никога нямаше да забрави изражението й, като видя облеклото на жените по улиците. Всъщност дори той самият се обърка, защото опита да възприеме всичко през нейните очи.

Сутиени вместо блузи. Тесни, прилепнали трика или пък съвсем изрязани шорти, разкриващи съблазнителни бедра. Тези неща изобщо не го притесняваха по-рано. Не им обръщаше внимание. А сега, като чу мнението на Ейнджъл, се замисли, дали наистина подобни дрехи трябва да се носят на улицата.

— Тези парцалки не стигат да избършеш праха на една цигулка! — прошепна тя в ухото му. — Не предлагаш да се облека така, нали?

В действителност той си представи как ли ще изглежда облечена, или по-скоро съблечена, по модата на дваисети век. Но вместо това отговори:

— Сигурен съм, че ще намерим нещо по-консервативно за теб.

Имаше предвид пола до коленете. Тя обаче не даде и дума да се издума.

— Ти какво очакваш!? Да си показвам краката на всеки мъж!? Няма да стане!

За пръв път той се ядоса на упоритостта й.

— Всички ходят така!

— Не и там, откъдето идвам. Няма да се чувствам удобно в тези дрехи. Всяка жаба да си знае гъола, Далас.

И той се предаде. Всъщност най-неочаквано осъзна, че настоява, защото всъщност иска да види краката й. Сети се, че досега никой не ги е виждал. Не беше съвсем горд от чувството за собственост, пробудило се у него, но не го потисна.

— Добре. Тогава ще потърсим нещо, с което ще ти бъде удобно.

И потърсиха магазин за дрехи в кънтри стил, където Ейнджъл намери памучни поли до средата на прасеца и поли за яздене, както и чифт меки кожени ботуши. Откриха също няколко хубави, много женствени блузи с връзки и ширити, които да подхождат на полите.

Далас се поколеба, преди да я заведе в магазина за бельо. Нямаше как. Знаеше, че тя има само това, което бе на нея. Отдели доста време, за да я подготви.

— Дамското бельо се е променило много, Ейнджъл. Мисля, че никъде няма да намерим нещата, които носиш.

Очите ѝ се разшириха от изумление, когато застана пред витрината. Той почувства объркването ѝ и трескаво се замисли какво да направи, за да ѝ помогне. Тогава зърна продавачката. Въведе Ейнджъл в магазина и отидоха право при нея.

— С какво мога да ви помогна? — запита любезно жената.

— Ами... Тя се нуждае от бельо.

— Имате ли някакви специални изисквания?

Ейнджъл се изчерви.

— Трябва ѝ от всичко по малко — обясни Далас. — Сутиен, бикини... Вие знаете.

За щастие продавачката беше опитна и се беше сблъсквала с притесненията на мъжете и жените пред щанда за бельо.

— Позволете да ви отнема за малко младата дама. Как се казвате, мила?

— Ейнджъл — отвърна вместо нея Далас.

— Чудесно име. Ще вземем някои мерки и ще видя какво мога да направя.

Ейнджъл изглеждаше много нещастна, когато влезе в пробната с няколко дантелени сутиена в ръка.

— Също като корсета, само че подобрен — призна, като излезе. — Почувствах се като в менгеме, когато го сложих. Дали нямат нещо подобно на онова, което съм свикнала да нося?

Далас обясни на продавачката какво беше видял в банята. Тя се усмихна и каза:

— Мисля, че имам точно каквото искате.

Сияещото лице на Ейнджъл, когато излезе от пробната, издаваше възторга ѝ от бельото.

— Истинска коприна! И се чувствам прекрасно, като се допират до кожата ми. Меки са като гривата на Ред.

Далас искаше да погали всички тези копринени неща. Всъщност не. Не му трябваха те. Беше сигурен, че нейната кожа е сто пъти по-нежна и по-гладка от всяка коприна.

Купиха няколко комплекта бельо и след кратък спор Далас се съгласи тя да му върне сумата за дрехите, след като си намери работа.

И двамата се чудеха какво ли би могла да върши. Когато ѝ напомни за колежа, на дневен ред излезе въпроса за шофирането.

— А ти как ще се придвижваш, ако аз взема пикапа?

— Имам кола. Тя остана в Сан Антонио, тъй като след смъртта на Кейл един колега ме докара дотук. Не ми трябваше досега, затова не я прибрах. Но като отида на работа, ще я върна.

Трябваше да се яви в службата още утре. Шефът му се бе обадил снощи, за да му възложи задача. Трябваше да бъде сутринта в Хондо. Някакви съседни имали спор за говедата. Единият обвинявал другия в кражба и местната полиция се нуждаеше от помощта на рейнджъри за провеждане на разследването.

— Всеки ден ли ще се връщаш вкъщи? — запита Ейнджъл.

— Зависи. Ако се наложи да остана до късно, може би няма да се върна.

И тогава осъзна необходимостта тя да се научи да шофира.

Днес, на път към доктора, беше доста доволен от резултатите. Вече беше направил застраховка и бе сигурен, че Ейнджъл знае всичко необходимо, за да се яви на изпит за шофьорска книжка. Но книжката щеше да почака, докато ѝ набави някакви документи за самоличност.

— Можем да минем по черния път. Лош е и няма много движение.

Тя го послуша. Когато стигнаха ранчото на Филипс, Ейнджъл щастливо се разсмя.

— Успях!

— Да, докара ме без произшествия. — Далас разтвори ръце и тя се хвърли в прегръдката му.

Наистина всичко започна като невинна прегръдка. Като отпразнуване на победата. Но щом почувства гърдите ѝ, притиснати в неговите, Далас осъзна, че е в беда. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ. Кръвта му кипна. Мускулите се напрегнаха. Дъхът му секна.

Той промълви името ѝ и се наведе към нея. Целуна челото, бузите, носа, очите и накрая стигна до устните. Вложи в целувката цялата жажда и копнеж, които беше стаил през този безкраен месец.

Ейнджъл разбра, че е загубена в мига, когато устните му се впиха в нейните и тя горещо откликна на целувката.

Далас искаше много повече, но лостът за скоростите му пречеше. Трябваше да я повдигне и да я сложи на коленете си. За негово задоволство, тя не се възпротиви. Изглеждаше нетърпелива и жадна. И сякаш искаше да му помогне.

Но в стремежа си да се настани по-удобно, Ейнджъл докосна клаксона.

А звукът от клаксон в пустия двор на ранчото на доктор Филипс беше сигнал за бедствие. Каубоите изскочиха от обора, икономката — от кухнята. Докторът беше начело на ордата, втурнала се към пикапа.

Пронизителният вой на клаксона прекъсна целувката им и Далас зърна с крайчеца на окото си някакво движение навън. Той отстрани леко Ейнджъл от себе си и двамата с удивление видяха тълпата, събрала се около пикапа.

— Пусни ме!

— Нали това правя! Косата ти се е закачила за копчето на ризата ми. Отмести си крака!

— Не така!

— Ама че работа! Оправи си блузата! — Далас ѝ помогна да я напъха в панталоните. Погледна надолу и изохка. Възбудата му бе очевидна.

В това време Адам отвори вратата откъм шофьора.

— Добре ли сте?

— Добре сме — отвърна Ейнджъл, останала без дъх и оправи косата си.

Адам се втренчи в пламналото ѝ лице, подпухналите устни и разфокусирания поглед, а сетне погледна шапката, която Далас беше сложил в скута си.

— Дойдохме дотук, за да се упражнява Ейнджъл в шофиране — отвърна възможно най-равнодушно Далас.

— Доколкото разбирам, урокът е завършил благополучно — усмихна се докторът, като продължаваше да мести очи от разчорлената коса на Ейнджъл към зачервеното лице на приятеля си. — Ще влезете ли?

Далас погледна Ейнджъл и долови почти незабележимия ѝ отказ с глава.

— Не, ще наминем друг път.

Ейнджъл беше така объркана, че на два пъти задави колата, преди да излязат на пътя. Застигна ги гръмогласен смях.

— Никога не съм се чувствала толкова унижена! Пред всички тези хора!

— Сякаш ме бяха вързали гол в кабината на собствения ми пикап! — пригласяше ѝ Далас.

Ейнджъл превключи на трета и даде газ.

— Хей, по-бавно! По този път има много...

Едното колело хлътна в дупка и двамата рязко подскочиха. Ейнджъл загуби контрол над колата, която излезе от пътя. Далас грабна волана. С последни усилия успя да избегне удара със заплашително приближаващия насреща им дъб. Най-сетне спря.

— Можеше да ни пребиеш и двамата!

Тя се обърна към него и се разфуча:

— Ти, смотан дървенияк! Тъпанар такъв! Отлично знаеш от какво съм разстроена! Ако държеше ръцете си далеч от мен...

— Стига! Нали през цялото време това правя!

Ейнджъл прехапа устни и го загледа. Не беше го виждала толкова ядосан. Дали нямаше да я изхвърли от колата? Как щеше да се прибере пеша?

— Ако си търсиш някой, който да те ухажва и да стои на един километър от теб, сбъркала си адреса.

— И чия е грешката?

— Виж какво, Ейнджъл. Днес мъжете и жените имат много по-голяма свобода. Могат да изживеят чувствата си, могат да си принадлежат, без изобщо да се женят. Те... — Далас прокара ръка през косата си.

— Те какво? — Ейнджъл седеше като на тръни и очакваше отговора.

— Правят всичко, което идва естествено, от само себе си!

— Искаш да кажеш, че неомъжена жена може да се целува... Да се прегръща... И дори да легне с мъж и никой няма да си помисли нищо лошо за нея?

Далас потръпна от мисълта за устните и ръцете ѝ. От картината, която изплува пред очите му — двамата в леглото, голи.

— Да.

— Ами ако искам да слушам ласкателни думи от... безопасно разстояние? — попита тъжно тя.

По дяволите, изруга наум той. Момичето от миналия век предпочиташе любовните думи от разстояние! Но нейна ли беше вината, че странни сили и обстоятелства я бяха запратили в свят, където девствените младоженки бяха изключение? Но да живее с него беше все едно да седи върху буре с барут. Той не беше от желязо, а и вече доста време се бе насилвал да стои на разстояние. Докога щеше да издържи?

Не можеше да я изпрати сама в някой апартамент. Щеше през цялото време да се тревожи. Единственият начин да се чувства спокоен, беше да намери някой, който да се грижи за нея. Неочаквано осъзна, че има начин да разреши проблемите и на двамата — ще намери мъж, който да се грижи за нея и по този начин ще си възвърне спокойствието.

— Зная как трябва да постъпим, Ейнджъл — рече накрая Далас.
— Трябва да ти намерим съпруг.

ОСМА ГЛАВА

Парченцето въглен в ръката на Ейнджъл сякаш се движеше по свое желание върху листа.

Учителят по рисуване в колежа, господин Колинсуърт, им беше казал: „Намислете си нещо за рисуване, което ви е близко. Нещо, което сте виждали или правила“. И през изминалите три седмици тя бе нарисувала дузина скици. Последната представляваше Белинда, такава, каквато я бе видяла за последен път.

Жената, която придобиваше форма под въглена, изглеждаше решителна. В очите ѝ се четеше непоколебимост, устните ѝ издаваха множество преживени разочарования, брадичката ѝ бе вирната предизвикателно. Ясно се виждаше, че е млада, кожата ѝ е нежна, миглите — дълги и извити, а сърцевидното ѝ лице — очарователно. Косата ѝ бе вдигната на кок, но няколко непокорни къдрици падаха по слепоочията.

Роклята ѝ от коприна и тафта беше последен вик на модата през шейсетте години на миналия век, гърдите бяха ясно очертани. Макар че от рисунката с въглен не ставаше ясно, Ейнджъл добре помнеше, че роклята бе виненочервена на ситни черни райета. Жената държеше на рамо кокетно чадърче с ресни, леко разлюлени от полъха на вятъра. Ръкавиците ѝ бяха без пръсти и разкриваха счупени и изгризани нокти.

Като фон Ейнджъл нарисува вътрешността на заведението, в което работеше Белинда. Там, където беше срещнала Джейк Дилън. Където бе прекарала последните дни от живота си.

Портретът бе изтъкан от противоположности — младост и зрялост, подчиненост и независимост, чистота и продажност. Ейнджъл си помисли, че „Противоположности“ би било чудесно наименование на картината.

Тя очакваше със затаен дъх мнението на учителя, застанал зад нея. Беше направила много скици, с които запълваше свободното си време, но не ги бе показвала никому. Трудно ѝ беше, пък и не искаше, защото винаги влагаше и част от себе си в рисунките.

Тя се размърда неспокойно, докато господин Колинсуърт разглеждаше творбата ѝ. Накрая той рече:

— Не съм сигурен, че в този клас по рисуване ще мога да ви науча на нещо, госпожице Тейлър. Вие очевидно имате изключително чувство за композиция и цвят, особено за светлосянка. Вашата рисунка просто излиза от листа, диша, живее. Сякаш наистина сте били с тази жена там, през деветнайсети век.

Но аз наистина съм била, помисли Ейнджъл, но каза:

— Благодаря ви, господин Колинсуърт.

— Някога излагали ли сте ваши картини?

Всичко, което бе нарисувала досега, беше скъсано от онези бандити край пещерата.

— Не.

— А бихте ли желали? Ако направите скици с молив или туш, знам една галерия в Хюстън, която би се заинтересувала да покаже колекция от ваши творби.

— О, благодаря ви. Много бих се радвала.

— Добре. Тази вечер след училище ще изпием по чаша кафе и ще обсъдим вашето бъдеще. В областта на изкуството, разбира се — добави той.

Ейнджъл си помисли, че е прекалено дързък в сравнение със свенливия начин, по който мъжете в миналото отправяха покани към уважавана дама. Но нали Далас ѝ каза да си търси съпруг. Е, като изпие едно кафе с господин Колинсуърт, може би ще успее да се поогледа.

Не че толкова искаше да се омъжи! Просто искаше да се пошегува с Далас. На закуска той ѝ бе казал, че ако не започне да си търси съпруг, сам ще ѝ намери.

Проблемът беше, че от всички мъже, които бе срещала в миналото и сега, Далас бе единственият, който покриваше представата ѝ за мъж, за когото си струва да се омъжи. Когато беше близо до него, се чувстваше тревожна и напрегната. Може би защото беше рейнджър, а те бяха известни както със смелостта и безпощадността си, така и с благородството си. Въпросът беше, че тя се съпротивляваше на чара му и не искаше да бъде пленена от него. Той самият бе повторил и тази сутрин — за кой ли път? — между препечената филийка и кафето, че не е подходящ за семеен живот.

И тъй, идеята да излезе с господин Колинсуърт не ѝ се струваше толкова лоша.

Далас разтри врата си, за да намали обзелата го умора. За свое огорчение трябваше да признае, че гори от нетърпение да се върне къщи. Не за да бъде сам, а заради Ейнджъл. През последните три седмици, откакто тръгна на работа, чувствата му към нея се задълбочаваха все повече и повече. Ако съвсем скоро не направи нищо, за да напусне тя къщата и живота му, съществуваше реална опасност да я помоли да остане завинаги.

Той отново обмисли идеята да изпрати Ейнджъл в апартамент, но реши, че непознатата среда крие прекалено много капани и изненади. Освен това, искаше да бъде сигурен, че никой мошеник няма да се възползва от нейната наивност. Дължеше ѝ закрила, докато не се появи мъжът, който да го замести. Ейнджъл не бе съгласна с неговите съображения. Беше му заявила недвусмислено, че и сама може да се грижи за себе си. Понякога беше по-решителна от всяка съвременна жена.

Въпреки това Далас продължаваше да си блъска ума в търсенето на мъже, с които да свърже Ейнджъл, и накрая стигна до единствения подходящ. Адам Филипс! Той реши да се отбие при него довечера на път за къщи и да разбере дали докторът би имал нещо против да опознае по-отблизо момичето.

След като прекоси ограденото пасище на Филипс, Далас нахлупи ниско шапката си, за да скрие смущението си. Спря пикапа — Ейнджъл беше взела колата — точно пред входа на голямата дървена къща.

— С какво мога да ти бъда полезен? — попита Адам и го покани да влезе. — Добре ли е Ейнджъл?

Далас прочисти гърлото си и мушна ръце в джобовете.

— Добре е. Но точно тя е причината да дойда.

— Седни. Ще налея нещо за пиене. — Адам отиде до барчето и пригответи чаша уиски за Далас и бренди за себе си. Когато двамата се настаниха в големите фотьойли пред запалената камина, той запита: — Ще ми кажеш ли за какво става дума?

Далас отпи от уискито и изчака течността да се разлее по вените му и да го стопли. Облегна се удобно, загледан в пламъците. Ейнджъл му въздействаше по същия начин. Проникваше във вътрешностите му като огън, който ще го изпепели, ако не побърза да се отърве от нея. Той повъртя чашата в ръка, отпи отново и рече:

— Чудя се дали би желал да опознаеш Ейнджъл по-отблизо.

— Защо не? Какво ще кажеш да дойдете в неделя? Бихме могли да вечеряме задно...

— Не — Далас праметна крак връз крак. По шията му запълзя червенина. Няма как, трябва да говори направо. — Питам се дали ще ти бъде приятно да излизаш с нея?

Адам очевидно не бе подготвен за подобен въпрос.

— Тя наистина е красива жена, но...

— Какво но? — запита нападателно Далас.

— Струваше ми се, че я пазиш за себе си.

— Не съвсем — намръщи се Далас. — Просто се чувствам отговорен. Не бих искал да се възползваш от нея.

— Това изключва ли възможността да спя с нея?

— По дяволите, точно така! Ейнджъл не е такава. Освен това ще ти издере очите, ако опиташ — рече с доволна усмивка.

— Тогава каква е клопката?

— Няма клопка.

— Тогава защо ти не я искаш?

— Тя е сериозна жена и е създадена за семейство.

Далас смяташе, че това обяснява всичко. И тъй като Адам знаеше за майка му, наистина разбра за какво става дума.

— Трябва да призная, че ми харесва. Ами, добре. Защо не?

— Кога?

— Ще помисля и ще ѝ се обадя по телефона.

Далас знаеше, че с това излиза от играта. Щеше да отвори вратата и да си отиде, за да влезе приятелят му. Той стана и остави празната чаша.

— До скоро.

Адам кимна за довиждане.

Така. Направи всичко, което трябваше, но странно защо не се чувстваше доволен. Чувстваше някакво смътно безпокойство. Тревогата му се усили, когато видя тъмните прозорци. По това време

Ейнджъл обикновено си беше вкъщи. Часовете ѝ би трябвало да са свършили преди час. Къде ли се е забавила?

Влезе и осезателно почувства колко е празно и самотно. Досега не бе усещал така самотата. Къщата беше тиха. Навсякъде се долавяше нейното присъствие.

Не е най-добрата домакиня, която съм виждал.

На масата беше оставена недовършена игра „Монополи“. Фланелката, която носеше предната вечер, бе небрежно захвърлена на дивана. В безпорядък на пода се търкаляха модни списания.

Цялата къща е изпълнена с нейното ухание.

Наистина долови аромата на парфюма ѝ — възбуждащ и малко тежък. Вероятно го беше избрала, защото бе по-естествен, по-примитивен. Беше събудила страстта му, макар че дори не беше тук.

Тя не обича да използва модерните съвременни уреди.

Далас включи телефонния секретар, за да чуе дали не е оставила съобщение. Имаше обаждане от шерифа в Хондо с покана за закуска в понеделник, но нищо от Ейнджъл, Какво я беше задържало? Тревогата му нарастваше все повече.

Тя казваше, че не възнамерява да се среща с когото и да е. Ами ако е променила мнението си! Ако в момента е с някой друг?

— Ставаш смешен, Далас — каза си гласно той. — Има цял куп причини, поради които може да закъснее. Престани да се тръшкаш като квачка за едничкото си пиленце!

Изведнъж му мина през ум, че съществуват дузина причини, които не са така безобидни. Тя можеше да спуска гума, например. Вярно, че ѝ беше показал как да я смени, но ако е забравила? Ако е свършила бензина? Ако има проблеми с мотора? Ами ако беше решила да излезе с някой „съученик“? Да пийнат по нещо? Тя нямаше никаква представа колко бързо днешните американци сваляха жените. Беше като агънце сред глутница вълци. Трябва да я намери!

Не видя колата ѝ никъде по пътя до колежа. Досети се, че не биха могли да рисуват до късно заради светлината. Значи бе отишла някъде. С някого.

Далас започна да обикаля заведенията, където сервираха алкохол. Не бяха много. Провери навсякъде, но напразно. Може би вече си беше тръгнала. Отиде до най-близкия телефон и се обади вкъщи. Отговори му телефонният секретар.

Кафе! Точно така! Ето къде трябва да я търси. В кафене. Най-вероятно в новия мотел на разклона за града.

Колата наистина бе паркирана пред мотела.

Далас влезе в кафенето небрежно, сякаш е спрял случайно на път за вкъщи. Сервитьорката, Мери Джо Уилямс, го настани до прозореца. Ейнджъл седеше в задната част на кафенето с някакъв мъж. Далас веднага разпозна Рей Колинсуърт.

Тя го видя още щом влезе и разбра, че търси нея. Но защо не дойде да ги поздрави? Защо седна до прозореца, сякаш изобщо не я забеляза?

— Тогава с жена ми решихме да се разведем — рече Колинсуърт.

От вестниците Ейнджъл знаеше, че през деветдесетте години разводите са често явление, но все пак бе шокирана.

— Нима не съществува начин да разрешите проблемите си?

— Боби Сю иска да живее в голям град. Увалде наистина расте, но е село в сравнение с Далас.

— А ти защо не замина с нея?

— Моите корени са тук. И семейството ми. Няма какво да търся в Далас.

— Освен Боби Сю.

— Да, но тя е вече прочетена книга. Искам да започна нов живот. Затова те поканих да пием кафе. Възхищавам се от таланта ти, Ейнджъл. Каквото и да се случи между нас, давам ти дума, че ще направя всичко, което е по силите ми, да ти уредя изложба в Хюстън. Но много ми се иска да се виждаме и извън клас, ако и ти искаш.

— Тя не иска.

Рей Колинсуърт се извърна и замръзна под ледения поглед на мъжа, който му забраняваше да излиза с Ейнджъл.

— Какво искаш да кажеш, Далас?

— Ейнджъл живее с мен.

— Така ли? Не знаех — преглътна Рей.

— Сега знаеш.

— Ами, аз тъкмо си тръгвах. Лека нощ, Ейнджъл. Хм, госпожице Тейлър.

Той грабна сметката и опита да се измъкне, но Далас я издърпа от ръката му.

— За Ейнджъл се грижа аз.

Рей преглътна, кимна и изчезна.

Далас седна срещу Ейнджъл, която бе наблюдавала цялата сцена отначало удивена, а после с нарастващ гняв.

— Никой не ми е настойник, рейнджър! Аз съм пълнолетна и сама мога да се грижа за себе си!

— Видях колко добре го правиш — прекъсна я Далас. — Още минута-две и щеше да се съгласиш с всичко, което Рей Колинсуърт предлага. А и двамата знаем какво е то.

— Аз ще избирам, не ти — настоя тя.

— Жена му го заряза с три деца. Вече цяла година им търси нова майка.

— Той ми разказа за децата си. Сториха ми се прелестни.

— Да, чудесни малки чудовища.

— Децата са такива, каквито очакваш да бъдат!

— От своя богат опит ли съдиш?

— Белинда имаше дъщеря — Пени. Преди да умре от пневмония, аз се грижех за нея, когато... когато Белинда беше заета. Децата не искат много. А ние им даваме прекалено малко.

— Щом толкова обичаш децата, мога да те покана утре с мен при вдовицата на Кейл. Тя има двама сина.

Далас не почувства болка, когато спомена Кейл и неговото семейство. Но Ейнджъл я долови. И отвърна без колебание:

— С радост ще дойда с теб. Наблизо ли живеят?

— На юг от Увалде. Ранчото е наследено от дядо му. На жена му, Хъни, сигурно ѝ е доста трудно да се справя с всичко. Ще видя дали мога да ѝ помогна с нещо.

— Кога тръгваме?

— Рано. Затова най-добре да се прибираме. Ще карам след теб.

— А ако не ми се тръгва? — Ейнджъл беше ядосана, че отново ѝ нарежда какво да прави.

— Ще чакам, докато решиш, че ти се тръгва.

— От всички тъпотии, които...

— Ще чакам до Второ пришествие!

— Добре, да тръгваме — разсмя се Ейнджъл. Когато стигнаха до касата, тя взе сметката. — Аз ще платя.

— Но...

— Искаш ли или не искаш да бъда съвременна жена?

— Плати — отвърна той и поклати глава, като видя, че плаща с парите, които беше спечелила от него на покер.

Ейнджъл се качи в колата и тръгна към къщи, без да го изчака. Докато той паркира и влезе, тя вече бе в стаята си.

— За колко часа да навия будилника? — извика през вратата.

— За седем.

— Добре. Аз...

Неочакваният звън на телефона я прекъсна. Тя остави Далас да се обади, тъй като знаеше, че няма кой да я търси.

Секунда по-късно обаче той извика:

— За теб е. Адам Филипс. — Видя Ейнджъл да излиза от спалнята, облечена с голямата безформена фланелка и се разтрепери от вълнение. Сякаш беше на четиринайсет години и отиваше на първата си среща с момиче. — Заповядай — подаде ѝ телефона. Бързаше да се отдалечи, за да не направи нещо, за което да съжалява. Например да захвърли слушалката, да я привлече в обятията си и да я целуне както му се искаше от мига, в който я видя да седи срещу Рей Колинсуърт.

Ейнджъл нямаше представа защо е толкова разстроен. Взе телефона в очакване на лоши новини.

— Ало?

— Здравей Ейнджъл — засмя се на другия край Адам. — Радвам се да те чуя. Здравей — повтори той. — Какво ще кажеш да се спуснем с гуми утре по реката?

— Утре ли? — Тя вдигна очи и видя Далас да наднича от кухнята. — Съжалявам, не мога. За утре имаме други планове.

— Тогава в неделя?

— Може. Кога?

— Ще те взема към девет. Ще бъде като пикник. До неделя.

Ейнджъл задържа слушалката до ухото си доста време, след като той затвори.

— Адам ме покани да се спуснем по реката с гуми.

— Чух.

— Ще отида.

— И това чух.

— Нали нямаш нищо против?

— Адам е чудесен.

— Чудя се какво му стана, та се обади така неочаквано.

— Не знам.

Обаче изразът на лицето му го издаде.

— Да не си му казал нещо? Например да ме ухажва? — попита с подозрение Ейнджъл.

— Е, какво лошо има, ако е така? Ти изобщо не напредваш в търсенето на съпруг.

— Как си могъл? — обиди се Ейнджъл. — А ако не искам да се срещам с Адам Филипс?

— Трябваше да му го кажеш преди малко.

— Но след като вече се съгласих, има ли други съвети, които искаш да ми дадеш, преди да изляза с него?

Не го целувай! Не го докосвай! Не му позволявай той да те докосва!

— Не — отвърна Далас.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Въпреки мнението на Далас, че децата са чудовища, той явно се забавляваше добре с Джак и Джонатан Фаръл. Ейнджъл беше в зеленчуковата градина зад къщата и можеше да наблюдава как тримата, голи до кръста, поправят кошарата. Седемгодишният Джонатан едва стигаше до кръста на Далас. А дванайсетгодишният Джак беше израснал почти до раменете му.

Пред Ейнджъл се разкриваше прелестна гледка — слабичко момченце, младеж и зрял мъж. Момченцето събуждаше у нея копнежа да има собствени деца. Младежът ѝ напомняше поотраснало пиленце, все още неподготвено да излети от родното гнездо. А дъхът ѝ секваше само като си представеше как мъжът я грабва в обятията си. Искаше ѝ се да запечата сцената на хартия.

— Изглеждат добре заедно, нали?

Ейнджъл погледна Хъни Фаръл, която копаяше през един ред от нея.

— Да, наистина.

Хъни избърса челото си с кърпа, мушна я в задния джоб на шортите си и продължи да работи.

— Кейл много липсва на момчетата. Четиримата — Кейл, Далас, Джак и Джонатан, често прекарваха деня заедно. Работеха в ранчото, както сега. Спомням си...

Ейнджъл вдигна глава, за да разбере защо младата жена замълча на средата на думата и видя, че Хъни едва преглъща риданията си и очите ѝ са пълни със сълзи.

Ейнджъл изпита желание да я прегърне и успокои, но преди да го направи, младата жена избърса сълзите и отново започна ожесточено да копае.

— Молах го да напусне рейнджърите — каза сърдито тя. — И знаеш ли какво ми отвърна? — Без да дочака отговор, тя продължи: — Каза ми, че да бъде тексаски рейнджър за него означава да е жив. Така постоянно проверявал смелостта си. Рейнджърите са по-различни от

обикновените хора. Би трябвало да го знаеш. По-голямата част от тях наистина са храбри. Не знаят какво е страх. Кейл обичаше опасностите. Ако не бяха постоянна част от живота му, щеше да ги потърси някъде другаде. Все повтарях, че работата му е много рискована, че не мога да преживея мисълта да го загубя. Дори веднъж го заплаших, че ще го напусна. — Тя замълча за миг. — Не можах да го направя. Обичах го и той знаеше това. Обеща да бъде внимателен. Зная, че се опитваше... но понякога... понякога беше толкова необуздан, толкова стремителен. И заплати с живота си.

Ейнджъл не беше се замисляла за опасностите, пред които е изправен Далас като рейнджър. В света, от който идваше, насилието и смъртта бяха неразделна част от живота. В този век човек можеше да направи избор. Можеше да живее мирно и спокойно, без пушка в ръка. А Далас, без да се замисли, рискува живота си, за да я спаси в пещерата. Със същите точно пресметнати, хладнокръвни действия той я избави и от мотоциклетистите. Изведнъж Ейнджъл осъзна, че смелостта и хладнокръвието му са част от качествата, които я очароват. В Далас тя виждаше човека, който би оцелял и в нейния свят.

Хъни прекъсна настъпилата тишина.

— Джак благоговее пред баща си. Исква да стане рейнджър като него.

— Опитва ли се да го разубедиш?

— Да, опитвам се — Хъни горчиво се усмихна. — Но той е наследил и упоритостта на Кейл — тя стигна до края на реда. — Да си починем и да направим чай с лед.

— Аз имам още малко. Като свърша, ще дойда.

Ейнджъл се възползва от отсъствието на Хъни, за да наблюдава Далас. Заедно с двете момчета, той се опитваше да изтръгне един от коловете в оградата и мускулите му ясно се очертаваха от усилието. Кожата му блестеше от пот.

Когато най-после измъкнаха кола, Далас разроши косата на Джонатан. По-големият, Джак, избегна потупването и му хвърли поглед, сякаш изпълнен с омраза.

В този момент Хъни приближи с таблата с чай. Ейнджъл видя, че Далас облече ризата си — внимание, което бе присъщо на джентълмените от нейното време. Тя не пропусна да забележи как очите му се плъзнаха по тялото на Хъни. Ризата ѝ беше вързана на

кръста и подчертаваше гърдите ѝ. Макар и неохотно, Ейнджъл призна, че жената бе изключително привлекателна.

Изненадващото бе, че голата кожа на Хъни не изглеждаше неприлично. Напротив, беше съвсем естествено. А Далас, въпреки че я гледаше и ѝ се наслаждаваше, не се отнасяше към нея с по-малко уважение заради облеклото ѝ. Ейнджъл си помисли, че ще преразгледа отношението си към жените, които се обличаха толкова оскъдно.

Двете момчета изпиха набързо чая и тръгнаха към хамбара. Ейнджъл наблюдаваше лицето на Далас, докато Хъни следеше с поглед синовете си. Прочете в очите му загриженост. Той ѝ бе казал, че се чувства отговорен за семейството на Кейл. Дали не мислеше да заеме мястото на убития си приятел! Да се ожени за Хъни? Да стане баща на синовете му?

Ейнджъл остави мотиката и тръгна към тях. Като наближи, чу Хъни да казва:

— Много ценя помощта ти, Далас.

— Бих искал да направя много повече за теб — отвърна той.

— Не, ти си имаш собствен живот. Ние ще се справим.

— Кейл ме помоли...

— Кейл е мъртъв — гласът на Хъни бе изпълнен с болка. Тя пое дълбоко дъх, за да потисне чувствата си. — Ти му беше добър приятел. Но не му дължиш нищо повече. Нито пък на нас.

Обърна се и преди Далас или Ейнджъл да успеят да я спрат, затича към къщи.

— Права е — рече Ейнджъл.

— Не съм съвсем сигурен.

— Тя трябва да подреди отново живота си. Без съпруг — Ейнджъл седна на оградата. — Колкото повече ѝ помагаш, толкова по-трудно ще ѝ бъде да се справи с мъката. А колкото по-бързо го направи, толкова по-добре и за нея, и за децата.

— Товарът е доста тежък.

— Мисля, че я подценяваш. Ще се справи.

— И кой ще ѝ помага? Добрите стари добродетели самоувереност и самостоятелност ли?

— Знаеш ли, виждала съм много жени, загубили мъжете си във войната между Севера и Юга. Те трябваше или да легнат в гробовете с

тях, или да продължат да живеят. Повечето избраха живота. Мисля, че и Хъни е сторила същото.

— Все пак се чувствам отговорен. Момчетата се нуждаят от баща.

— Искаш ли да заемеш мястото на приятеля си? — по-добре да си беше отхапала езика!

— Мислил съм и за това — потвърди той.

— И какво те спира?

— Хъни едва ли ще допусне още един рейнджър в живота си.

— Мисля, че си прав — прехапа устни Ейнджъл. — Може би е най-добре да останеш добър приятел, както тя иска.

Възбудените викове на момчетата откъм хамбара прекъснаха разговора им.

— Там като че ли се води бой.

— Ще отида да видя.

Ейнджъл тръгна с него. Влязоха в хамбара и видяха двете момчета да се борят на покрития със слама под. Тя бе изумена. Бяха се сплели в кълбо — ръце и крака, свити юмруци, блеснали оголени зъби. Тя отстъпи крачка назад, докато Далас ги сграбчи с две ръце и ги изправи на крака. Държеше ги на разстояние един от друг, така че не можеха да се достигнат.

— Успокойте се — рече Далас със стоманена нотка в гласа.

Двамата отпуснаха ръце и се загледаха намусено и войнствено.

— Какво става?

— Той започна — каза по-големият.

— Джак каза, че татко бил глупак! — защити се малкият. — Че се оставил да го убият, за да стане герой!

— Баща ти загина, за да ми спаси живота. — Далас бе пребледнял. — Той беше храбър мъж и изпълняваше задълженията си.

Ейнджъл видя как по-големият клюмна. Но малкият продължи да разпитва:

— Ти там ли беше?

— Да.

— Той каза ли ти нещо? За мен и Джак... преди да умре?

Далас ги пусна и клекна пред Джонатан. Ейнджъл забеляза, че Джак бе свел глава, но крадешком наблюдаваше Далас.

— Баща ви каза, че ви обича. И двамата. Помоли ме да идвам да ви виждам, когато мога. Каза, че е сигурен, че ще се грижите за майка си и ще ѝ помагате. И че се надява да пораснете големи и добри мъже.

— Той трябваше да се пази! — извика Джак. — По-добре ти да беше умрял!

Далас се изправи и го погледна в очите, както би се отнесъл към възрастен мъж.

— И аз така мисля. Той можеше да се предпази. Можеше да ме остави да умра. Зная, че осъзнаваше риска — да не се върне при вас и майка ви жив. Но ти познаваш баща си, Джак. Щеше ли да може да живее, ако не беше се опитал да ме спаси?

Ейнджъл видя как Джак едва преглътна горчивата буца, събрала се в гърлото му. Момчето отвори уста, после я затвори. Стисна зъби и беше ясно, че се бори с напиралите сълзи.

Накрая вдигна очи и погледна Далас.

— Аз... Съжалявам за това, което казах.

Далас сложи ръка на рамото му и този път момчето не се отдръпна.

— Дължа му живота си. Ако някога се нуждаеш от нещо, каквото и да е то, искам да ми се обадиш. Разбра ли?

Джак кимна.

— Това и за мен ли се отнася? — попита малкият.

Далас сложи другата си ръка на неговото рамо.

— Напълно. А сега, какво ще кажете да поработим още малко?

И той ги поведе покрай Ейнджъл, като държеше всеки от тях за рамото. Говореше на Джак какво може да свърши сам в ранчото през настъпващата лятна ваканция и за кое ще се нуждае от помощ. Джонатан искаше да изберат и да купят кон.

— Мама държи да вземем пони, но татко каза, че може истински кон. Не заслужавам ли кон, а Далас?

Ейнджъл отиде към къщата, като размишляваше над случилото се. Ясно беше, че има много неща, които не могат да се видят с просто око. Как разговаряше с децата! Каза им истината — че баща им е загинал, защото е спасил живота на друг човек. Но в същото време им даде да разберат, че е постъпил правилно. Направил е единственото нещо, което е трябвало да направи, за да продължи да се самоуважава. Показа на момчетата, че саможертвата му е оценена. Ако се нуждаят от

нещо, той ще бъде с тях. Искаше собствените ѝ деца да имат баща като Далас. Опита да си представи как ще изглеждат. Момчетата ще бъдат високи и с кестеняви коси като него. Момичетата също ще бъдат високи, но руси като нея. Представи си как седят всички на верандата на къщата...

Изведнъж Ейнджъл осъзна, че иска картината, която рисува във въображението си, да е истина. Неосъзнатият копнеж, който винаги бе изпитвала за собствен дом и семейство, се бе съсредоточил в един мъж. Истината я удари като гръм.

Тя беше влюбена в Далас Мастърсън!

Ейнджъл не си спомняше добре остатъка от деня. Просто се загуби в мъглата от еуфория, след като направи разкритието си. Прекара деня в планиране на начините, по които да убеди Далас, че са родени един за друг и че ще му бъде добра съпруга. Вече се здрачаваше, когато си тръгнаха, а въображението ѝ продължаваше да работи.

Хъни и момчетата излязоха да ги изпратят. Ейнджъл не повярва на ушите си, когато го чу да казва:

— Наистина ли не искаш да мина утре да ви взема?

— Не, с момчетата ще дойдем към девет и ще отидем на реката. Не се притеснявай. Благодаря ти, Далас. Не знаех, че толкова много ни се иска да излезем някъде, докато ти не предложи.

— Тогава до утре — Далас се усмихна и махна за довиждане.

Ейнджъл бе слисана. Нима бе преразгледал възможността да ухажва Хъни Фаръл? Не искаше ли с къпането на реката да промени решението ѝ относно бъдещите ѝ връзки с рейнджъри?

— Кога реши да поканиш Хъни?

— След вечеря, докато ти рисуваше с децата.

Беше я наблюдавал как лежи на пода в дневната, подпряла с длан брадичката си и рисува с молив шаржове на Джак и Джонатан. Тогава осъзна, че по никакъв начин няма да я пусне сама с Адам Филипс.

— Не покани ли Хъни само за да можеш да ме контролираш?

— Не.

Но пламналото му лице го издаде и възвърна надеждата ѝ. Ако не искаше да я оставя сама с Адам, значи може би държеше на нея. От

друга страна, не се знае как ще се развият нещата с Хъни. Много мъже си губеха ума по жени, и то съвсем неволно.

А Хъни не беше просто хубава. Тя беше великолепна. С ослепителна коса с цвят на мед, ярки сини очи и съвършена фигура. Истинска мечта. Хъни беше висока и тялото ѝ подходеше на едрия Далас много повече от миниатюрната Ейнджъл.

Тя си помисли за няколко им прегръдки. Всеки път той трябваше да я повдига, за да я целуне. Е, в леглото височината няма да има значение. Но не можеше да го изтъкне като аргумент, без да го докаже с демонстрация. А при сегашното състояние на нещата подобна интимност изглеждаше малко вероятна.

Първоначално Ейнджъл мислеше да отмени срещата си с Адам. Но след като осъзна, че е влюбена в Далас, реши не само да отиде на реката, но и да облече нещо, което да привлече вниманието му към нея, а не към Хъни. Това означаваше, че ще трябва да покаже краката си като жените от двайсети век.

Когато стигнаха вкъщи, тя изглеждаше притеснена и загрижена.

— Какво ти е? — попита Далас.

— Чудя се какво да облека утре.

Той се усмихна. Очакваше да е нещо по-сериозно. През последния час не я свърташе на едно място.

— Е, не е голям проблем.

— Може би ще се наложи да отрежа крачолиите на някои от джинсите си. Какво ще кажеш?

Охо, проблемът май наистина е сериозен, рече си той.

— Бях останал с впечатление, че съвременните дрехи не са ти по вкуса.

— Вярно е. Но как бих могла да прекарам целия ден във водата с дреха, която стига до глезените ми. Не е много подходящо.

— По-подходящо е, отколкото да се съблечеш гола!

— Нямам намерение да се събличам. Само ще отрежа джинсите.

— И докъде ще ги отрежеш? — запита Далас, като в същото време се чудеше дали Адам ще забележи коленете ѝ? А бедрата?

— И аз не знам. Ще започна от коленете и... — Сви рамене. — Просто ще видя докъде мога да режа и да се чувствам добре.

— Мисля, че ще бъде грешка.

— Ще видим. Имаш ли ножица?

Далас отиде в кухнята и се върна с ножицата.

— Заповядай. Надявам се, че знаеш какво правиш.

— И аз се надявам.

Далас прекара нощта, вперил очи в тавана. Чудеше се какво не беше наред. Не го интересуваше, че Адам ще види Хъни Фаръл по бикини. А не можеше да понесе мисълта за голите колене на Ейнджъл. Напълно се беше побъркал. Тази жена го бе докарала до лудост!

На другата сутрин беше толкова изморен, че се чувстваше махмурлия, като след тежко пиянство. А Ейнджъл беше пълна с енергия. Всъщност не беше спряла да бърбори, откакто излезе от банята, облечена с фланелка, срязани джинси и бели маратонки.

Далас я изглежда продължително. Беше ги отрязала точно над коленете. Средна работа. Нито колкото на него му се щеше — под коленете, нито много високо. Мина му през ум, че има нещо много еротично в това да гледаш глезени и колене и да знаеш, че никой преди теб не ги е виждал. Беше като да ядеш забранен плод, който именно поради това беше още по-вкусен.

— Имаш хубави крака — рече Далас.

— Благодаря. — По бузите ѝ плъзна червенина. Не можеше да се отърве от чувството за несигурност, макар че джинсите ѝ бяха доста по-скромни от шортите, които носеше вчера Хъни. В същото време се чувстваше свободна и настроена за приключения.

— Хей! Има ли някой вкъщи? — На кухненската врата се показа Адам и застина, вперил поглед в Ейнджъл. — Кого виждам? Венера в джинси!

— В отрязани джинси — поправи го Далас. — Какво ще кажеш, ако ви правя компания?

Адам прегърна Ейнджъл през рамо и се усмихна.

— Откровено казано, предпочитам да бъда сам. — В същия миг се чу клаксон. — Очакваме ли някого?

— Вдовицата на Кейл с двамата ѝ сина. Днес ще се къпем всички заедно.

— Всички заедно?! Хъни, двете хлапета, ти, аз и Ейнджъл?

— Да-а-а — усмихна се бавно и самодоволно Далас.

— Далас? Тук ли си? — Хъни бутна стъклената врата и надникна. Великолепно оформеното ѝ тяло ясно се очертаваше от сапфирените силно изрязани бикини. Далас наблюдаваше с дяволита

усмивка как Адам зяпна насреща ѝ. Бе като зашеметен. Чудесно! Докато лекарят ухажва съблазнителната жена по бикини, Далас ще има възможност да се наслаждава на другата, която едва дръзна да покаже коленете и глезените си за пръв път.

— Готови ли сте? — запита той.

Джак и Джонатан посрещнаха въпроса с радостни викове. Хъни смутено погледна Адам, който се изкашля притеснено. Ейнджъл подръпна подгъва на джинсите си.

— Тогава към реката! — усмихна се широко Далас.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Не беше толкова трудно за Далас да подреди нещата така, че Адам да бъде с Хъни, докато той не се отделяше от Ейнджъл. Храната за пикника беше в допълнителната гума, която дърпаха след себе си. Джак и Джонатан също му бяха от полза, за да прикрие намеренията си. Но Адам и без това беше напълно омаян от прелестите на Хъни. В крайна сметка Далас беше доволен от развитието на събитията.

За Ейнджъл всичко беше необикновено. За пръв път в живота си се чувстваше толкова безгрижна. Седеше в огромната гума от трактор, а дупето, краката и пръстите на ръцете ѝ бяха потопени в реката. Слънцето топлеше кожата ѝ я изпълваше с леност. Тя отпусна глава на гумата и се остави на течението.

Поради продължителната суша река Фрио беше плитка. На някои места стигаше до коленете. Водата бе кристалночиста и можеше да се види каменистото дъно. Далас я бе посъветвал да не сваля обувките си. Обясни ѝ, че заради ниското ниво на водата през реката е опъната тел — да показва дънерите, плитчините и опасните места.

След около час Адам извика:

— Пред нас има тел!

Ейнджъл спря своята гума и изчака Далас да повдигне телта.

Когато заплуваха отново един до друг, той рече:

— Краката ти почервяват. Най-добре да спрем и да ги намажеш с лосион за слънце. Вие продължавайте — обърна се Далас към Хъни. — Ще ви настигнем.

— Сигурни ли сте? Бихме могли да почакаме.

— Вървете, вървете — повтори Далас. — Идваме след малко.

— Е, добре...

— Ще я държа под око — прекъсна я Адам Филипс и в същото време дръпна гумата ѝ към себе си.

Далас със задоволство отбеляза червенината, плъзнала по шията на Хъни.

— Благодаря ти, Адам — рече тя. — Много си любезен.

Провлеченото ѝ тексаско наречие бе особено възбуждащо и Адам очевидно бе развълнуван.

— Вземете и гумата с храната. Лосионът е у мен. Засега друго не ни трябва.

Далас измъкна двете гуми — неговата и на Ейнджъл на брега. Когато отиде при нея под сянката на кипарисите, останалите се бяха изгубили от погледа им.

— Не трябва ли да побързаме? — запита Ейнджъл.

— Не-е. Ще ги настигнем — до края на деня, добави наум той.

— Ако хората в двайсети век се обличаха повече, нямаше да имат нужда от лосион против изгаряне.

— Да, но тогава мъжете биха се лишили от доста голямо удоволствие — той бавно започна да нанася лосиона по гладката кожа на голите ѝ крака.

Ейнджъл седеше като хипнотизирана от докосването. Усещането се разля като вълна по цялото ѝ тяло.

— Далас — задъхано прошепна тя, — мисля, че е достатъчно.

— Да, за този крак. Ще намажа и другия.

Ейнджъл не мислеше, че е възможно, но усещането се повтори — вълнуващо и непознато, макар да го бе изпитала само преди миг. Пулсът ѝ се ускори, дъхът ѝ секна.

— Далас, моля те, спри — хвана ръката му, а той сплете пръсти с нейните. — О, Господи!

— И аз мисля същото — той се наведе и докосна устните ѝ. Беше чакал толкова дълго да я целуне отново. Цяла вечност. Устните ѝ бяха ароматни и податливи. Кръвта му кипна, тялото му се изпълни със сила. Как можеше една проста целувка да го накара да се чувства по този начин?

Ейнджъл простена.

Далас се откъсна от устните ѝ и се отдръпна, за да я погледне в очите. Изглеждаше замаяна, както и той самият. Бузите ѝ бяха поруменели, а полуотворените ѝ устни сякаш го подканяха. Не мислеше да я целуне отново, но откри, че не може да устои. Бавно я придърпа към себе си, очаквайки със страх, че ще го отблъсне.

Но тя не се отдръпна.

Устните им се сляха отново. Далас продължи целувката и опита да се овладее. Удоволствието пропълзя в слабините му. Разтърси го

бавният ритъм на надигащо се желание. Той взе ръката ѝ и бавно я плъзна по гърдите си. Ласката сякаш прогори кожата му. Зарови пръсти в косите ѝ, притисна я още по-силно към себе си. Не можеше да контролира желанието, което го разкъсваше. Този път няма да ѝ позволи да избяга.

Всъщност Ейнджъл като че ли нямаше намерение да бяга.

Почувствал нежната милувка на устните ѝ, той решително ги разтвори и езикът му проникна вътре. Сърцето му биеше до пръсване. Мъчението беше непоносимо. Страхуваше се, че всеки миг тя ще промени решението си и ще се отдръпне.

Ейнджъл имаше чувството, че стои на ръба на тъмна пропаст и всеки миг ще полети в празното пространство. Тя бавно повтори всичките му действия. Захапа езика му и го засмука.

— Ейнджъл! Продължавай, моля те.

Далас очакваше да почувства отново плахата ѝ ласка, която подкосяваше краката му. Сякаш гледаше пеперуда, която потрепва с крилца, докато накрая литне нанякъде. Търпението му беше възнаградено.

Ейнджъл отново докосна устните му, а той пое езика ѝ, увличайки я все повече и повече в играта.

Цялото ѝ същество се съсредоточи върху целувката. Тя потръпна от наслада и се изви в по-удобна поза.

Когато той захапа долната ѝ устна, Ейнджъл изпита лека болка. Но миг след това я връхлетя вълна от удоволствие. Заля я и изтри болката. Той я учеше как да възбужда с любов устните, ушите, шията. Устата му беше гореща, дъхът парещ. Ейнджъл трепереше като лист. Неусетно ръцете ѝ обгърнаха тялото му и тя се предаде на желанието да го докосва, да го гали, да чувства кожата му. Първия път пръстите ѝ докоснаха зърната на гърдите му съвсем случайно. Но реакцията му бе неочаквана и го издаде. Те се втвърдиха под пръстите ѝ. Тя почувства как тялото му се напрегна, когато ги докосна пак.

Омаяна от откритието, продължи играта, докато той попита с дрезгав от желание глас:

— Искаш ли и аз да те погала?

Тя застина. Сладостна отмала се разля по цялото ѝ тяло при мисълта за милувката. Преди да успее да отговори, той докосна възбуденото зърно под тънката фланелка.

— О, Господи! — простена Ейнджъл.

Цялата се бе сковала и той отпусна ръка. Тя не знаеше как да постъпи. Тялото ѝ копнееше да продължи играта. А разумът ѝ казваше, че трябва да е пълна глупачка, ако продължи да си играе с огъня.

Но тя жадуваше за топлината му, а и бе уверена в способността си да се предпази. Струваше ѝ се, че владее напълно положението. Поне до мига, когато той обхвана гърдите ѝ.

Тя се задъха и вдигна очи.

— Толкова е приятно да те галя — прошепна той и плъзна пръсти по втвърдените зърна.

Тя хвана китките му, но не ги отмести. Жадуваше за ласката на ръцете му.

Далас нежно я положи на тревата. Покри я с тялото си и я накара да почувства силната му възбуда. Със задоволство забеляза нетърпението ѝ.

Наблюдаваше я, докато ръцете му бавно се плъзгаха по тялото ѝ. Видя как очите ѝ потъмняха и се притвориха. Докосна раменете ѝ и тялото ѝ се устреми към него. Притисна се към гърдите му и двамата сякаш се сляха в едно. Погали шията му, зарови пръсти в косата му.

Ласките ѝ го влудяваха. Далас искаше да изследва всяко кътче от тялото ѝ. Съзнанието, че е първият мъж, който я докосва по този начин, го възбуждаше още повече.

Ейнджъл не беше в състояние да разсъждава. Беше погълната от новите усещания и чувства. Желание. Страст. Копнеж. Докато Далас обсипваше с целувки врата ѝ, тя докосна с устни солената кожа на рамото му. Беше очарована от тялото му, от силата му, от твърдите мускули, които потръпваха под пръстите ѝ. Искеше да почувства допира на кожата му със своята.

Тъкмо понечи да му го каже, когато дочу момчешки викове откъм реката:

— Продължавай!

— Давай! — последва остро изсвирване с уста.

— Ха така!

Ейнджъл подскочи като опъната пружина. Опитва се да избяга, но Далас я хвана и придърпа в скута си, с лице към гърдите му, така че да я скрие от хлапаците.

В този момент вълната отнесе гумите им. Ейнджъл потръпна при мисълта какво щеше да се случи, ако не бяха минали точно в този момент.

Далас видя как трите момчета изчезнаха зад завоя.

— Съжалявам. Искам да кажа, съжалявам, че се стресна. Тук беше толкова спокойно, че напълно забравих за останалия свят. Но не съжалявам за това, което се случи между нас.

Тя продължи да крие лицето си в гърдите му.

— Аз обаче съжалявам.

Далас повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите.

— Искам да сме сами, Ейнджъл. Само двамата. Искам да те галя, да те целувам. Искам да проникна в теб.

Тя сведе очи, за да скрие объркването си. Нима той наистина можеше да направи всичко това? Без да е омъжена за него? Без обещания? Без дума за любов?

— И аз искам. Но...

Далас сложи пръст на устните ѝ. Не искаше да чуе следващите думи. Знаеше, че ще го попита дали я обича. Дали всичко, което биха направили в леглото заедно, ще означава нещо повече от временно удоволствие. Беше права да пита. Заслужаваше повече от едно кратко търкаляне в сеното. Но той не беше готов да ѝ го предложи.

— Най-добре да тръгваме. Ако не побързаме, няма да остане нищо за ядене.

Ейнджъл се почувства изоставена и излъгана, когато той я изправи на крака и ѝ подаде едната гума. Нямах да ѝ отговори по-красноречиво, дори ако беше крещял. Ясно бе, че не иска усложнения в живота си.

Останалата част от плаването щеше да бъде доста конфузна и за двамата, ако Далас не беше измислил някаква игра — „Най-смешните моменти в живота ми“. Трябваше да разкажат истинска, лекомислена история.

— Ти си пръв — каза Ейнджъл.

— Добре. Най-смешната история в живота ми беше моята първа среща.

— На колко години си бил?

— На тринайсет. Имах среща с Джени Хагърти, за която си мислех, че е най-красивото момиче в прогимназията.

— Къде я заведе?

— На кино. Тя живееше на Мейн Стрийт в Увалде и след като татко ме остави пред тях, отидохме в киното. Седнахме на последния ред, за да бъде по-тъмно.

Ейнджъл се изкикоти.

— Само не ми казвай, че си имал задни помисли към горкото дете.

— В главата ми се въртяха всякакви похотливи и грешни пубертетски мисли.

— И какво стана?

— Заклешихме шините си — той зачака смеха ѝ, но тя не реагира. Погледна я и видя на лицето ѝ недоумение.

— Не разбрах какво ви се закачи. Жартиерите ли? Защо и двамата сте носили жартиери?

Далас избухна в смях.

— Зъболекарските шини. Метални телчета, които децата носят за изправяне на зъбите.

Ейнджъл не можеше да проумее. Но на лицето ѝ се появи усмивка, когато си представи как тези телчета са се закачили едно за друго.

— И как ги разделихте?

— Е, това е най-смешното — в очите му играеха закачливи пламъчета. — Доктор Шийди също беше на кино. Когато филмът свърши, той видя как се чудим какво да правим и умираме от страх какво ще кажат бащите ни, като се приберем. Смили се над нас, закара ни с колата си до кабинета и ни разкачи, без да каже нито дума на родителите ни. Никога няма да забравя усмивката му, когато ме предупреди да не целувам момичета с шини, преди да съм свалил моите.

— След колко време целуна пак момиче?

— След седмица. Но реших да не излизам повече с момичета с шини.

— Колко са се променили нещата. Аз не бях целувала мъж до осемнайсетата си година — поклати глава Ейнджъл.

— И кой беше първият? — Далас се изненада от омразата, с която зададе въпроса. Но не можеше да я потисне или скрие.

— Джеймс Пийбоди.

— Ама че име. Обзалагам се, че е бил висок, тромав и с голяма адамова ябълка.

— Беше нисък, дебел и с голяма адамова ябълка — неохотно призна Ейнджъл. — Срегнах го на доковете в Галвестън.

— Какво си търсила там?

— Боклуци — Далас недоверчиво повдигна вежди. — Добре де. Крадах. Джеймс Пийбоди беше нощен пазач. Хвана ме с една кошница пилета. Платих свободата си с целувка.

— А той какво още си беше поискал? — очите му изведнъж станаха студени.

— Няма значение. Получи само целувката. То и не беше целувка, а бегло докосване с устни. Блъснах го и избягах, преди да се е опомнил.

— Твърде опасен живот си водила, Ейнджъл.

Тя облегна глава назад и се загледа в плуващите облаци. Небето беше огромно и синьо и изглеждаше точно както преди век.

— Не бях нещастна, Далас. Харесваше ми предизвикателството да живея авантюристично. Никога не съм имала какво да губя, освен рисунките си. Често ги заменях за сандвич или парче кейк. Целувката беше съвсем ниска цена за моята свобода.

— Не си ли мислила да се ожениш, да имаш деца?

— Мислила съм, разбира се. Понякога, когато замръквах самотна в прерията край запаления огън, си мечтаех да пусна някъде корени и да създам семейство.

— А защо не го направи?

— След като убиха Стивън, не срещнах мъж, в когото да се влюбя — а сега, след като го срещнах, той се оказа най-заклетият ерген на света, помисли тя. — А ти? Никога ли не си искал да се ожениш?

— Разказах ти как постъпи майка ми.

— И какво от това?

— Нямам намерение да повтарям грешката на татко.

— Не всички жени са като майка ти, Далас. Мисля, че трябва да си го осъзнал досега.

— Може и да не са. Но аз не мога да разчитам на това.

— Откъде са се събрали у теб толкова горчивина и цинизъм?

— Всеки би станал циник, ако майка му си отиде без дума за сбогом.

— Аз не станах.

Далас хвана ръката ѝ и придърпа гумата ѝ към своята.

— Не ми ли каза, че си сираче? Да не би майка ти също да ви е изоставила?

— Всъщност тя крадеше, за да ни храни, докато не влезе в затвора. Тогава ни заведе с Белинда в сиропиталището в Галвестън. Каза, че ще се върне за нас, щом излезе от затвора — тя замълча за миг, после добави тъжно: — Но никога не се върна.

— Боже мой! Извинявай, Ейнджъл.

— Аз никога не съм я обвинявала, че ни изостави, Далас. Тя направи най-доброто, което може. Вярвам, че ни обичаше — мен и Белинда. Но не беше силна жена. А животът в сиропиталището ме направи силна, дори по-силна, отколкото ако бях израснала с майка. Всъщност никога няма да бъда сигурна в това. Също така никога няма да напусна този, когото обичам. Не мога. Разбираш ме, нали?

Той искаше да ѝ вярва. Колко прости щяха да бъдат нещата, ако можеше да ѝ вярва! Но не беше лесно да зачеркне с един замах двайсет години, изпълнени с недоверие, болка и съмнения.

— Така мислиш сега. Какво ще стане, когато нещата загрубеят?

— Воювах с команчи, погребях годеника си, видях мъже, разкъсани на парчета във войната. Крадах, за да живея и бягах от закона. Нима животът днес е станал по-груб и по-суров оттогава?

— Разбирам.

Остатъкът от пътя те преплуваха в мълчание. И през ум не му бе минало, че може някой ден все пак да повярва на жена. Но някак си неусетно беше започнал да мисли, че по-страшно ще бъде да загуби Ейнджъл, отколкото да рискува тя да разбие сърцето му. Бе запълнила празнина, за която не предполагаше, че съществува, откакто се бе родил.

— Насам, ленивци! — извика Адам. — Най-после се появихте. Мислехме да се връщаме да ви търсим. Има малко печено пиле и диня. Само това остана.

Далас взе гумата на Ейнджъл, а тя се изкачи на брега при Хъни, Адам и двете момчета.

— Не знаех колко съм гладна, докато не каза, че няма почти нищо за ядене. Къде е пилето?

Хъни ѝ напълни чинията, а Адам помогна на Далас да изтеглят гумите на брега.

— Добре ли прекарахте?

— А вие? — засече го Далас.

— Хъни се съгласи да я заведе на опера в Сан Антонио другата седмица.

Адам явно търсеше одобрението на приятеля си. А Далас нямаше нищо против да му го даде.

— Чудесно! Хъни обича музика.

Адам въздъхна с облекчение.

— Мислех си, че ти...

— Виж, аз съм ѝ приятел. И винаги ще бъда. Нищо повече.

— Все още се чудя защо ме накара да се обадя на Ейнджъл и да изляза с нея. Ще ми обясниш ли?

— Бих ти обяснил, ако можех — каза Далас. Неочаквано реши да каже на Адам истината. Цялата истина. — Трябва да ти призная нещо.

— Какво?

— Знаеш ли, Ейнджъл не е оттук.

— И откъде е?

— От миналото. От 1864 година, ако трябва да бъда съвсем точен.

Адам избухна в смях и го потупа по рамото.

— Ейнджъл ти действа много добре. Възвърнал си чувството си за хумор.

— Казвам ти истината.

— Да де, аз пък съм вампир — отвърна през смях Адам и оголи несъществуващите си вампирски зъби.

— Защо не ми вярваш? Влязох в онази пещера и когато излязох от другата страна, тя беше там, заобиколена от шестима мъже и...

— Стига, Далас. От километър се вижда, че обичаш тази жена. Виж, това го вярвам.

Далас слисано изгледа приятеля си. Но това е абсурд! Далас Мастърсън влюбен! Това вече беше прекалено!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Далас гледаше с удивление, примесено с уважение, една от рисунките на Ейнджъл. Беше портрет на Белинда. Лесно можеше да се разбере защо изложбата в Хюстън имаше такъв изумителен успех. Когато му беше казала — Господи! Беше само преди четири месеца! — че рисува, не можеше да си представи, че е надарена с такъв талант. Всяка картина имаше свой вътрешен живот, чувство, патос.

Рисунките бяха на тема минало: Белинда пред бордеа, където е работила; много хубав млад мъж, вероятно годеникът на Ейнджъл, облечен в униформа на Конфедерацията, в деня, в който заминава на фронта и дузина войници, с ампутирани ръце и крака, по-леко и по-тежко ранени, които чакат на гарата влака за дългото пътуване към дома. Всяка картина разказваше една история. Радостта и болката от живота в оня суров отминал век бяха истински. Понякога дори брутално, но правдиво изобразени.

Същата прямота и честност се виждаха и в рисунките ѝ на съвременна тематика. Ейнджъл беше направила портрет на Хъни Фаръл, плуваща по вълните на Фрио върху гума. Красивите ѝ устни се усмихваха, но очите бяха тъжни и замислени. Имаше рисунка на Далас, Джон и Джонатан, заети с поправката на кошарата. Далас и Джонатан бяха с кърпи на челата, а кърпата на Джак се подаваше от задния му джоб. Ейнджъл удивително правдоподобно беше изобразила враждебността на Джак и обожанието на Джонатан към Далас. Очите на Далас бяха изпълнени с нежност. Откъде би могла да знае какво изпитват един към друг? И което бе по-важно — как бе успяла да предаде чувствата върху листа?

Имаше също и автопортрет. Ейнджъл, подпряла се до входа на пещерата, където я среща за пръв път, загледана в тъмнината, от която толкова много се боеше. Шест едри, безформени сенки се спотайваха наоколо. Но жената на рисунката не беше нито безпомощна, нито уплашена. С предизвикателно вирната брадичка и свити юмруци, тя бе олицетворение на неподчинението, на крещящата независимост и

свободния дух. Нямаше го страхът от тъмнината на пещерата. Забелязваше се и фигурата на още един мъж, и някаква далечна светлинка. Тя гледаше към тях, а очите ѝ бяха пълни с надежда и копнеж.

— Чудесни са, нали?

Далас се обърна и видя Рей Колинсуърт.

— Да, наистина.

— Трябва да се гордееш с Ейнджъл. Не само заради търговския успех. Критиците също много я харесват. Има изключителен талант. Ще стане известна. И много богата.

— Искам да ти благодаря за помощта по организирането на изложбата. И да се извиня за държанието си последния път...

— Няма нищо. Бих реагирал по същия начин, ако някой се опита да ми отнеме момичето. Ейнджъл наистина е необикновена. Завиждам ти.

Настъпи неловко мълчание, докато Далас се чудеше дали да признае на Колинсуърт, че Ейнджъл всъщност не му е „момиче“. Но преди да каже нещо, Рей беше повикан от посетител, който възхваляваше изкуството на Ейнджъл.

Далас се огледа и я видя, заобиколена от куп почитатели. Носеше роклята, която избраха с Хъни Фаръл за този случай. Беше без ръкави и без презрамки, а корсажът от червен сатен обвиваше тялото ѝ като ръкавица. Талията ѝ беше тънка, а бедрата изумителни. Той си представи как роклята ще се свлече в краката ѝ, ако дръпне ципа на гърба.

Беше елегантна и някак далечна. Изобщо не приличаше на онази Ейнджъл, която познаваше. Прииска му се да я отведе оттук. Да я върне в ранчото. И да я остави там. Но жената от миналото беше намерила път в бъдещето. И вече не се нуждаеше от него.

Добре направи, че не хвърли сърцето си в краката ѝ. Щеше да се чувства опустошен, когато я загуби. И сега щеше да му липсва, но по-лесно ще я забрави. Или поне така си мислеше!

Ейнджъл изглежда усети, че я наблюдава. Искаше ѝ се да е до нея, да сподели с него радостта от успеха си. Още не можеше да повярва, че хората плащат толкова много пари за нейните картини. Рей Колинсуърт ѝ каза, че само продаденото снощи ще ѝ донесе няколко хиляди долара.

— Галерията иска всичките картини, които ще нарисуваш.

— Не мога да повярвам!

— Но е така. Ще бъдеш финансово независима и ще можеш да рисуваш, когато искаш и каквото поискаш.

Новините бяха чудесни, но тя се обърка. Продажбата на картините и поръчката на нови означаваше, че ще може да се издържа сама. Ако иска, би могла да има самостоятелен апартамент, кола, телевизор, микровълнова печка. Накратко, всичко необходимо за съвременния живот. Но Ейнджъл не искаше тези неща. Защото това означаваше да си отиде от Далас.

Нейното желание бе съвсем просто и ясно. Искаше да остане при него и да му роди деца. Искаше да бъде негова жена.

Но се очертаваше трудна битка. Най-напред трябваше да го убеди, че желае да прекара остатъка от живота си с него. Че докато са заедно, тя ще бъде щастлива.

Ейнджъл се огледа и го видя пред автопортрета ѝ. Все още не беше казал дали харесва картините ѝ. Надяваше се да ги е харесал, но все пак се боеше от преценката му. Но важното бе, че ще продължи да рисува, независимо от мнението му.

Тя си проправи път до него, макар че я спряха няколко пъти. Той изглеждаше толкова различен в смокинг. Ослепително бялата риза подчертаваше бронзовия му загар. Изглеждаше внушителен и недостъпен. Никак не приличаше на рейнджър, който се прибира всеки ден у дома, облечен с карирана риза, габардинени панталони и стари ботуши.

Далас продължаваше да гледа портрета ѝ, когато тя приближи.

— Поздравявам те, Ейнджъл. Изложбата е събитието на сезона!

— Благодаря ти.

— Аз наистина съм впечатлен. Картините ти са фантастични.

— Наистина ли? — тя не можа да сдържи щастливата си усмивка.

— Нима си смятала, че няма да ги харесам?

— Ами, не бях съвсем сигурна — призна тя. — Но съм щастлива, че ги харесваш.

— Кога ще се изнасяш?

— Да се изнасям ли? — повтори Ейнджъл, сепната, че той направо мина към същината на въпроса.

— Сега, след като имаш добра работа и можеш да си вземеш самостоятелно жилище, сигурно ще поискаш да се преместиш.

— Не съм мислила за това. Ти искаш ли да си отида?

— Мислех, че ти искаш.

— Имам пари, но не съм сигурна къде желая да отида. Имаш ли нещо против, ако остана още няколко дни, докато реша?

Далас сви рамене. Беше убеден, че смущението и объркването му са очевидни.

— Разбира се. Няма проблеми.

Не ѝ хареса мрачното му изражение. Нима му беше безразлична? Нима искаше да се отърве от нея колкото може по-скоро? Не, не можеше да повярва. Бе сигурна, че той я обича. А имаше само няколко дни, за да му отвори очите. Да му докаже, че макар да ги дели цял век, двамата са родени един за друг.

— Благодаря — усмихна се тя. — Кога тръгваме към къщи?

— Утре сутрин, ако си съгласна. Направил съм резервация за тази нощ. Две съседни стаи в хотел. Само кажи и се измъкваме оттук.

— Да тръгваме! — отвърна Ейнджъл. Колкото по-скоро започне битката за превземане на сърцето му, толкова по-добре.

Двете свързани стаи бяха на шестнайсетия етаж. Асансьорът беше стъклен и от външната страна на сградата. Ейнджъл застина в ужас, като го видя.

— Сигурен ли си, че това нещо няма да падне? — запита тя и плахо пристъпи в кабинката.

— Сигурен съм — той се усмихна и я прегърна. Тя все още беше толкова неопитна! Кой ли ще бъде с нея, когато за пръв път се качи на самолет! Когато види за пръв път Големия Каньон? А когато поеме в ръце първото си дете! Далас с копнеж осъзна, че иска детето да бъде негово.

Когато стигнаха нейната стая, той се затрудни с пластмасовата картичка, която му дадоха на рецепцията вместо ключ.

— Дай на мен — предложи Ейнджъл. Прочете инструкцията, пъхна внимателно картичката в процепа, изчака да светне, извади я и вратата се отвори. — Видя ли? Просто като фасул!

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш с всичко?

Той влезе след нея в стаята. Ейнджъл се огледа — телефон, телевизор, бар с хладилник, хавлиени кърпи, легло, лампи, стол. Нищо

НОВО.

— Да, струва ми се.

Далас отвори междинната врата и влезе в другата стая.

— Почукай, ако имаш нужда от нещо. Няма да заключвам.

Тя почувства как стомахът ѝ се сви. Щеше ли да има смелостта да прекрачи този праг през нощта? Трябва по някакъв начин да му докаже, че го желае. Не като приятел, а като съпруг. Дали ако му стане любовница, ще успее да го убеди?

Далас се наведе и леко я целуна по устните.

— Защо? — попита тя изненадано.

— Защото ми се стори, че го желаеш.

— Далас, аз...

— Какво?

Тя искаше да му каже, че всъщност желае да се любят. Но старите морални задръжки бяха все още прекалено силни.

— Нищо, благодаря. Лека нощ.

И затвори вратата помежду им.

Далас лежеше буден. Лампата в съседната стая светеше, за да може Ейнджъл да спи спокойно. Досега не му бе казала защо изпитва такъв ужас от мрака. Скоро щеше да си иде и страхът ѝ от тъмнината нямаше да бъде негов проблем. Би трябвало да е щастлив, че ще се заеме отново с обичайните си задължения. Би трябвало да му е хубаво, че ще остане отново сам.

Вместо това той усещаше някаква огромна празнота.

Самота, която не можеше да обясни. Без жената, дошла от миналото, бъдещето му изглеждаше пусто и мрачно. Нямаше много време да я убеди да остане. Но да го вземат дяволите, ако не направи всичко, за да я спре!

Ейнджъл не беше сигурна от какво се събуди. Отвори очи в пълен мрак. Посегна към лампата и я включи, но тя не светна. Сигурно крушката беше изгоряла, рече си. Просто трябва да стане и да запали лампата в банята. Когато и тя не светна, Ейнджъл отвори външната

врата, очаквайки да види светлина в коридора, но и там беше тъмно като в рог.

— Не се страхувай! — успокои се на глас. — Може би изключват електричеството след полунощ.

Не, глупости! Не можеше да си представи подобно нещо. Бързо тръгна към междинната врата и я отвори.

— Ейнджъл, ти ли си?

— Да, лампите не светят.

Далас включи своята нощна лампа, после тази в банята. Никакъв резултат.

— Сигурно е спрял токът.

— Но как е възможно!

— Временно. Може бушоните да са изгорели поради претоварване. Все пак всичко се чупи и разваля, нали?

— Аз... Може ли да остана при теб, докато дойде токът?

Той се поколеба. Не я виждаше, но знаеше с какво е облечена — една от онези огромни фланелки, които ѝ бе купил през първата седмица от неочакваната ѝ поява в живота му. А той беше само по слип. Преди да я предупреди, че е почти гол, тя го откри в мрака и се хвърли в прегръдките му.

Притисна се към него и се почувства в безопасност.

— Толкова съм щастлива, че си тук. Не се страхувам от тъмнината, когато съм с теб.

С огромни усилия на волята Далас се опита да потисне възбудата. Също като ученик на задната седалка в шевролета на баща си с първото си гадже. Не успя.

— О, моля те, недей! — спря го Ейнджъл, когато той понечи да се освободи. — Само не ме пускай!

Далас я прегърна отново, като заповяда на хормоните да си гледат работата. Но те не го послушаха. Той чувстваше гърдите ѝ до своите, пръстите ѝ на гърба си, нежния аромат на билковия шампоан, с който миеше косата си. Може би ако легнат, няма да бъдат така плътно притиснати един към друг.

— Да легнем — предложи той.

— Добре.

Тя сложи глава на гърдите му. Прегърна го през кръста и замря.

Жив човек не можеше да издържи подобно мъчение. Той обърна лицето ѝ към себе си и впи устни в нейните. Бавно и упоително. Сякаш огън изгаряше ръцете му. Плъзна ги по гърба ѝ, повдигна я и я притисна към себе си.

— Ейнджъл, желая те.

Не ѝ даде възможност за избор, взе я на ръце и тръгна към леглото. Сложи я нежно и я покри с тялото си, така както бе мечтал през дългите нощи. Устните му намериха нейните и заглушиха протестите. Плъзна ръка под фланелката и погали гърдите ѝ. Езикът му нежно обхвана втвърденото зърно и Ейнджъл изстена. Устните му слизаха все по-надолу и по-надолу.

— Не, Далас. Не можеш... — тя се опита да го спре.

— Не се страхувай. Искам да ти доставя удоволствие. Няма да те нараня. И ще спра, ако не ти харесва.

Той отмести ръцете ѝ.

Тялото ѝ се напрегна и опъна като тетива. Целувките му я подлудяваха, езикът му предизвикваше усещания, за които не бе предполагала, че може да изпита.

— Готова съм да направя всичко с теб, Далас.

Той я галеше с устни и език. Струваше ѝ се, че не може да говори, да диша, да се движи. Само дрезгаво стенание се изплъзна от устните ѝ. Удоволствието беше толкова силно, почти болезнено. Тя конвулсивно се изви в ръцете му, опитвайки да се освободи.

— Недей! Отдай се изцяло на страстта! Почувствай я!

Тя го сграбчи за раменете и тялото ѝ се устреми към екстаза, който ѝ обещаваха...

Загубила представа за време, тя лежеше бездиханна. Постепенно дойде на себе си и почувства хладната му буза на корема си. Ръцете му галеха гърдите ѝ. Пръстите ѝ бяха заровени в косата му.

— Аз... не знам какво да кажа.

— Мисля, че тялото ти каза всичко вместо теб.

— Но... Ти... Ние не...

— Нощта е пред нас.

Устните му отново се плъзнаха по тялото ѝ, нагоре към гърдите ѝ. А когато езиците им заиграха ненаситната си игра, тя си представи слетите им тела. Почувства нетърпението му. Но той продължи да я гали. Ръката му нежно се плъзна между бедрата ѝ, но тя не се смути.

Копнееше за ласките му. Изви се и го притисна към себе си, показва му желанието си.

Далас я облада много внимателно. Бавно проправи пътя си и когато отне девствеността ѝ, я притисна към себе си и я изпълни цялата. От устните му се изтръгна стон на задоволство.

Единствената му мисъл бе да ѝ достави удоволствие. Не осъзнаваше дори факта, че всичко, което прави за нея, удвоява неговото собствено удоволствие. Разбра, че е късно да се притеснява, че ще загуби сърцето си. Той отдавна го беше загубил.

Обичаше я с тялото и с душата си. Даваше ѝ част от себе си. Нещо, което мислеше, че никога няма да сподели с жена. И откриваше, че е обграден с любов. Мина много време, докато двамата дойдат на себе си и си поемат дъх. Далас се отпусна до нея и я взе в прегръдките си.

Никой не промълви нито дума за любов. Никой не даде обещание, клетва. Сега и двамата мислеха как да го направят.

— Трябва да поговорим — продума най-сетне Далас.

— Добре. За какво?

Той отвори уста да каже „за сватбата“ и не може да изрече думата. Вместо това изтръси:

— Ще ми кажеш ли защо се страхуваш от тъмнината?

Ейнджъл се хвана за подадената сламка. Искаше да избегне разговора, от който едновременно се страхуваше и който желаше.

— В сиропиталището ме затвориха в килера, като наказание за кражба. Всичко, което не виждах в тъмнината, се превръщаше в чудовище. Мога да се справя с това, което виждам. Но това, което не виждам, ме ужасява.

— Точно така се чувствам аз с жените. Мога да се справя със сексуалните отношения. Вземах това, което виждаш. Но влюбването... Много е опасно. Как може човек да е сигурен, че една жена го обича толкова, колкото и той нея? Как може да е сигурен, че крайт няма да е болезнен и мъчителен?

— Не зная — отвърна Ейнджъл. — Все още не съм се излекувала от моя страх в тъмнината. Но не позволявам да ми попречи да живея истински живота си. Просто запалвам свещ и си проправям път в мрака.

— Искаш ли да бъдеш моята свещ в мрака, Ейнджъл? — усмихна се Далас.

— Това предложение ли е?

Буца заседна в гърлото му и той преглътна мъчително.

— Обичам те, Ейнджъл. Ще се ожениш ли за мен? Ще живееш ли с мен? Ще ме дариш ли с деца?

Вместо отговор, тя го целуна. Целувка, която нямаше край във времето. Нямаше минало, настояще, нито дори бъдеще. Беше вечната любов. Колко по-приятно ще бъде да се любят сега, когато си казаха всичко. Тя плъзна ръце по гърдите му.

— О, Ейнджъл...

— Не ти ли харесва?

— Обожавам те!

— Тогава мълчи и се отпусни.

Тя продължи да гали бедрата, корема и чу стона, изплъзнал се от устните му.

— Така харесва ли ти?

В отговор той плъзна ръка по тялото ѝ и устните му откриха нейните. Пръстите ѝ се впиха в раменете му и тя прошепна задъхано:

— Далас, обичам те.

И зачака да чуе в отговор същите думи. Но те не дойдоха. Ейнджъл замря. Уплаши се, че не смее да ги каже, защото би я излъгал. Но Далас само се отдръпна леко и я погледна в очите. Чувстваше гърлото си свито на топка и му беше трудно да говори. Но трябваше.

— Обичам те, Ейнджъл. Отдавна. И винаги — той целуна очите ѝ и повтори: — Обичам те. — Целуна устните ѝ и отново прошепна: — Обичам те.

Колкото повече го повтаряше, толкова по-лесно ставаше. Буцата се разнесе съвсем, когато видя сияещите ѝ от щастие очи.

— Обичай ме, Ейнджъл!

— Няма защо да ме молиш за това — промълви тя.

След миг телата им отново се сляха. Толкова беше хубаво! Сякаш винаги са били едно цяло, сякаш винаги ще бъдат!

Те достигнаха едновременно върха на екстаза и откриха тайнството на любовта. Жената от миналото. И мъжът от бъдещето. Създаваха с любов дете на настоящето.

— Не мърдай! — прошепна Ейнджъл. — Искам това да продължи вечно.

Останаха със слети тела, а когато им стана студено, Далас придърпа завивките. Ейнджъл се сгуши в прегръдките му, а той благодареше безгласно на съдбата, която го накара да влезе в онази пещера и да отведе със себе си жената, която промени живота му.

— Обичам те — прошепна Ейнджъл.

— Спи, любов моя.

Звучеше хубаво. Звучеше прекрасно. И тя знаеше, че е завинаги.

Издание:

Джоан Джонстън. Неподвластни на времето
ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1993

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0085-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.